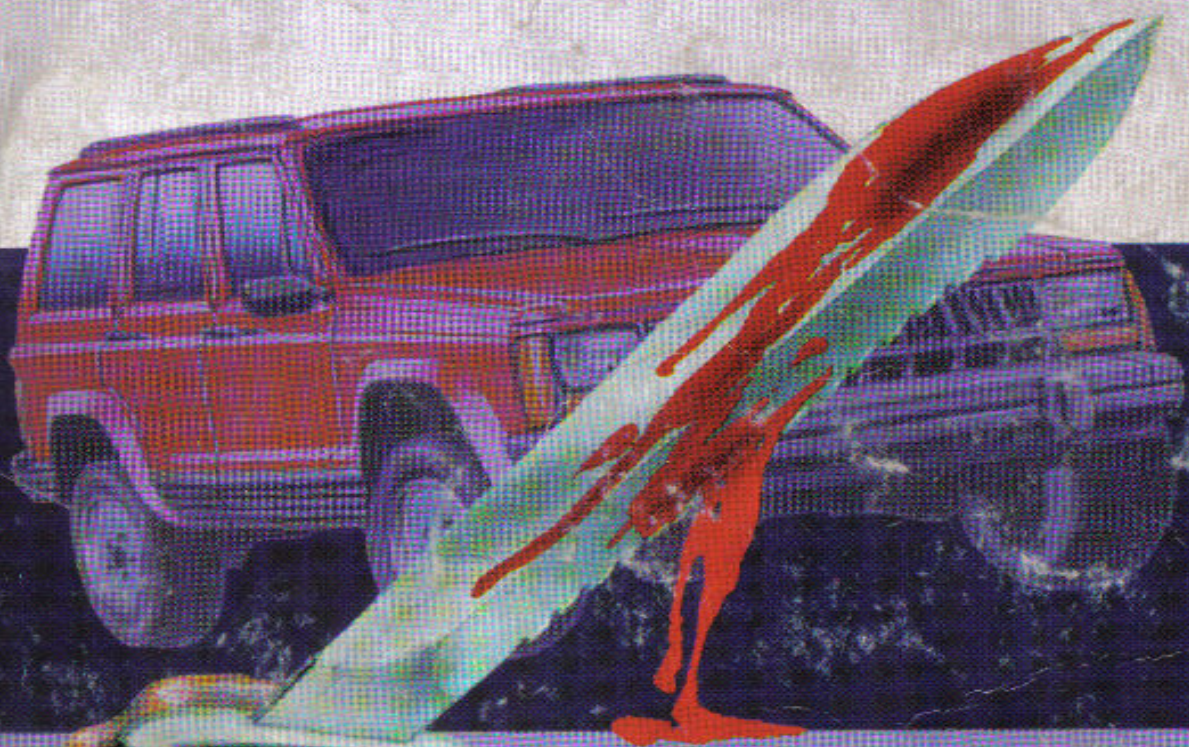

ПАТРИША
КОРНУЕЛ

ДВОЙНИ
УБИИСТВА

КРИМИНАЛНИ РОМАНИ
ОТ СВЕТОВНИТЕ КЛАСАЦИИ
ЗА НАЙ-ПРОДАВАНИТЕ КНИГИ

А Т И К А

ВСИЧКИ ПРАВА НА БЪЛГАРСКОТО
ИЗДАНИЕ СА ЗАПАЗЕНИ
ЗА ИЗДАТЕЛСТВО АТИКА

ПАТРИША КОРНУЕЛ ДВОЙНИ УБИЙСТВА

Превод: Елена Чизмарова

chitanka.info

Млади двойки изчезват загадъчно една след друга. Месеци покъсно откриват труповете им. Последното отвличане изправя всички на нокти — момичето е дъщеря на директорката на националната наркополиция. Скандалът се разраства с разкритието, че в района има секретна тренировъчна база на ЦРУ. ФБР се опитва да покрие историята и... съдебната лекарка доктор Кей Скарпета се забърква в поредната каша. Неприятностите са нейният занаят.

1.

В събота, последния ден на август, започнах работа преди разсъмване. Не видях леката утринна мъгла да се вдига от тревата или небето да просветлява, преди да стане яркосиньо. През цялата сутрин стоманените маси бяха заети от трупове, а в моргата няма прозорци. Денят на труда в град Ричмънд започна с няколко катастрофи и престрелки.

Беше два следобед, когато най-после успях да се върна в дома си в Уест енд и да чуя, че Бърта работи в кухнята. Тя чистеше вкъщи всяка събота и от предишните ми инструкции знаеше, че не трябва да обръща внимание на телефона, който току-що бе започнал да звъни.

— Не съм тук — казах високо, докато отворях хладилника.

Бърта спря да чисти.

— Звъня и преди минута — каза тя. — А и малко по-рано. Същият мъж.

— Никой няма вкъщи — повторих.

— Както кажете, доктор Кей.

Четката отново се задвижи по пода.

Опитах се да игнорирам безплатното съобщение, което се носеше от телефонния секретар и нарушаваше спокойствието в слънчевата кухня. С настъпването на есента започвах да се запасявам с хановерски домати, които през лятото приемах за нещо естествено. Бяха останали само три. И къде беше салатата с пиле?

Сигналът на телефонния секретар бе последван от познатия мъжки глас:

— Док? Марино е...

О, господи, помислих си, докато нервно затръшвах вратата на хладилника. Детектив Пийт Марино от ричмъндския отдел „Убийства“ беше излязъл из улиците още в полунощ и преди малко го бях видяла в моргата, докато vadex куршумите от един от неговите случаи. Вече трябваше да е на път към езеро Гастън за планирания за уикенда

риболов. Аз самата очаквах с нетърпение свободното време, за да поработя в двора си.

— Отдавна се опитвам да те открия, но трябва да тръгвам. Пробвай пейджъра ми...

Гласът на Марино звучеше разтревожено.

Вдигнах слушалката.

— Тук съм.

— Това ти ли си, или проклетата ти машина?

— Отгатни — отговорих рязко.

— Кофти новини. Намерили са друга изоставена кола. В Ню Кент, на мястото за отдих на шейсет и четвърта магистрала, в западна посока. Бентън току-що ми се обади...

— Още една двойка? — прекъснах го, напълно забравила плановете си за деня.

— Фред Чейни, бял, деветнайсетгодишен. Дебора Харви, бяла, деветнайсетгодишна. За последен път са ги видели около осем часа снощи, когато са потеглили от ричмъндската къща на Харви на път към Спиндрифт.

— И колата е в западното платно? — запитах учудено, защото Спиндрифт, Северна Каролина, е на три и половина часа път, на изток от Ричмънд.

— Аха. Изглежда, са се движили в обратната посока — към града. Патрул е намерил колата, джип чероки, преди около час. Няма и следа от хлапетата.

— Веднага тръгвам — казах.

Бърта не беше спряла да чисти, но знаех, че е попила всяка дума.

— Ще си тръгна веднага щом свърша тук — успокой ме тя. — Ще заключа и ще наглася алармата. Не се тревожете, доктор Кей.

Ужас пробяга по нервите ми, когато грабнах чантата си и забързах към колата.

До този момент двойките бяха четири. Всички първо изчезнали, а впоследствие ги намирахме убити на различни места, в радиус около седемдесет километра от Уилямсбърг.

Случаите, кръстени от пресата „Двойните убийства“, бяха необясними. Изглеждаше, че никой няма идея или вероятна хипотеза,

дори ФБР и неговата „Програма за задържане на жестоки престъпници“, наречена ПЗЖП, която включваше национални данни, обработени от компютър, способен да свърже изчезнали хора с неидентифицирани трупове и да открие връзката в серийни убийства. След като телата на първата двойка бяха намерени преди повече от две години, местният екип на ПЗЖП, който се състоеше от специалния агент на ФБР Бентън Уесли и детектива ветеран от ричмъндския отдел „Убийства“ Пийт Марино, беше помолен от градската полиция да сътрудничи. Изчезна още една двойка, после — други две. При всеки един от случаите, докато ПЗЖП бъдат уведомени и Националният център за криминална информация — НЦКИ — успее да изпрати описания до полицейските управления из цялата страна, изчезналите тийнейджъри бяха вече мъртви и се разлагаха някъде из горите.

Изключих радиото, преминах покрай будката, където събираха таксите за магистралата, и подкарах бързо по И-64 на изток. Изведнъж в съзнанието ми нахлуха сцени и гласове. Кости и изгнили дрехи разпилени между листата. Привлекателни, усмихнати лица на тийнейджъри, гледащи от първите страници на вестниците, и зашеметените, разстроени семейства, интервюирани по телевизията, които ми се обаждаха по телефона.

— Много съжалявам за дъщеря ви.

— Моля ви, кажете ми как е умряло детето ми. О, господи, страдала ли е?

— Причината за смъртта не е изяснена, мисис Бенет. В момента не мога да ви кажа нищо повече.

— Да не би да искате да кажете, че не знаете?

— Всичко, което е останало, са костите му, мистър Мартин. Когато меките тъкани липсват, с тях са си отишли и следите от възможните наранявания...

— Не искам да слушам медицинските ви дивотии! Искам да знам какво е убило момчето ми! Ченгетата питаха за наркотици. Моето момче никога в живота си не се е напивало, камо ли да взема наркотици! Чувате ли ме, госпожо? Той е мъртъв, а те го изкарват някакъв си боклук...

„Главният съдебен лекар озадачен: доктор Кей Скарпета не може да определи причината за смъртта“.

Неустановена.

Отново и отново. Осем младежи.

Беше кошмарно. Всъщност за мен това бе случай без прецедент.

Всеки съдебен лекар има неустановени случаи, но никога не съм имала няколко свързани помежду си.

Отворих люка на колата и прекрасното време малко повдигна духа ми. Беше топло, листата започваха да се оцветяват. Единствено през пролетта и есента Маями не ми липсваше. Летата в Ричмънд бяха също толкова горещи, само дето не духаше океански бриз, който да прочисти въздуха. Влагата беше ужасна, а през зимата не се чувствах по-добре, защото мразя студа. Но пролетта и есента бяха опияняващи. Вдишах свежия въздух и главата ми се проясни.

Мястото за отдых на път 64 в Ню Кент се намираше точно на петдесет километра от къщата ми. Можеше да е всяко място за почивка във Вирджиния, с маси за пикник, скари, дървени кофи за боклук, тухлени тоалетни, автомати за безалкохолни и наскоро посадени дървета. Но наоколо не се виждаха туристи или шофьори на камиони, а полицейските коли бяха навсякъде.

Патрулно ченге, сгорещено и мрачно в синьо-сивата си униформа, приближи към мен, когато паркирах близо до дамската тоалетна.

— Съжалявам, мадам — каза той, като се наведе към отворения ми прозорец. — Мястото е затворено днес. Ще ви помоля да продължите пътя си.

— Доктор Кей Скарпета — представих се и изключих двигателя. — От полицията ми се обадиха да дойда.

— С каква цел, мадам?

— Аз съм главният съдебен лекар — отговорих.

Той ме разгледа внимателно. Забелязах скептичния му поглед. Предполагам, нямах много „началнически“ вид. Облеклото ми се състоеше от избеляла дънкова пола, розова фланела и кожени маратонки. Липсваше ми авторитетният вид, който включваше служебната ми кола, намираща се в момента в сервиз, за да ѝ сложат нови гуми. На пръв поглед изглеждах като не много младо юпи, което си върши работата в тъмносивия си мерцедес, или разсеяна блондинка на път към близкия луксозен магазин.

— Ще имам нужда от някакъв документ за самоличност.

Бръкнах в чантата си, извадих тънкия черен портфейл и му показах месинговата значка на съдебен лекар. После му подадох шофьорската си книжка. Той огледа внимателно и двете. Усетих, че е доста засрамен и притеснен.

— Просто оставете колата си тук, доктор Скарпета. Хората, които търсите, са отзад. — Той посочи към паркинга за камиони и автобуси. — Приятен ден — добави полицаят безсмислено и отстъпи.

Тръгнах по тухлената пътечка. Завих зад сградата, преминах под сянката на дърветата и видях още няколко полицейски коли, влекач с мигащи светлини и поне дузина мъже в униформи и цивилни дрехи. Не забелязах червения джип чероки, докато едва не се блъснах в него. На половината разстояние по пътя към отбивката, встрани от асфалта в една канавка и закрит от растителността. Имаше две врати. Джипът бе покрит с дебел слой прах. Погледнах през прозореца до шофьора и видях, че бежовата кожена тапицерия е съвсем чиста. На задната седалка лежеше спретнато подреден багаж — водни ски, навито на кълбо жълто найлоново въже и хладилна чанта в червено и бяло. Ключовете висяха от волана. Прозорците бяха полуотворени. В смачканата трева ясно се виждаха следи от гуми, водещи от павирания участък насам. Хромираната предна решетка опираше в боровете.

Марино говореше с един слаб, рус мъж, когото ми представи като Джей Моръл от щатската полиция. Не го познавах. Изглеждаше, че той отговаря за случая.

— Кей Скарпета — казах аз, тъй като Марино ме представи само като „докторката“.

Моръл обърна тъмнозелените си очила „Рей Бан“ към мен и кимна. В цивилни дрехи и с мустаци, напомнящи за тийнейджърски мъх, той излъчваше деловита помпозност, която свързвах със следователите, току-що постъпили на работа.

— Ето какво знаем засега. — Той се огледа нервно наоколо. — Джипът принадлежи на Дебора Харви. Тя и гаджето ѝ — Фред Чейни — са напуснали дома на семейство Харви снощи, приблизително около осем часа. Отправили са се към Спиндрифт, където семейство Харви имат вила.

— Семейството на Дебора Харви било ли си е вкъщи, когато те двамата са напуснали Ричмънд? — попитах.

— Не, мадам. — Той бързо насочи погледа си към мен. — Били са вече в Спидрифт. Тръгнали са по-рано същия ден. Дебора и Фред искали да пътуват с друга кола, защото са възнамерявали да се върнат в Ричмънд в понеделник. И двамата са студенти във втори курс в Каролина и е трябвало да се върнат по-рано, за да се пригответ за училище.

Марино извади цигарите си и обясни:

— Снощи, точно преди да потеглят от къщата на Харви, са се обадили в Спидрифт. Казали на един от братята на Дебора, че тръгват и ще пристигнат там по някое време между полунощ и един часа. Когато не се появили до четири сутринта, Пат Харви се обадила в полицията.

— Пат Харви? — погледнах невярващо към Марино.

Моръл бе този, който отговори:

— О, да. Добре се подредихме, няма що. Пат Харви пътува насам в момента. С хеликоптер. — Той погледна часовника си. — Тръгнаха преди около половин час. Бащата — Боб Харви — е на път. Бил по работа в Шарлът и трябвало да отиде в Спидрифт утре. Доколкото ни е известно, още не са се свързали с него и той не знае абсолютно нищо.

Пат Харви беше директорката на националната наркополиция. Медиите я наричаха „Наркоцарицата“. Бе назначена от президента. Наскоро снимката ѝ се появи на корицата на „Таймс“. Госпожа Харви бе една от най-влиятелните и обожавани жени в Америка.

— Ами Бентън? — запитах Марино. — Той знае ли, че Дебора Харви е дъщеря на Пат Харви?

— Не ми каза нищо по въпроса. Обади се, когато кацна в Нюпорт — бюрото му осигурило хеликоптер. Бързаше да намери кола под наем. Не говорихме дълго.

Това отговори на въпроса ми. Бентън Уесли нямаше да хвърчи насам в самолет на бюрото, ако не знаеше чия дъщеря е Дебора Харви. Чудех се защо не е казал нищо на Марино — партньора му от ПЗЖП. Опитах се да разгадая изражението по широкото безстрастно лице на Марино. Мускулите на челюстта му се свиваха и разпускаха, оплешивялото му теме бе зачервено и покрито с капчици пот.

— В момента нещата стоят по следния начин — резюмира Моръл. — Разположил съм наоколо доста от хората си, за да

поддържат движението и да избегнем любопитните. Прегледахме тоалетните, поразровихме наоколо, за да се уверим, че хлапетата не са в района. Веднага щом спасителният екип се появи, ще започнем да претърсваме гората.

На север, непосредствено след предния капак на джипа, добре поддържаният пейзаж на мястото за отдих отстъпваше на храсталаци и дървета, които постепенно ставаха толкова гъсти, че не се виждаше нищо, освен слънчевите лъчи, проблясващи между листата на дърветата, и ястреби, кръжащи над боровете. Макар комплексите с магазини и някои нови квартали да се простираха далеч покрай магистралата, отсечката между Ричмънд и Тайдуотър засега не бе докосната. Пейзажът, който в миналото би ми се сторил красив и спокоен, сега ми изглеждаше зловещ.

— Мамка му — изропта Марино, когато оставихме Моръл и се заразхождахме наоколо.

— Съжалявам за риболова ти — казах.

— Винаги става по този начин. Планирах проклетото пътуване с месеци. И пак се провали. Нищо ново.

— Забелязах, че когато отбиеш от магистралата — казах аз, пренебрегвайки раздразнението му, — отбивката веднага се разделя на две. Едната води насам, другата — към предната част на мястото за отдих. С други думи, двата пътя са еднопосочни. Не е възможно да спреш в предната част, при колите, а после да си промениш решението и да подкараш насам, без да ти се наложи да изминеш солидно разстояние по грешния път и да рискуваш да удариш някого. А предполагам, снощи е имало доста хора на път, тъй като беше Денят на труда.

— Точно така. Знам го. Няма нужда да си космически учен, за да схванеш, че някой е възнамерявал да зареже джипа точно там, където е, защото вероятно отпред е имало много паркирани коли. Затова е поел по пътчето за автобуси и камиони. Сигурно е било доста пусто тук отзад. Никой не го забелязва и той изчезва.

— А и може да не е искал веднага да намерим джипа. Това обяснява защо го е оставил встрани от пътчето — предположих.

Марино се загледа към гората и каза:

— Прекалено стар съм вече за това.

Вечният оплаквач Марино имаше навика да пристига на местопрестъплението и да се държи така, като че ли не иска да е там. Бяхме работили достатъчно дълго заедно, за да му свикна, но понякога ми се струваше, че позите му са нещо повече от театър. Раздразнението му не бе причинено само от проваления риболов. Зачудих се дали не е имал разправия с жена си.

— Добре, добре — измърмори той, гледайки към тухлената постройка. — Самотният рейнджър^[1] пристигна.

Обърнах се точно когато познатата слаба фигура на Бентън Уесли излезе от мъжката тоалетна. Той едва каза „Здрасти“, когато се приближи до нас. Посребрялата му коса беше влажна на слепоочията, реверите на синия му костюм опръскани с вода, като че ли току-що си е измил лицето. С поглед, закован безстрастно върху джипа, той извади чифт слънчеви очила от джоба на самото и ги сложи на лицето си.

— Госпожа Харви пристигна ли вече? — запита той.

— Не — отговори Марино.

— Ами журналистите?

— Не — повтори лейтенантът.

— Добре.

Устните на Уесли бяха плътно притиснати една в друга и това правеше острите черти на лицето му да изглеждат по-сурови и неразгадаеми от обикновено. Бих казала, че е хубав, ако не съществуваше тази негова непроницаемост. Невъзможно бе да разчетеш мислите и чувствата му, а напоследък беше станал такъв майстор в прикриването на характера си, че понякога ми се виждаше напълно непознат.

— Искаме да запазим тази история покрита колкото се може по-дълго — продължи той. — В секундата, когато нещо се разчуе, ще избухне истински ад.

— Какво знаеш за тази двойка, Бентън? — попитах го.

— Съвсем малко. Госпожа Харви е съобщила тази сутрин, че са изчезнали, обадила се в дома на директора, а после той ме повика. Очевидно дъщеря ѝ и Фред Чейни са се запознали в Каролина и са гаджета от първата си година там. И двамата били свестни, добри деца. Няма никакви данни за неприятности, които биха могли да ни наведат на мисълта, че тук са се свързали с неподходящи хора — поне според госпожа Харви. Единственото нещо, което успях да доловя, бе, че тя не

одобрява много приятелството им. Смята, че прекарвали прекалено много време сами.

— Това вероятно е и причината да искат да отидат до плажа с отделна кола — казах.

— Да — отговори Уесли, оглеждайки се наоколо. — Най-вероятно това е била истинската причина. От думите на директора останах с впечатление, че госпожа Харви не е била твърде въодушевена от факта Дебора да води гаджето си при тях в Спиндрифт. Това си е било време за семейството. Госпожа Харви живее във Вашингтон през седмицата, а и не се е виждала често с дъщеря си и синовете си през лятото. Честно казано, имам чувството, че Дебора и майка ѝ напоследък не са били в идеални отношения. Може да са имали някаква разправия точно преди семейството да се е отправило към Северна Каролина вчера сутринта.

— Какво мислиш за възможността хлапетата да са избягали някъде? — попита Марино. — Били са умни, нали? Чели са вестници, гледали са новини, може да са видели историите за онези двойки в предаването миналата седмица. Искам да кажа, знаели са за случаите. Кой може да каже дали не са измислили нещо? Хитър начин да уредиш изчезването си и да накажеш родителите си.

— Това е една от многото възможности, които трябва да вземем предвид — отговори Уесли. — Ето ви и още една причина да се пазим от медиите колкото се може по-дълго.

Моръл се присъедини към нас, когато тръгнахме към джипа. Светлосин пикап с платнище отгоре спря до нас и мъж и жена в тъмни гащеризони и ботуши излязоха от него. Отвориха задната врата и пуснаха двете задъхани, въртящи опашки хрътки от клетката им. Закачиха дълги каишки за кожените си колани и хванаха кучетата за нашийниците им.

— Салти, Нептун, долу!

Не знаех кое куче какво име носи. И двете бяха големи, светли, с набръчкани муцуни и увиснали уши.

Моръл се ухили и протегна ръка.

— Как си, приятел?

Салти, а може да беше и Нептун, го възнагради с влажна целувка и потъркване в крака му.

Водачите на кучетата бяха от Йорктаун. Казваха се Джеф и Гейл. Гейл беше висока колкото партньора си и изглеждаше и почти толкова силна. Напомняше ми за жените, прекарали целия си живот по фермите, с лица, загрубели от тежката работа и слънцето, притежаващи безгранично търпение, което идваше от познаването им на природата и приемането на нейните дарове и наказания. Тя беше капитанът на спасителния екип. От начина, по който оглеждаше джипа, разбрах, че иска да узнае дали мястото, а следователно и миризмите не са били нарушени.

— Нищо не е докосвано — каза Марино и се наведе да погали едно от кучетата зад ушите. — Дори още не сме отваряли вратите.

— Знаете ли дали някой не е влизал вътре? Например човекът, който го е намерил? — запита Гейл.

Моръл започна да обяснява:

— Номерът на колата е предаден по телетипа заедно с ТИВ рано сутринта...

— Какво, по дяволите, е ТИВ? — прекъсна го Уесли.

— Търсете изчезналите внимателно.

Лицето на Уесли доби отегчен вид, когато Моръл продължи монотонно:

— Патрулите невинаги минават през участъка, затова няма гаранция, че ще видят съобщението от телетипа. Просто се качват в колите и отиват да си вършат работата. Диспечерите са започнали да изпращат сигналите с ТИВ в ефир още в минутата, когато двойката е била обявена за изчезнала. Около един часа на обед един шофьор на камион забелязал джипа и се обадил. Хората от патрула, които стигнали първи дотук, докладваха, че само са погледнали през прозорците на джипа, за да се уверят, че вътре няма никой, но иначе дори не са се доближавали прекалено много до колата.

Надявах се това да се окаже вярно. Повечето ченгета, дори опитните, като че ли не можеха да се въздържат да не отворят вратата и да не преровят поне жабката в търсене на някакъв документ, удостоверяващ самоличността на шофьора.

Джеф хвана нашийниците на кучетата и ги поведе „да използват тоалетната“, както каза самият той.

Гейл попита:

— Имате ли нещо, което кучетата биха могли да помиришат?

— Пат Харви бе помолена да донесе нещо, носено наскоро от Дебора — отговори Уесли.

Ако Гейл се изненада или впечатли от това чия дъщеря щеше да търси, успя да го прикрие идеално и продължи да гледа към Бентън с очакване в погледа.

— Тя ще пристигне с хеликоптер — добави Уесли, като погледна часовника си. — Сигурно ще кацнат всяка минута.

— Добре, но не разрешавайте на птицата да се приземи точно тук — отбеляза Гейл, приближавайки се към джипа. — Не трябва да съсипваме следите.

Тя надникна през предния прозорец на джипа и огледа внимателно вътрешността му и таблото, без да пропусне и сантиметър. После се отдръпна назад и задържа погледа си върху черната пластмасова дръжка от външната страна на вратата.

— Вероятно седалките ще свършат най-добра работа — реши Гейл. — Ще оставим Салти да помирише едната, а Нептун — другата. Но първо трябва да влезем вътре внимателно, за да не унищожим нищо. Някой от вас има ли молив или химикалка?

Уесли извади писалка „Монблан“ от джоба на ризата си и ѝ я подаде.

— Имам нужда и от още една — добави Гейл.

Странно, но се оказа, че никой друг няма писалка в себе си, включително и аз. А бях готова да се закълна, че имам няколко в чантата си.

— Сгъваем нож ще свърши ли работа? — Марино бръкна в джоба на джинсите си.

— Идеално.

С писалка в едната ръка и швейцарския военен нож в другата Гейл едновременно натисна бутона от външната част на вратата и дръпна назад дръжката. После подпря ръба на вратата с върха на ботуша си и нежно я отвори. През цялото време, докато тя се занимаваше с това, аз чувах слабия, характерен звук от перки на хеликоптер, който все повече се усилваше.

След секунди един „Бел джет рейнджър“ в червено и бяло закръжи над мястото за отдих, спусна се надолу и предизвика силна вихрушка. Всички други шумове бяха заглушени. Дърветата се разлюляха, а тревата се прегъна под зловещия ураган. С притворени

очи Гейл и Джеф клекнаха до кучетата, държейки здраво нашияниците им.

Марино, Уесли и аз се покрихме близо до сградата и от тази удобна позиция наблюдавахме страхотното кацане. Докато хеликоптерът бавно се приземяваше, пронизвайки въздуха със свистенето на перките и двигателя си, успях да видя Пат Харви, която се взираше напрегнато в джипа на дъщеря си. После слънцето блесна в стъклото и закри видимостта.

Тя се отдръпна от хеликоптера с наведена глава и пола, плющяща около краката ѝ. Уесли я чакаше на безопасно разстояние от перките, които забавяха движението си. Вратовръзката се вееше зад гърба му като авиаторски шал.

Преди Пат Харви да бъде назначена за директор на националната наркополиция, тя беше държавен адвокат в Ричмънд, после главен прокурор за източния район на Вирджиния. Някои от случаите ѝ, свързани с наркотици, включваха жертви, които аз бях аутопсирала. Но никога не бях призовавана като свидетел, изискваха само докладите ми. Госпожа Харви и аз никога не се бяхме срещали.

На снимките във вестниците и по телевизията тя изглеждаше страхотно делова. В действителност беше женствена и изключително привлекателна. Слаба, с идеално изразени черти. Слънцето хвърляше златисти отблясъци в рижавата ѝ коса. Уесли ни представи набързо, а мисис Харви се ръкува с всеки от нас с любезността и самочувствието на обигран политик. Но не се усмихна и не погледна никого в очите.

— Вътре има един пуловер — обясни тя, като подаде на Гейл хартиена торба. — Намерих го в стаята на Деби, във вилата. Не знам кога го е носила за последен път, но мисля, че не е пран наскоро.

— Кога за последен път е била дъщеря ви на плажа? — запита Гейл, без да отваря торбата.

— В началото на юли. Отиде там за уикенда с няколко приятели.

— Сигурна ли сте, че точно тя е носила пуловера? Може да го е обличал някой от приятелите ѝ. — Гейл зададе въпроса небрежно, като че ли се интересуваше от времето.

Въпросът изненада госпожа Харви. Съмнение засенчи тъмносините ѝ очи за секунда.

— Не съм сигурна — прочисти гърлото си тя. — Предполагам, че Деби го е носила последна, но естествено не мога да се закълна в

това. Не съм била там.

Госпожа Харви се втренчи в отворената врата на джипа. Вниманието ѝ се съсредоточи върху сребърната буквичка „Д“, която висеше от верижката на ключовете. Никой не проговори за известно време. Виждах как разумът ѝ се бори с чувствата, докато тя се мъчеше да отблъсне паниката.

Тя се обърна към нас и каза:

— Деби трябва да е носила чантата. Найлонова, яркочервена. Една от онези спортни чанти с подвижен капак. Чудя се, дали не сте я намерили вътре?

— Не, мадам — отговори Моръл. — Поне засега не сме видели нищо подобно. Но сме надничали само през прозорците, не сме претърсвали вътрешността на колата. Не можем да го направим, преди да пристигнат кучетата.

— Смятам, че чантата би трябвало да е на предната седалка. Може да е на пода — продължи тя.

Моръл поклати глава отрицателно.

Уесли се обади:

— Госпожо Харви, знаете ли дали дъщеря ви е носила много пари със себе си?

— Дадох ѝ петдесет долара за храна и бензин. Не знам дали е имала нещо, освен тях — отговори тя. — Разбира се, имаше и кредитни карти. Плюс чековата ѝ книжка.

— Знаете ли колко пари е имала в сметката си? — попита Уесли.

— Баща ѝ даде чек миналата седмица — съобщи тя, като че ли това се подразбираше от само себе си. — За колежа — за книги и разни ей такива. Почти сигурна съм, че вече го е депозирала. Предполагам, че в сметката ѝ има поне хиляда долара.

— Вероятно бихте искали да проверите това — предложи Уесли. — Да се уверите, че парите не са били изтеглени наскоро.

— Ще го направя веднага.

Стоях и гледах как надеждата в нея разцъфваше. Дъщеря ѝ е имала пари в брой, кредитни карти и достъп до сметката си. Изглежда, чантата ѝ не беше в колата, което означаваше, че е у нея. А това подсказваше, че може да е жива и просто да е някъде с приятеля си.

— Дъщеря ви заплашвала ли ви е, че ще избяга с Фред? — директно запитва Марино.

— Не. — Тя се загледа отново в джипа и добави това, в което ѝ се искаше да вярва. — Но не е невъзможно.

— В какво настроение беше тя, когато говорихте за последен път? — продължи Марино.

— Вчера сутринта леко се поскарахме, преди аз и синовете ми да тръгнем към плажа — отговори госпожа Харви безстрастно. — Тя ми беше ядосана.

— Тя знаеше ли за случаите тук? За изчезналите двойки? — попита Марино.

— Да, разбира се. Обсъждахме ги, чудехме се какво е станало с тях. Знаеше.

Гейл каза на Моръл:

— Трябва да започваме.

— Добра идея.

— Последен въпрос. — Гейл погледна към мисис Харви. — Имате ли идея кой от двамата е шофирал?

— Предполагам, Фред — отговори тя. — Когато отиваха някъде, обикновено той шофираше.

Гейл кимна и каза:

— Струва ми се, че пак ще се нуждаем от джобното ножче и писалката.

Тя взе предметите от Уесли и Марино, после отиде до предната врата и я отвори. Хвана нашийника на едно от кучетата и то нетърпеливо стана и се раздвижи в идеален синхрон със стъпките на господарката си. Започна да души наоколо, мускулите му се движеха под отпуснатата кожа, ушите му висяха тежко надолу, като че ли напълнени с олово.

— Хайде, Нептун, да вкараме вълшебния ти нос в действие.

Мълчаливо загледахме как Гейл насочи носа на Нептун към седалката, на която се предполагаше, че Дебора Харви е седяла вчера. Изведнъж той изскимтя, като че ли беше видял гърмяща змия. Кучето се отдръпна от джипа с такава сила, че изтръгна нашийника си от ръката на Гейл. Сви опашката си между краката и козината по гърба му настърхна. Почувствах ледена тръпка да преминава по гръбнака ми.

— Спокойно, момче, спокойно.

Нептун продължаваше да скимти и трепери, после клекна и се изходи на тревата.

[1] Популярен герой от американски филм. — Б.пр. ↑

2.

На следващата сутрин се събудих изморена и с отвращение отворих неделния вестник. Заглавието беше достатъчно голямо, за да може да се прочете от съседната улица:

„ДЪЩЕРЯТА НА НАРКОЦАРИЦАТА И ПРИЯТЕЛЯТ Й ИЗЧЕЗНАЛИ.

ПОЛИЦИЯТА СЕ СТРАХУВА, ЧЕ Е ИЗВЪРШЕНО ПРЕСТЪПЛЕНИЕ.“

Репортерите не само бяха изровили отнякъде портрет на Дебора Харви, но имаше и снимка на джипа ѝ, изтеглен встрани от мястото за отдих, а също така и снимка на Боб и Пат Харви, хванати за ръка, разхождащи се по безлюден плаж в Спиндрифт. Докато четях и пиех кафето си, не можех да спра да мисля за семейството на Фред Чейни. Те не бяха видни личности. За него се говореше просто като за „приятеля на Дебора“. Но и той бе изчезнал, и него също го обичаха.

Очевидно Фред бе син на бизнесмен от Саутсайд. Единствено дете, чиято майка бе починала миналата година от мозъчен аневризъм. Според вестникарската история бащата на Фред се намирал в Сарасота, на гости на роднини, когато полицията най-после го открила късно снощи. Ако има и най-малката възможност синът му да е избягал с Дебора, продължаваше историята, то това би било крайно нехарактерно за Фред, който бе описан като добър студент и член на университетския плувен отбор. Дебора била чудесна студентка и толкова надарена гимнастичка, че давала надежди за участие в Олимпийските игри. Тежала не повече от четиридесет и осем килограма, имала тъмноруса, дълга до раменете коса и красивите черти на майка си. Фред бил слаб, с широки рамене, тъмна къдрава

коса и бадемови очи. Описваха ги като привлекателна и неразделна двойка.

„Винаги, когато видите единия, знаете, че и другият е наоколо. — Бяха цитирали един от приятелите им. — Струва ми се, че това бе свързано със смъртта на майката на Фред. Деби тръгна с него точно по това време и мисля, че той нямаше да успее да се справи с всичко това без нея.“

Естествено историята се връщаше назад, за да припомни подробностите по случаите с другите четири тийнейджърски двойки от Вирджиния, които бяха изчезнали, а после — открити мъртви. Името ми бе споменато няколко пъти. Описваха ме като безпомощна, объркана и избягваща коментари. Чудех се дали някой се е сетил за това, че аз продължавах да аутопсирам жертви на убийства и инциденти всеки ден. Редовно говорех със семействата им, свидетелствах в съда и изнасях лекции в медицински и полицейски академии. С изчезнали двойки или не, животът си продължаваше.

Станах от кухненската маса и допих кафето си до прозореца, загледана в слънчевото утро. Звънна телефонът.

Тъй като очаквах, че това може да е майка ми, която редовно се обаждаше рано в неделя, за да се осведоми за здравословното ми състояние и дали съм била на църква, придърпах един стол и тогава вдигнах слушалката.

— Доктор Скарпета?

— На телефона.

Гласът на жената ми звучеше познато, но не можех да се сетя коя е.

— Аз съм Пат Харви. Моля, простете, че ви безпокоя вкъщи.

Долових стаена тревога зад любезния глас.

— Не ме безпокойте ни най-малко — учтиво отговорих. — Какво мога да направя за вас?

— Търсиха цяла нощ и все още са там. Докараха още кучета и полицаи, няколко хеликоптера. — Тя заговори бързо: — Нищо. Няма и следа от тях. Боб се присъедини към търсещите. Аз съм си у дома — поколеба се тя. — Чудя се дали бихте наминали насам? Ако сте свободна за обед...

След дълга пауза неохотно се съгласих. Затворих телефона, ругаейки сама себе си, защото знаех твърде добре какво ще иска Пат

Харви от мен. Щеше да ме разпитва за останалите двойки. Ако бях на нейно място, бих постъпила точно по същия начин.

Качих се горе в спалнята и свалих халата си. Взех дълга гореща вана и си измих косата. Телефонният ми секретар започна да приема съобщения, на които не възнамерявах да отговоря, освен ако бяха изключително спешни. След около час седях облечена в кафяв костюм и напрегнато слушах съобщенията. Бяха пет, всичките от репортери, научили, че съм била на мястото за отдих в Ню Кент, което не предвещаваше нищо добро за изчезналата двойка.

Протегнах се към телефона с намерение да позвъня на Пат Харви и да отменя обета ни. Но не можех да забравя изражението на лицето ѝ, когато слезе от хеликоптера с пуловера на дъщеря си в ръка. Не можех да забравя и лицата на другите родители. Оставих телефона, заключих къщата и се качих в колата си.

Хората на държавна служба не могат да си позволят лукс и уединение, освен ако имат и някакви други доходи. Очевидно заплатата на Пат Харви бе нищожно зрънце от семейното ѝ богатство. Живееха близо до Уиндзър на река Джеймс в подобна на палат къща, която гледаше към реката. Изчислих приблизително, че парцелът е поне пет акра. Беше заобиколен от висока тухлена стена, по която имаше окачени знаци „Частна собственост“. Завих по широк частен път, засенчен от дървета. Масивната врата от ковано желязо се отвори плавно, преди да успея да спусна прозореца си и да натисна звънеца. После се затвори зад мен, когато продължих напред. Паркирах до черен ягуар пред римска галерия с колони от стари червени тухли, фугирани с бяло.

Предната врата се отвори, докато излизах от колата си. Пат Харви изсуши ръцете си с кърпа за чинии и ми се усмихна смело от върха на стълбите. Лицето ѝ беше бледо, очите — зачервени и изморени.

— Чудесно е, че дойдохте, доктор Скарпета. — Тя ме покани да вляза: — Моля, влезте.

Фойето бе просторно като всекидневна. Последвах я през официалния хол към кухнята. Мебелировката датираше от осемнайсети век. От стена до стена лежаха ориенталски килими. По стените висяха оригинални картини от импресионисти, а в камината артистично бяха подредени букови цепеници. Кухнята поне

изглеждаше функционална и обитаема. Останах с впечатлението, че в къщата няма никой друг.

— Джейсън и Майкъл са навън с баща си — обясни тя, когато попитах. — Момчетата пристигнаха тази сутрин.

— Колко големи са те? — запитах аз, докато тя отваряше вратичката на фурната.

— Джейсън е на шестнайсет, а Майкъл — на четиринайсет. Деби е най-голямата.

Пат Харви се огледа наоколо за ръкавиците за тенджери, изключи фурната и постави печеното на котлона. Ръцете ѝ трепереха, докато вадеше нож и лопатка от чекмеджето.

— Бихте ли желали вино, чай, кафе? Това е съвсем леко. Забърках и една плодова салата. Помислих си дали не искате да седнем отвън на терасата. Надявам се, че ще ви хареса.

— Чудесно ще бъде — отговорих. — А и с удоволствие бих пила едно кафе.

Тя отвори разсеяно фризера и извади пакет „Ирландски крем“ от него. Отмери необходимото количество и го сложи в кафеварката. Гледах я, без да проговоря. Изглеждаше отчаяна. Съпругът и синовете ѝ не бяха у дома. Дъщеря ѝ беше изчезнала, а къщата — празна и прекалено тиха.

Пат Харви не започна да задава въпроси, докато не седнахме на терасата. Плъзгащите се врати бяха отворени, реката под нас проблясваше на слънцето.

— Това, което направиха кучетата, доктор Скарпета — започна тя, ровейки из салатата си. — Имате ли някакво обяснение?

Имах, но не исках да го споделя с нея.

— Очевидно кучето се разстрои. Но с другото не стана така, нали? — забележката ѝ бе поднесена като въпрос.

Наистина другото куче — Салти — реагира по съвсем различен начин от Нептун. След като то подуши седалката на шофьора, Гейл закачи нашийника му и изкомандва „Търси“. Кучето потегли като състезателна хрътка. То премина покрай отбивката и мястото за пикник. После потегли Гейл през паркинга към магистралата и за малко щяха да го смачкат, ако тя не беше изкрещяла: „Седни!“. След това те пресякоха внимателно шосето и се отправиха към другото място за отдих, което се намиреше точно срещу онова, където бе

открит джипът на Дебора. Най-накрая хрътката изгуби следата на паркинга.

— Трябва ли да вярвам — продължи госпожа Харви, — че който и да е карал джипа на Деби за последен път, е излязъл от колата, пресякъл е западното място за отдых и шосето, влязъл в кола, паркирана в източната част, и си е тръгнал?

— Това е възможно обяснение — отговорих аз, като едва се насилвах да хапна нещо.

— Какво друго възможно обяснение има, доктор Скарпета?

— Хрътката е усетила някаква миризма. Колкото до това от кого или от какво — не знам. Може да е била миризмата на Дебора, Фред или трети човек...

— Джипът е стоял там с часове — прекъсна ме госпожа Харви, гледайки втренчено към реката. — Предполагам, всеки би могъл да влезе вътре, за да търси пари или нещо ценно. Стопаджия, скитник, пешеходец, който после е пресякъл до другата страна на магистралата.

Не й напомних очевидното. Полицията бе открила портфейла на Фред Чейни в жабката заедно с кредитни карти и трийсет и пет долара в брой. Не изглеждаше да е ровено в багажа на двойката. Доколкото някой можеше да каже, от джипа не липсваше нищо, освен хората, които са били в него, и чантата на Дебора.

— Начинът, по който реагира кучето — продължи тя сухо. — Струва ми се, това не е обичайно. Нещо го изплаши. Най-малкото — разтревожи го. Различна миризма — не тази, която усети другото куче. Мястото, където сигурно Деби е седяла... — Гласът й заглъхна, когато очите й срещнаха моите.

— Да. Изглежда, двете кучета са усетили различни миризми.

— Доктор Скарпета, моля ви, бъдете откровена с мен. — Гласът й затрепери. — Не жалете чувствата ми. Моля ви. Знам, че кучето нямаше да се разстрои толкова много, ако за това нямаше основателна причина. Естествено, вашата работа ви е срещала с доста претърсвания с хрътки. Сблъскали ли сте се с това и преди — с подобна реакция от страна на кучетата?

Беше ми се случвало. Два пъти. Единият — когато хрътката подуши багажника на кола, в който беше превозвана жертва на убийство, открита в контейнер за боклук. Другият — когато миризмата ни отведе до мястото, където една жена бе изнасилена и убита.

Единственото, което казах обаче, беше:

— Хрътките са склонни да реагират остро на хормонални миризми.

— Моля? — Тя изглеждаше объркана.

— Секреции. Животни, насекоми, секреции. Например полови хормони — обясних безстрастно. — Запозната ли сте с начина, по който „кучетата маркират територията си“ или нападат, когато подушат страх?

Тя не отговори. Просто седеше и ме гледеше втренчено.

— Когато човек е възбуден сексуално, нервен или уплашен, в тялото стават хормонални промени. Смята се, че различаващите миризми животни, като хрътките, могат да ги усетят в секретите, които се отделят от жлезите ни...

Госпожа Харви ме прекъсна:

— Деби се оплака от менструални болки малко преди Майкъл, Джейсън и аз да тръгнем към вилата. Периодът ѝ точно беше започнал. Може ли това да обясни... Да кажем, ако е седяла на мястото до шофьора, може това да е била миризмата, усетена от кучето?

Не отговорих. Предположението ѝ не отговаряше на изключителната реакция на хрътката.

— Не е достатъчно. — Пат Харви отмести поглед от мен и усука лепената салфетка в скута си. — Не е достатъчно да обясни защо кучето започна да вие и козината на гърба му настръхна. О, господи! Същото като с другите двойки, нали?

— Не мога да твърдя подобно нещо.

— Но си го мислите. И полицията го мисли. Ако още от самото начало всички не мислеха точно за това, нямаше да ви повикат вчера. Искам да знам какво е станало с тях. С другите двойки.

Не казах нищо.

— Според това, което прочетох — притисна ме тя, — вие сте присъствали навсякъде, повикана от полицията.

— Да.

Тя бръкна в джоба на блейзъра си, извади лист хартия и го приглади.

— Брюс Филипс и Джуди Робъртс — започна да чете тя, като че ли имах нужда да чуя имената отново. — Влюбени съученици, изчезнали преди две години и половина през юни, когато си тръгнали

от дома на един приятел в Глочестър и никога не се завърнали по домовете си. На следващата сутрин камарото на Брюс било открито на шосе 17. Ключовете висели от волана, вратите — отключени, а прозорците — отворени. Десет седмици по-късно са ви извикали в една гориста местност на изток от щатския парк „Йорк ривър“, където ловци случайно попаднали на два почти напълно оголени скелета, лежащи по очи между листата. Те се намирили приблизително на шест километра от мястото, където колата на Брюс била намерена десет седмици по-рано.

Спомних си, че точно по това време ПЗЖП бяха помолени за съдействие от местната полиция. Това, което Уесли, Марино и детективът от Глочестър не знаеха, беше фактът, че през юли втора двойка бе обявена за изчезнала — месец след изчезването на Брюс и Джуди.

— После идват Джим Фрийман и Бони Смит. — Госпожа Харви погледна към мен. — Те са изчезнали последната събота на юли, след купон около басейна в дома на Фрийман на „Провидънс фордж“. Късно същата вечер Джим тръгнал, за да закара Бони до тях, а на следващия ден полицай от градчето Чарлс открил колата на Джим, изоставена на около дващестина километра от дома на Фрийман. Четири месеца по-късно, на дванайсети ноември, ловци от Уест Пойнт намерили телата им...

Пат Харви не знаеше, че въпреки многобройните ми молби не бях получила копия от поверителните части на полицейските доклади, снимките от местопрестъпленията или описите на уликите, помислих аз раздражено. Отдавах очевидната липса на сътрудничество на това, че разследването се водеше от прекалено много служби.

Госпожа Харви продължи неуморно. През март на следващата година имаше ново нещастие. Бен Андерсън подкарал колата си от Арлингтън, за да се види с приятелката си Каролин Бенет в дома ѝ на „Стингрей пойнт“ до залива Чесапийк. Те потеглили от къщата на Андерсън малко преди седем, за да поемат към университета „Олд доминиън“ в Норфолк, където били студенти първа година. На следващата вечер един патрул се свързал с родителите на Бен и докладвал, че пикапът додж на сина им е открит изоставен на И-64, приблизително на седем километра от плажа Бъкро. Ключовете висели от волана, вратите били отключени, а чантата на Каролин се намирала

под седалката. Скелетите им били намерени шест месеца по-късно по време на сезона за лов на елени в гориста местност на пет километра южно от път 199 в провинция Йорк. Този път не получих дори копие от полицейския доклад.

Когато Сюзън Уилкокс и Майк Мартин изчезнаха миналия февруари, научих за станалото от сутрешния вестник. Те били тръгнали към къщата на Майк на плажа Вирджиния, за да изкарат заедно пролетната си ваканция, и изчезнали точно като другите двойки преди тях. Синият пикап на Майк бил изоставен на магистрала „Колониъл“, близо до Уилямсбърг. На антената му била завързана бяла кърпичка, сигнализираща за повреда в двигателя, каквато не била открита, когато полицаите проверили колата. На петнайсети май баща и син, излезли на лов за пуйки, се натъкнали на разложените трупове на двойката в гориста местност между път 60 и И-64 в района на град Джеймс.

За пореден път си припомних опаковането на костите, които трябваше да бъдат изпратени до криминалния антрополог на Смитсъновия институт, за да им хвърли един последен поглед. Осем младежи, а въпреки безбройните часове, които прекарах с всеки един от тях, не можех да определя как или защо са умрели.

— Ако, да не дава господ, има още един случай, не чакай, докато се появят труповете — инструктирах после Марино. — Уведоми ме веднага щом се появи колата.

— Хей, ако искаш, можеш да започнеш да аутопсираш колите, тъй като труповете така и не ни казват нищо — отговори Марино, като опита безуспешно да прояви чувство за хумор.

— При всички случаи — каза госпожа Харви — вратите са били отключени, ключовете висели от волана, нямало следи от борба и, изглежда, нищо не е било откраднато. Резултатите от аутопсиите също са идентични.

Тя сгъна бележките си и ги пхна обратно в джоба си.

— Добре сте информирани — отговорих лаконично.

Не запитах, но предположих, че е накарала служителите си да разучат предишните случаи.

— Мисълта ми е, че вие сте участвали от самото начало — каза тя. — Прегледали сте всичките трупове. И въпреки това, доколкото успях да разбера, все още не знаете как са били убити.

— Това е вярно. Не знам — отговорих.

— Не знаете? Или не казвате, доктор Скарпета?

Кариерата на Пат Харви като прокурор във федералната система ѝ беше донесла всеобщо уважение, ако не и преклонение. Беше смела и агресивна и аз се почувствах така, като че ли терасата ѝ изведнъж се бе превърнала в съдебна зала.

— Ако знаех причината за смъртта им, нямаше да я обявя като неопределена — казах спокойно.

— Но смятате, че са били убити.

— Смятам, че млади, здрави хора не изоставят неочаквано колите си и не умират от естествена смърт в горите, госпожо Харви.

— А какво ще кажете за теориите? Можете ли да кажете нещо за тях? Предполагам, не са нови за вас.

Не бяха.

Четири юрисдикции и поне толкова различни детективи бяха замесени, като всеки имаше безброй различни хипотези. Например — двойките са били наркомани и са се срещнали с търговец на наркотици, продаващ нов, опасен наркотик, който не може да бъде открит при обикновените токсикологични тестове. Споменавах и за окултизъм. Или че всички двойки били членове на някакво тайно общество, а смъртта им всъщност се дължала на самоубийство.

— Нямам високо мнение за теориите, които съм чувала — казах.

— Защо?

— Откритията ми не ги подкрепят.

— А какво подкрепят откритията ви? — настоя тя. — Какви открития? Според всичко, което съм прочела или чула, нямате нито едно проклето откритие.

Мараня забулваше небето и самотен самолет приличаше на сребърна игла, която тегли бял конец под слънцето. Мълчаливо гледах как следата му се разширява и започва да се разпръсва. Ако Дебора и Фред имаха същата съдба като останалите, нямаше скоро да ги намерим.

— Моята Деби никога не е взимала наркотици — продължи Пат Харви, борейки се с напиралците сълзи. — Не се занимава с разни смахнати религии или култове. Темпераментна е и понякога изпада в депресия като всеки нормален тийнейджър. Но не би... — Тя спря изведнъж, като се опитваше да се овладее.

— Трябва да се опитате да се справите с настоящето — казах кротко. — Не знаем какво се е случило с дъщеря ви. Не знаем какво е станало с Фред. Може да измине дълго време, преди да разберем. Има ли още нещо, което бихте могли да ми кажете за нея, за тях? Каквото и да е, стига да може да помогне.

— Тази сутрин дойде един полицай — отговори тя с треперещ глас. — Той влезе в нейната стая и взе няколко от дрехите ѝ, както и четката ѝ за коса. Каза, че били нужни за кучетата, трябвали им дрехите. И се нуждаели от косми от косата ѝ, за да ги сравнят с тези, които може да се намерят в джипа ѝ. Искате ли да я видите? Да видите стаята ѝ?

Почувствах любопитство и кимнах.

Последвах я по излъсканите дървени стъпала към втория етаж. Стаята на Дебора се намиреше в източното крило, откъдето можеше да наблюдава изгрева и облаците, които се събираха над река Джеймс. Не беше типичната тийнейджърска стая. Мебелите бяха скандинавски, семпли като дизайн и изработени от великолепно светло тиково дърво. Кувертюра в сини и зелени тонове покриваше голямото легло. На пода лежеше индиански килим в розово и лилаво. Енциклопедии и романи изпълваха библиотечката, а на двете полици над бюрото бяха подредени трофеи и дузини медали, закачени на ярки панделки. На най-горната лавица имаше голяма снимка на Дебора върху греда, с извит гръб и разперени ръце като грациозна птица. Изражението на лицето ѝ, също както и детайлите в личното ѝ светилище, излъчваше дисциплинираност и благородство. Не трябваше да съм майка на Дебора Харви, за да разбере, че това деветнайсетгодишно момиче наистина беше специално.

— Деби избра всичко сама — каза госпожа Харви, докато аз се оглеждах наоколо. — Мебелите, килима, цветовете. Не може да се разбере, че само преди няколко дни е била тук и е приготвяла багажа си за училище.

Тя се втренчи в куфарите и раклата в ъгъла и прочисти гърлото си.

— Толкова е организирана. Предполагам, наследила го е от мен. — Пат Харви се усмихна нервно и добави: — Може нищо друго да не съм, но поне съм организирана.

Спомних си джипа на Дебора. Беше безупречен и отвън, и отвътре. Багажът и останалите неща — грижливо подредени.

— Тя се грижи чудесно за вещите си — продължи госпожа Харви и отиде до прозореца. — Често съм се тревожила дали не я презадоволяваме. Дрехите ѝ, колата ѝ, пари. Ние с Боб доста сме обсъждали този въпрос. Трудно е, защото вечно съм във Вашингтон. Но когато миналата година ме назначиха, всички ние решихме, че ще е прекалено, ако цялото семейство се премести, а и бизнесът на Боб е тук. По-лесно беше да си наема апартамент и да си идвам у дома за уикендите, когато мога. Изчаквахме да видим какво ще стане при следващите избори.

След дълга пауза тя продължи:

— Предполагам, това, което се опитвам да обясня, е, че никога не съм успявала да кажа „не“ на Деби. Трудно е да си разумен, когато искаш най-доброто за децата си. Особено щом си припомниш собствените си желания на същата възраст, неувереността, породена от дрехите, с които си облечен, външния си вид. Ясната мисъл, че родителите ти не могат да си позволят да платят на дерматолог, зъболекар или пластичен хирург. Опитвахме да въведем известна скромност. — Тя скръсти ръце пред себе си. — Понякога не съм съвсем сигурна, че сме направили правилния избор. Например джипът ѝ. Бях против тя да има собствена кола, но нямах енергия да се разправам. А и съвсем типично за практичен човек като нея, тя искаше сигурна кола, с която да може да се придвижва при всякакво време.

Запитах колебливо:

— Когато споменахте пластичен хирург, имахте ли предвид нещо специално по отношение на дъщеря си?

— Големите гърди са несъвместими с гимнастиката, доктор Скарпета — отговори тя, без да се обърне. — Още на шестнайсет години Деби беше прекалено развита. Това не само я караше да се срамува, но и пречеше на спорта. Миналата година се погрижихме за този проблем.

— В такъв случай тази снимка е нова — казах аз, тъй като момичето, което виждах, представляваше елегантна скулптура с идеално оформени мускули, гърди и бедра.

— Да, направена е миналия април в Калифорния.

Когато човек е изчезнал и вероятно мъртъв, обикновено нещо за хора като мен е да се интересуват от анатомичните подробности — независимо дали е хистеректомия, умъртвен зъбен нерв или белези от пластична хирургия. Всички те могат да помогнат при идентифицирането на трупа. Те са описанията, които преглеждам във формулярите на НЦКИ за изчезнали хора. Те са земните и напълно човешки характеристики, на които разчитам, защото на бижутата и другите лични вещи, както се бях убедила с годините, не можеше винаги да се вярва.

— Това, което току-що ви казах, никога не трябва да излезе от тази стая — каза госпожа Харви. — Деби много държи на дискретността. Семейството ми също.

— Разбирам.

— Връзката ѝ с Фред — продължи тя — беше дискретна. Прекалено дискретна. Сигурна съм, вече сте забелязали, че няма снимки или видими символи на любовта им. Не се съмнявам, че са си разменяли снимки, подаръци, спомени. Но винаги е била потайна в това отношение. Например — рожденият ѝ ден беше миналия февруари. Малко след това забелязах, че носи златен пръстен на дясната си ръка. Тясна халка с формата на цвете. Деби никога не каза и дума по въпроса, нито пък аз попитах. Но съм сигурна, че е била подарък от него.

— Смятате ли, че той е солиден младеж?

Тя се обърна и ме погледна. Тъмните ѝ очи гледаха объркано.

— Фред е доста напрегнат, някак си прекалено отдаден. Но не мога да кажа, че не е стабилен. Наистина не мога да се оплача от него. Просто се тревожех, че връзката им е прекалено сериозна, прекалено... — Тя погледна встрани, търсейки точната дума. — Пристрастен. Това е, което ми идва наум. Оставаш с чувството, че те са като наркотик един за друг.

Госпожа Харви затвори очи, обърна се и облегна глава на прозореца.

— О, господи, иска ми се никога да не бяхме ѝ купували проклетия джип.

Не се обадох.

— Фред няма кола. И тя нямаше да има избор... — Гласът ѝ заглъхна.

— Нямах да има избор — казах, — освен да тръгне с вас към плажа.

— И това нямаше да се случи!

Внезапно тя излезе в коридора. Очевидно не можеше да понесе да остане в стаята на дъщеря си дори и секунда повече. Последвах я надолу по стълбите към предната врата. Хванах ръката ѝ. Сълзите ѝ закапаха и тя се извърна от мен.

— Съжалявам. — Запитах се колко ли още пъти ще ми се налага да казвам това.

Вратата тихо се затвори, докато слизах по стълбите. Докато шофирах към къщи, се молах да не стане така, че при следващата ми среща с Пат Харви да бъда в официалната си роля на главен съдебен лекар.

3.

Измина цяла седмица, преди да чуя нещо от някой свързан със случая Харви-Чейни, чието разследване не беше стигнало доникъде, поне доколкото аз знаех. В понеделник, когато бях потънала до лактите си в кръв в моргата, Бентън Уесли се обади. Искаше да говори с Марино и мен спешно и предложи да отидем на вечеря в дома му.

— Струва ми се, че Пат Харви го изнервя — каза Марино.

Колебливи капчици дъжд се стичаха по предния прозорец на колата му, докато пътувахме към къщата на Уесли.

— На мен лично въобще не ми пука дали тя ще се съветва с някоя гледачка на ръка, дали ще се обади на Били Грѐм, или на шибаното великденско зайче.

— Хилда Озимек не е врачка — отговорих аз.

— Половината от онези сборища на сестрите Роуз, с изрисувана върху надписа ръка, са просто фасада за проститутките.

— Наясно съм с това — отвърнах уморено.

Марино отвори пепелника и ми напомни какъв мръсен навик е пушенето. Ако успееше да натъпче още един фас вътре, сигурно щеше да влезе в книгата на Гинес.

— Разбирам, че си чувала за Хилда Озимек — продължи той.

— Всъщност не знам много за нея, освен това, че живее някъде в Каролина.

— Южна Каролина.

— У семейство Харви ли е отседнала?

— Вече не — каза Марино и изключи чистачките, тъй като слънцето надникна иззад облаците. — Искан ми се проклетото време да вземе решение най-после. Тя се върнала в Южна Каролина вчера. До Ричмънд и обратно я докарали с частен самолет, ако можеш да повярваш на това.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш откъде знаеш?

Учудих се, че Пат Харви се е обърнала към ясновидка, но още повече ме изненада това, че би могла да го сподели с някого.

— Добър въпрос. Просто ти предавам казаното от Бентън, когато се обади по телефона. Очевидно онази Хилда е видяла в кристалното си кълбо нещо, което ужасно е разстроило госпожа Харви.

— Какво по-точно?

— Акълът ми не го побира. Бентън не навлезе в подробности.

Не разпитвах повече, защото обсъждането на Бентън Уесли и неговото мълчание ме потискаха. Навремето ние с него изпитвахме удоволствие от съвместната си работа и се отнасяхме помежду си с уважение и топлина. Сега го намирах отчужден и не можех да не мисля, че държанието на Уесли с мен има нещо общо с Марк. Когато Марк ме напусна, за да се заеме със задачата си в Колорадо, той също така напусна и Куантико, където се радваше на привилегията да ръководи Легалния тренировъчен екип в националната академия на ФБР. Уесли загуби колега и приятел и вероятно смяташе, че аз съм виновна за това. Приятелските връзки между мъже могат да бъдат по-здрави от брак, а братята по значка са по-лоялни един към друг от любовници.

След около час Марино отби от магистралата и малко по-късно загубих ориентацията си из левите и десни завои по селските пътища, които водеха навътре в провинцията. В миналото се бях срещала с Уесли много пъти, но винаги в неговия или моя офис. Никога не ме бе канил в дома си, разположен в живописния пейзаж на вирджинските гори и ферми, където пасищата бяха оградени с бели огради, а къщите и плевниците се намираха далеч от шосетата. Завихме по пътя за дома му и започнахме да преминаваме покрай дълги частни пътища, които водеха към големи модерни къщи с просторни дворове и европейски автомобили, паркирани пред гаражи за две-три коли.

— Не знаех, че толкова близо до Ричмънд има вашингтонски квартали — забелязах аз.

— Какво? Живееш тук от четири-пет години и никога не си чувала за настъплението на Севера?

— Ако си роден в Маями, Гражданската война не е най-основната ти мисъл — отговорих.

— Сигурно не е. По дяволите, Маями дори не е в тази страна. Всяко място, където могат да гласуват дали английският да бъде официалният език, не принадлежи на Съединените щати.

Заяжданията на Марино за родния ми град не бяха нещо ново.

Марино намали скоростта, зави по застлан с чакъл път и каза:

— Не е лоша колибката, а? Май федералните агенти са платени по-добре от градската полиция.

Къщата беше с каменна основа, керемиди на покрива и големи панорамни прозорци. Розови храсти покриваха предната част, а източното и западното крило бяха засенчени от магнолии и дъбове. Излязох от колата и се заоглеждах за неща, които можеха да хвърлят повече светлина върху личния живот на Уесли. Над вратата на гаража имаше закачен баскетболен кош, а близо до купчината дърва стоеше червена косачка, посипана с окосена трева. По-натат се виждаше обширен заден двор, безупречно украсен с цветни лехи, азалии и овощни дървета. Около газовата скара бяха подредени няколко стола и аз си представих как Уесли и жена му си пият питиетата и пекат пържоли в мързеливите летни вечери.

Марино натисна звънеца. Съпругата на Уесли отвори вратата. Тя се представи като Кони.

— Бен се качи горе за минута — каза тя усмихнато и ни въведе във всекидневната с френски прозорци, огромна камина и старинни мебели. Никога преди не бях чувала някой да нарича Уесли „Бен“. Но и никога не бях срещала жена му. Тя изглеждаше малко над четиридесетте, привлекателна брюнетка с лешникови очи, толкова светли, че преминаваха почти в жълто, и остри черти, напомнящи тези на съпруга ѝ. В нея имаше някаква благост, кротка резервираност, която издаваше силен характер и нежност. Предпазливият Бентън Уесли, когото познавах, без съмнение у дома беше съвсем различен човек. Зачудих се доколко Кони е запозната с подробностите на професията му.

— Ще пийнеш ли една бира, Пит? — запита тя.

Марино се настани в един стол-люлка.

— Изглежда, аз съм определеният за шофьор, така че ще е по-добре да се придържам към кафето.

— Кей, какво мога да ти предложа?

— Кафе е напълно достатъчно — отговорих. — Ако не те затруднява.

— Радвам се най-после да се запозная с теб — добави Кони искрено. — Бен говори за теб от години. Той има много високо мнение за теб.

— Благодаря. — Комплиментът ме смути и следващата ѝ реплика беше истински шок за мен.

— Когато видяхме Марк за последен път, аз го накарах да обещае, че ще те доведе на вечеря при следващото си идване в Куантико.

— Това е много мило — казах аз, като едва успях да се усмихна.

Очевидно Уесли не ѝ казваше всичко, а мисълта, че Марк наскоро е идвал във Вирджиния, без дори да ми се обади, беше повече, отколкото можех да понеса.

Тя ни остави, за да отиде до кухнята, и Марино запита:

— Чувала ли си се с него наскоро?

— Денвър е прекрасен — отговорих уклончиво.

— Мръсна работа е това, ако искаш моето мнение. Изкарват го от дълбокото му прикритие и го държат в Куантико за известно време. А после го пращат да работи върху нещо, за което няма право да разкаже на никого. Ето още една причина, поради която не биха могли да ми платят достатъчно, за да се запиша в Бюрото.

Не отговорих.

Той продължи:

— Свършено е с личния ти живот. Както казваха преди: „Ако Хувър^[1] искаше да имаш жена и деца, щеше да ти ги даде заедно със значката“.

— Хувър беше много отдавна — казах и се загледах навън в дърветата, които се полюляваха от вятъра.

Изглеждаше, че пак ще вали, този път сериозно.

— Може и така да е. Но все още нямаш право на личен живот.

— Не съм сигурна, че който и да е от нас го има, Марино.

— Това е проклетата истина — измърмори той под носа си.

Чуха се стъпки и Уесли влезе, облечен в костюм, с вратовръзка, сив панталон и колосана бяла риза, леко измачкана. Изглеждаше изморен и напрегнат. Запита дали жена му ни е предложила питиета.

— Кони се грижи за нас — отговорих.

Уесли седна и погледна часовника си.

— Ще вечеряме след около час — каза той и скръсти ръце в скута си.

— Не съм чувал нищичко от Моръл — започна Марино.

— Страхувам се, че няма новини. Нищо обнадеждаващо — отговори Уесли.

— Не съм и мислил, че има. Просто ти казвам, че не съм чул нищичко от Моръл.

Лицето на Марино беше безизразно, но усещах негодуванието му. Макар все още да не бях чула никакви оплаквания от него, предполагах, че се чувства като футболист, принуден този сезон да седи на пейката. Винаги досега се беше радвал на добро сътрудничество с детективите от другите служби и всъщност това правеше екипа на ПЗЖП във Вирджиния силен. Но започнаха случаите с изчезналите двойки и следователите спряха да си говорят помежду си. Не говореха и с нас с Марино.

— Разследването е в застой — уведоми ни Уесли. — Не можахме да стигнем по-далеч от източното място за отдих, където кучето загуби следата. Единственото друго, което се появи, е разписка, намерена в джипа. Очевидно Дебора и Фред са спрели в „Седем-единайсет“^[2], след като са напуснали къщата на Харви в Ричмънд. Купили са кашонче „Пепси“ и още няколко дреболии.

— В такъв случай там е направена проверка — каза Марино раздразнено.

— Разпитали са продавачката, която е била на смяна тогава. Тя си спомня влизането им в магазина. Било малко след девет часа вечерта.

— Сами ли са били? — запита Марино.

— Така изглежда. Никой друг не е влязъл с тях, а ако някой е чакал в джипа, не е имало нищо нередно, съдейки по поведението им.

— Къде се намира този „Седем-единайсет“? — попитах.

— Приблизително на седем километра от мястото за отдих, където открихме джипа — отговори Уесли.

— Каза, че са купили още няколко дреболии — отбелязах. — Не можеш ли да си по-точен?

— Точно това смятах да направя — каза Бентън. — Дебора Харви е купила кутия тампони. Попитала дали може да използва тоалетната, но ѝ отговорили, че това е нарушение на правилника. Продавачката ни обясни как ги е насочила към мястото за отдих на И-64.

— Където кучето е загубило следата — каза Марино и се намръщи озадачено. — Срещу мястото, където намерихме джипа.

— Точно така — отговори Уесли.

— А пепсито, което са купили? — попитах. — Намерихте ли го?

— Шест кутии „Пепси“ лежах в хладилната чанта, когато полицията преглеждаше джипа.

Бентън млъкна, щом жена му се появи с нашите кафета и чаша чай с лед за него. Тя ни сервира мълчаливо, после излезе от стаята. Кони Уесли изглеждаше тренирана в дискретност.

— Смяташ, че са отишли на мястото за отдых, за да може Дебора да се погрижи за проблема си, и там са се срещнали с откачения, който ги е пречукал — вмъкна Марино.

— Не знаем какво е станало с тях — напомни ни Уесли. — Има много възможности, за които трябва да се замислим.

— Например? — запита все още намръщено лейтенантът.

— Похищение.

— Искаш да кажеш — отвличане? — Марино не криеше скептицизма си.

— Не забравяй коя е майката на Дебора.

— Да, знам. Госпожа безпощадната Наркоцарица, която получи поста си, защото президентът искаше да даде на феминистките движения нещо, с което да се занимават.

— Пийт — каза Уесли кротко. — Не мисля, че е разумно да я обявяваш за тъп плутократ или служител, назначен само за фасада. Макар и постът ѝ да звучи по-авторитетно, отколкото е в действителност, защото няма правителствен статут, но Пат Харви отговаря лично пред президента. Всъщност тя координира дейността на всички федерални агенции във войната срещу търговията с наркотици.

— Да не споменаваме и досието ѝ от времето, когато беше държавен прокурор — добавих аз. — Тя енергично подкрепяше усилията на Белия дом да изиска смъртни присъди за убийствата, свързани с наркотици. И доста говореше по въпроса.

— Тя и още поне стотина други политици — каза Марино. — Вероятно щях да съм по-загрижен, ако тя беше от онези либерали, които искат да легализират тази свинщина. Тогавя можех да се чудя

дали някой крайнодесен моралист не е решил, че Господ му е наредил да гепи хлапето на Пат Харви.

— Тя беше доста нападателна — каза Уесли. — Успя да осъди много от лошите, помогна за прокарването на важни закони, устоя на смъртни заплахи, дори преди няколко години колата ѝ бе взривена...

— Да, празен ягуар, паркиран пред кънтри-клуба. И това я направи героиня — прекъсна го Марино.

— Мисълта ми е — продължи Уесли търпеливо, — че тя си е създала доста врагове, особено поради нападките си към разни благотворителни дружества.

— Четох нещо по въпроса — казах аз, като се опитвах да си спомня подробностите.

— В момента обществото знае съвсем малко за това — каза Уесли. — Последните ѝ действия бяха насочени към АКМСН. Американска коалиция на майките срещу наркотиците.

— Сигурно се шегуваш — обади се Марино. — Това е все едно да кажеш, че УНИЦЕФ е мръсна организация.

Не споменах, че всяка година изпращам пари на АКМСН и съм техен ентузиазизиран привърженик.

Уесли продължи:

— Госпожа Харви събираше улики, за да докаже, че АКМСН служи като фасада на един наркокартел и други нелегални дейности в Централна Америка.

— Господи — обади се Марино и поклати глава. — Чудесно е, че не правя дарения на никой, освен Фонда за подпомагане семействата на загинали полицаи.

— Изчезването на Дебора и Фред е озадачаващо, защото изглежда свързано с другите изчезнали двойки — каза Бентън. — Но може нарочно да ни карат да мислим, че съществува връзка, макар това да не е вярно. Може да си имаме работа със сериен убиец. Или пък с нещо друго. Но независимо какъв е случаят, трябва да работим по въпроса, без да вдигаме много шум.

— Значи сега чакате искане на откуп или нещо подобно, а? — запита Марино. — Знаеш, че някои престъпници от Централна Америка биха върнали Дебора на майка ѝ срещу определена цена.

— Не мисля, че това би станало, Пийт — отговори Уесли. — Може и да е по-лошо. Пат Харви трябва да свидетелства по дело на

Конгреса следващата година. И то също е свързано с незаконни благотворителни организации. В момента не можеше да ѝ се случи нищо по-неприятно от изчезването на дъщеря ѝ.

Стомахът ми се сви при тази мисъл. В професионално отношение Пат Харви не изглеждаше уязвима, тъй като през цялата си кариера се бе радвала на неопетнена репутация. Но освен всичко друго тя беше и майка. Доброто на децата ѝ бе много по-важно за нея, отколкото собствения ѝ живот. Семейството ѝ представляваше нейната ахилесова пета.

— Не можем да отхвърлим възможността за политическо отвличане — отбеляза Бентън, загледан към двора.

Уесли също имаше семейство. Кошмарите, които го преследваха, бяха, че някой престъпен бос или убиец, заловен от Уесли, би насочил отмъщението си към жена му и децата му. В къщата му имаше сложна алармена система и телефон пред външната врата. Бентън бе избрал да живее в отдалечен район в провинцията на Вирджиния, телефонът му не беше отбелязан в указателя, а адресът му никога не се даваше на репортери или дори на повечето от колегите и познатите му. До днес дори аз не знаех къде живее, но предполагах, че домът му е по-близо до Куантико, може би в Маклийн или Александрия.

Уесли проговори отново:

— Сигурен съм, че Марино ти е споменал за историята с Хилда Озимек.

Кимнах.

— Тя сериозна ли е?

— Бюрото я е използвало няколко пъти, макар да не ни е приятно да го признаем. Талантът или силата ѝ, наречи го както искаш, са истински. Не ме карай да обяснявам. Този феномен надхвърля възможностите ми. Но мога да ти кажа, че веднъж тя помогна да открием един от самолетите на ФБР, който беше паднал в планините на Западна Вирджиния. Освен това тя предвиди и убийството на Садат, а ние щяхме да сме подготвени за опита за убийство на Рейгън, ако се бяхме вслушали по-внимателно в думите ѝ.

— Да не искаш да кажеш, че е предвидила стрелбата по Рейгън?
— запита Марино.

— С точност до един ден. Но ние не предадохме думите ѝ по-нататък. Предполагам — не ги взехме на сериозно. Това беше

грешката, колкото и откачено да звучи. Оттогава винаги щом тя каже нещо, тайните служби искат да знаят подробностите.

— Тайните служби, да не би да си правят и хороскопи? — ухили се Марино.

— Смятам, че Хилда Озимек би се отнесла скептично към хороскопите. А и доколкото знам, никога не гледа на ръка — остро отвърна Уесли.

— Как госпожа Харви е научила за нея? — попитах.

— Вероятно от някого в Министерството на правосъдието. Както и да е, тя докара ясновидката в Ричмънд в петък и очевидно Хилда ѝ е съобщила някои неща, които са успели да я накарат... Е, просто ще ви кажа, че в момента госпожа Харви ми прилича на заредено оръжие. Страхувам се, че действията ѝ могат да нанесат повече щети, отколкото да оправят нещата.

— Какво точно ѝ е казала ясновидката? — поисках да узная.

Уесли ме погледна сериозно и отговори:

— Не мога да навлизам в подробности. Поне не и засега.

— Тя обсъди ли ги с теб? — попитах. — Пат Харви съобщи ли ти, че се е обърнала към ясновидка?

— Нямам право да обсъждам това, Кей — каза Уесли и тримата замълчахме за момент.

През ума ми мина, че госпожа Харви не е съобщила тази информация на Бентън. Беше го разбрал по някакъв друг начин.

— Не знам — най-после се обади Марино. — Може и да е за откуп. Не мога да изключа подобна възможност.

— Не можем да изключим никоя възможност — твърдо заяви Уесли.

— Това продължава вече две години и половина, Бентън — казах.

— Да — намеси се Марино. — Шибано дълго време. Но все още ми се струва, че е работа на психопат, който убива двойките от ревност, защото е загубеняк, не може да създава приятелства и мрази хората, които могат.

— Това, разбира се, е сериозна възможност. Някой, който редовно обикаля и търси млади двойки. Може да посещава алеите за влюбени, отбивките за отдих или другите местенца, където хлапетата паркират. Може да обикаля дълго, преди да удари, а после да си

припомня убийството с месеци, докато нуждата му да убива не стане непреодолима, а и отново му се предостави удобна възможност. Може да е просто съвпадение — Дебора Харви и Фред Чейни са се оказали на лошо място и в лошо време.

— Не знам да има доказателства, че някоя от двойките е била паркирала и се е занимавала със секс, когато са се сблъскали с убиеца — посочих аз.

Уесли не отговори.

— А и освен Дебора и Фред не изглежда другите двойки да са отбивали на място за отдых или някое от другите любовни местенца, както ги нарече — продължих. — Очевидно те са пътували нанякъде, когато се е случило нещо, което ги е накарало да спрат и да пуснат някого в колата си или да се качат в неговата.

— Теорията за ченгето убиец — измърмори Марино. — Не си мисли, че не съм я чувал и преди.

— Може да е бил някой, който се е представял за ченге — отговори Уесли. — Това би обяснило защо младежите са спрели и вероятно са се качили в нечия кола за проверка на документите или нещо подобно. Всеки може да влезе в магазин за униформи и да си купи полицейска лампа, униформа, значка или каквото и да е друго. Единственият проблем е, че сигналната лампа привлича вниманието. Другите шофьори я забелязват и ако в района има истинско ченге, твърде възможно е то да спре, за да предложи помощта си. До момента не е имало и един доклад, че някой е забелязал пътен инцидент в района, където са изчезнали тийнейджърите.

— Също така можем да се запитаме защо портфейлите и портмонетата им са останали в колите, с изключение на чантата на Дебора Харви, която не беше намерена — казах. — Ако на младежите е било наредено да се качат в полицейска кола за проверка, защо тогава са оставили шофьорските си книжки и документи в колите си? Това са първите неща, които един полицаи би поискал да види и когато влизаш в колата му, те винаги са с теб.

— Може да не са влезли там доброволно, Кей — каза Уесли. — Смятат, че са спрени от полицаи, а когато онзи тип стига до прозореца, вади пистолет и ги принуждава да се качат в неговата кола.

— Ужасно е рисковано — опроверга го Марино. — Ако аз съм на тяхно място, ще дам газ и ще изчезна колкото се може по-бързо оттам.

А и винаги има шанс някой минаващ шофьор да види нещо. Искам да кажа — как можеш да вкараш двама души в колата си, заплашвайки ги с пистолет в четири или пет различни случая и никой да не забележи нищо?

— По-добър въпрос е — каза Бентън, като ме погледна колебливо, — как убиваш осем човека, без да оставиш никакви следи, дори без драскотина по някоя от костите, или куршум, намерен близо до телата.

— Удушаване, обесване или прерязано гърло — казах аз раздражено, защото това не беше първият път, когато Уесли ме притискаше по въпроса. — Всички трупове бяха напълно разложени, Бентън. И искам да ти напомня теорията за ченгето, която посочва, че жертвите са влезли в колата на убиеца. Съдейки по миризмата, която хрътката последва миналия уикенд, изглежда твърде вероятно, ако някой е сторил нещо лошо на Дебора Харви и Фред Чейни, същият този човек да се е качил в джипа на Дебора, да го е изоставил на мястото за отдих и да е пресякъл пеша магистралата.

Лицето на Уесли изглеждаше изморено. Вече няколко пъти бе потрил слепоочията си, като че ли го мъчеше главоболие.

— Целта на разговора ми с вас двамата е да ви посоча, че в този случай може да има проблеми, които изискват от нас да действаме изключително внимателно. Искам директно и открито сътрудничество между трима ни. Задължителна е абсолютна дискретност. Никакви разговори с журналисти, на никого да не се дава никаква информация — дори на близки роднини, приятели, други съдебни лекари или ченгета. И без разговори по радиото. — Той погледна и двама ни. — Държа да бъда уведомен незабавно, ако или когато бъдат намерени телата на Дебора Харви и Фред Чейни. А ако госпожа Харви опита да се свърже с някой от вас, насочете я към мен.

— Тя вече осъществи контакт — казах.

— Знам това, Кей — отговори Уесли, без да ме погледне.

Не го попитах откъде знае, но се нервирах и това ми пролича.

— Поради обстоятелствата, разбирам защо си отишла да се видиш с нея — добави той. — Но ще е добре да не се случва отново, разумно ще е да не обсъждаш тези случаи с нея занапред. Това само създава допълнителни проблеми и участието ѝ в разследването става прекалено. А намесата ѝ я излага на доста опасности.

— Защо? Смяташ, че и тя може да умре? — запита Марино скептично.

— По-възможно е да изгуби самоконтрола си и да стане ирационална.

Загрижеността на Уесли за доброто психическо състояние на Пат Харви може и да бе искрена, но на мен ми изглеждаше пресилена. Докато пътувахме обратно към Ричмънд, не можех да спра да се тревожа, че причината, поради която Бентън искаше да ни види тази вечер, нямаше нищо общо с благополучието на изчезналата двойка.

— Струва ми се, че съм манипулирана — признах най-после, когато Ричмънд се очерта на хоризонта.

— Добре дошла в клуба — каза Марино раздразнено.

— Наясно ли си какво всъщност става?

— О, да — отговори той, щракайки запалката си. — Имам известни подозрения. Смятам, че шибаното ФБР е надушило нещо, което ще накара някой важен човек да изглежда доста зле. Имам странното чувство, че някой иска да се покрие, а Бентън е попаднал в центъра на бъркотията.

— Ако той е попаднал, същото се отнася и за нас.

— Точно така, док.

Изминаха три години откак Аби Търнбул се появи в офиса ми с букет от свежи перуники и бутилка великолепно вино. Беше денят, когато тя дойде да се сбогува, след като беше подала оставката си в ричмъндския „Таймс“. Потегляше към Вашингтон като полицейски репортер на „Поуст“. Обещахме си да поддържаме връзка, както правят хората в подобни случаи. Срамувах се, че дори не помня последния път, когато съм ѝ се обадила или съм ѝ драснала няколко реда.

— Искаш ли да те свържа? — питаше Роуз — секретарката ми. — Или да запиша съобщението?

— Ще говоря с нея — отговорих. — Скарпета — обявих гръмко по навик, преди да успея да се спра.

— Все още звучиш ужасно началнически — прозвуча познатият глас.

— Аби! Съжалявам — засмях се аз. — Роуз ми каза, че си ти. Както винаги съм по средата на още петдесетина неща и май напълно съм забравила изкуството да се държиш дружелюбно по телефона. Как си?

— Чудесно. Ако не броиш факта, че броят на убийствата във Вашингтон се утрои, откак се преместих тук.

— Съвпадение, надявам се.

— Наркотици. — Гласът ѝ звучеше нервно. — Кокаин, крак и полуавтоматични оръжия. Винаги съм смятала, че най-лошо е положението в Маями. Или Ню Йорк. Но чудесната ни столица е най-зле.

Погледнах часовника и отбелязах времето на обаждането в списъка. Отново по навик. До такава степен бях привикнала да попълвам списъците с обажданията, че посягах към тях дори когато фризьорката ми се обаждаше.

— Надявах се, че днес си свободна за вечеря — каза тя.

— Във Вашингтон? — запитах озадачено.

— Всъщност аз съм в Ричмънд.

Предложих да вечеряме у дома, взех си куфарчето и се запътих към бакалницата. Бутах количката из магазина и се чудех на какво да се спра. Най-после избрах две филета и зеленчуци за салатата. Денят беше прекрасен. Мисълта, че ще видя Аби, подобряваше настроението ми. Реших, че вечер, прекарана със стар приятел, е добро извинение отново да се заема с готвене.

Стигнах до вкъщи и започнах работа енергично. Смачках пресния чесън в купа с червено вино и зехтин. Макар майка ми винаги да ме беше мъмрила за „съсипването на добра пържола“, изпитвах увереност в кулинарските си способности. Честно казано, правя най-добрата марината в града и няма парче месо, което да не бъде подобро от нея. Измих бостънските марули и ги изсуших върху хартиени кърпи, нарязях гъби, лук и последния хановерски домати, като с неудоволствие си мислех, че трябва да се погрижа за грила. Не можех повече да отлагам задачата и излязох на терасата.

Докато разглеждах цветните лехи и дърветата в задния си двор, за момент се почувствах като беглец в своя собствен имот. Грабнах препаратите за почистване и гъбата и енергично започнах да търкам градинските мебели. После се захванах със скарата, която не бях

използвала от съботната нощ през май, когато ние с Марк бяхме заедно за последен път. Атакувах яростно мазнината, докато лактите ме заболяха. Образи и гласове нахлуха в мислите ми. Спор. Скандал. После оттегляне в гневно мълчание, което приключи със страстно любене.

Едва познах Аби, когато пристигна в дома ми малко преди шест и половина. Докато работеше като полицейски репортер в Ричмънд, косата ѝ стигаше до раменете и имаше сиви кичури, които ѝ придаваха запуснат и неподдържан вид, и това я правеше да изглежда по-стара от нейните четиридесет и няколко години. Сега сивото го нямаше. Косата ѝ беше късо подстригана в елегантен стил, подчертаващ фината структура на лицето и очите ѝ, които бяха в различни нюанси зелено. Смятах тази несиметричност за много интересна. Облеклото ѝ се състоеше от тъмносин копринен костюм и бяла копринена блуза. В ръката си носеше елегантно черно кожено куфарче.

— Изглеждаш съвсем по вашингтонски — казах и я прегърнах.

— Толкова се радвам да те видя, Кей.

Аби помнеше, че обичам скок, и беше донесла бутилка „Гленфидич“. Не загубихме много време, за да я отворим. После седнахме да си прием питиетата на терасата и говорехме, без да спираме, докато аз приготвих скарата под тъмнеещото лятно небе.

— Да, в някои отношения Ричмънд ми липсва — обясняваше Аби. — Вашингтон е вълнуващ, като изключим боклуците. Реших да се погледея и си купих „Сааб“. Вече веднъж го разбиха, откраднаха му фаровете, изпочупиха вратите. Плащам по сто и петдесет кинта на месец, за да паркирам проклетото нещо, а паркингът се намира на четири преки разстояние от апартамента ми. А при „Поуст“ паркирането е изключено. Ходя на работа пеша и използвам служебна кола. Да, Вашингтон определено не е Ричмънд. Но не съжалявам, че отидох — добави тя с пресилена увереност.

— Още ли работиш и вечер?

Пържолите зацвърчаха, когато ги поставих на скарата.

— Не. Вече е ред на други. Младите репортери препускат след здрачаване, а аз ги следвам през деня. Викат ме след края на работното време само ако става нещо наистина голямо.

— Редовно чета статиите ти — казах. — В кафенето продават „Поуст“. Обикновено си го купувам на обед.

— Аз невинаги знам върху какво работиш — призна тя. — Но съм наясно с някои неща.

— Това обяснява ли защо си в Ричмънд? — запитах, докато нанасях марината върху филето.

— Да. Случаят Харви.

Не отговорих.

— Марино не се е променил.

— Говори ли с него? — погледнах към нея.

Тя ми отговори с кисела усмивка:

— Опитах. А и с няколко от другите следователи. Разбира се, и с Бентън Уесли. С други думи — забрави.

— Е, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, Аби, и с мен никой не споделя много. Но това да не се записва.

— Целият ни разговор няма да се записва, Кей — каза тя сериозно. — Не съм дошла при теб, за да те торозя за информация.

Аби замълча за момент.

— Наясно съм с това, което става тук, във Вирджиния. Бях по-загрижена от редактора ни за тези случаи, докато не изчезнаха Дебора Харви и приятелят ѝ. Сега вече работата стана напечена.

— Не съм изненадана.

— Не съм съвсем сигурна откъде да започна. — Тя изглеждаше неспокойна. — Има някои неща, които не съм споделяла с никого, Кей. Но имам чувството, че се движа по повърхност, където определени хора не желаят да ме виждат.

— Май не схващам много добре — казах аз и взех питието си.

— Аз също. Започнах да се питам дали не си въобразявам разни работи.

— Аби, прекалено си загадъчна. Моля те, обясни ми за какво става дума.

Тя си пое дълбоко дъх, извади цигара и отговори:

— От дълго време се интересувам от смъртта на тези двойки. Проведох известни разследвания, а от самото начало реакцията на моите действия е странна. Надминава обикновеното неохотно отношение, с което се сблъсквам в полицията. Щом заговорят по въпроса, хората просто ми затварят телефона. А миналия юни имах посещение от ФБР.

— Моля? — изоставих работата си и я изгледах внимателно.

— Спомняш ли си тройното убийство в Уилямсбърг? Майка, баща и син, застреляни по време на грабеж.

— Да.

— Пишех статия за това и трябваше да отида до Уилямсбърг. Знаеш, че когато напуснеш шосе 64, ако завиеш надясно, се отправяш към колониален Уилямсбърг. Но ако завиеш наляво от отбивката, стигаш до задънен край при входа на лагер „Пиъри“. Не мислех и направих погрешния завой.

— И аз съм го правила един-два пъти — признах.

Тя продължи:

— Отидох до будката на охраната и обясних, че съм объркала пътя. Доста зловещо местенце между другото. Господи. Всички онези гигантски предупредителни знаци, които гласят „Тренировъчна дейност на въоръжените сили“, „Влизането тук показва съгласие да бъдат претърсени вещите ви и самите вие“. Почти очаквах екип за бързо реагиране, съставен от неандерталци в маскировъчни дрехи, да изскочи от храстите и да ме завлече някъде.

— Полицайте в базата не са особено дружелюбни — забелязах аз, леко развеселена.

— Е, аз не губих време да изчезна оттам — каза Аби. — Всъщност бях забравила за инцидента, докато четири дни по-късно двама агенти на ФБР не се появиха в „Поуст“, търсейки ме. Искаха да знаят какво съм правила в Уилямсбърг, защо съм отишла до лагер „Пиъри“. Очевидно номерът на колата ми е бил записан и проследен до вестника. Беше доста странно.

— Защо пък ФБР ще се интересува от това? — попитах. — Лагер „Пиъри“ е на ЦРУ.

— ЦРУ няма изпълнителна власт в Съединените щати. Вероятно точно заради това. Може ония кретени да са били агенти на ЦРУ представящи се за хора на ФБР. Кой може да каже какво всъщност става, когато си имаш работа с онези откачалки? Освен това ЦРУ никога не е признавало, че лагер „Пиъри“ е основната им тренировъчна база, а агентите, които ме разпитваха, въобще не споменаха за ЦРУ. Но знаех каква е целта им, а и те знаеха, че аз съм наясно.

— Какво още те питаха?

— Най-вече искаха да разберат дали пиша нещо за лагера „Пиъри“ и опитвала ли съм да се вмъкна вътре. Казах им, че ако съм имала намерение да се вмъкна, щях да постъпя малко по-хитро, отколкото да отида направо до будката на охраната, а и макар в момента да не работя върху нещо, свързано с ЦРУ, вероятно би трябвало да се замисля по въпроса.

— Сигурна съм, че това ги е зарадвало — казах сухо.

— Не им мигна окото. Знаеш ги какви са.

— ЦРУ са параноидни, Аби, особено по отношение на лагера „Пиъри“. Дори щатската полиция и медицинските хеликоптери нямат право да летят над него. Никой не може да наруши въздушното им пространство или да премине зад будката на охраната, освен ако самият Исус Христос не е казал някоя добра дума за него.

— Ти също си обърквала пътя, а и немалко туристи са го правили — напомни ми тя. — Но хората от ФБР никога не са идвали да те търсят, нали?

— Не. Но аз не работя за „Поуст“.

Свалих пържолите от скарата и Аби ме последва в кухнята. Продължи да говори, докато аз сервирах салатите и сипвах виното.

— Откак онези типове идваха при мен, започнаха да се случват странни неща.

— Например?

— Струва ми се, че телефоните ми се подслушват.

— На какво се базираш?

— Започна се с домашния ми телефон. Говоря си с някого и чувам нещо. Също и в работата, особено напоследък. Прехвърлят ми разговора и през цялото време имам чувството, че някой подслушва. Трудно е да се обясни. — Аби нервно подреди приборите си. — Някаква неподвижност, шумна тишина, опиши го както искаш. Но е там.

— Други странни неща?

— Ами имаше нещо преди няколко седмици. Стоях пред аптеката близо до площад „Дюпон“. Трябваше да се срещна там с един информатор в осем вечерта. Щяхме да си намерим някое спокойно местенце, да седнем да вечеряме и да поговорим. Видях някакъв човек. Късо подстриган, облечен в яке и джинси, хубав. Премина покрай мен два пъти за петнайсет минути, докато стоях на ъгъла. Мярнах го и по-

късно, когато ние с моя човек отивахме към ресторанта. Знам, че звучи налудничаво, но определено имам чувството, че ме следят.

— Виждала ли си този човек преди?

Тя поклати глава.

— А оттогава виждала ли си го?

— Не — отговори Аби. — Но има и още нещо. Пощата ми. Живея в кооперация. Всички пощенски кутии са долу във фоайето. Понякога получавам разни неща с печати, които са абсолютно безсмислени.

— Уверявам те, че ако ЦРУ се занимаваше с кореспонденцията ти, не би разбрала за това.

— Аз не казвам, че пощата ми изглежда отваряна. Но в няколко случая разни хора — майка ми и литературният ми агент — се кълнат, че са изпратили дадено писмо на определен ден, но когато аз най-после го получа, датата на печата не отговаря на посочената от тях. Закъснения. С дни, със седмици. Не знам — замисли се тя. — Вероятно бих предположила, че това се дължи на немарливостта на пощенските служби, но заедно с всичко друго, което става, вече започвам да се тревожа.

— Защо някой би искал да подслушва телефона ти, да те следи или да преглежда кореспонденцията ти? — зададох критичния въпрос.

— Ако знаех, сигурно щях да мога да направя нещо по въпроса.

Аби най-после започна да се храни.

— Великолепно е — но въпреки комплимента не изглеждаше ни най-малко гладна.

— Дали няма възможност — запитах откровено — срещата ти с агентите на ФБР и епизодът при лагера „Пиъри“ да са те поизнервили?

— Явно е, че съм станала параноидна. Но виж, Кей, аз наистина не работя върху „Уотъргейт“ или нещо подобно. Вашингтон получава сензациите една след друга, все същата стара история. Единствената голяма новина е това, което става тук. Тези убийства или вероятни убийства на тийнейджъри. Започнах да се ровя из тях и се набутах в неприятности. Какво мислиш?

— Не съм сигурна. — С неудоволствие си спомних държанието на Бентън Уесли и предупрежденията му от предишната вечер.

— Знам за историята с липсващите обувки — каза Аби.

Не отговорих и не показах изненадата си. Това беше подробност, която засега не бе съобщена на журналистите.

— Не е нормално осем човека да завършат живота си в горите, а техните чорапи и обувки да не се намерят на местопрестъпленията или вътре в изоставените им коли. — Тя погледна към мен с очакване.

— Аби — казах кротко и напълних чашите ни с вино, — знаеш, че не мога да навлизам в подробности по тези случаи. Дори с теб нямам право да ги обсъждам.

— И нямаш никаква идея, която да ми помогне да разбера срещу какво съм изправена?

— Честно казано, вероятно знам по-малко и от теб.

— Това ми подсказва нещо. Случаите датират отпреди две години и половина, а ти знаеш по-малко от мен.

Спомних си думите на Марино за това, че „някой иска да покрие нещата“. Сетих се за Пат Харви и съдебното дело в Конгреса. Страховете ми нараснаха.

Аби проговори:

— Пат Харви е ярка звезда във Вашингтон.

— Наясно съм с важността ѝ.

— Има повече от това, което си чела във вестниците, Кей. Във Вашингтон събиранията, на които си поканен, имат същото значение като гласовете. Вероятно дори и по-голямо. Когато става дума за важни хора, включени в елитния списък на гостите, Пат Харви е там заедно с Първата дама. Носят се дори слухове, че при следващите президентски избори Пат Харви може успешно да приключи започнатото от Джералдин Фераро.

— Надежди за вицепрезидент? — запитах със съмнение.

— Така гласи клюката. Аз съм скептично настроена, но ако следващият ни президент е републиканец, смятам, че тя ще има място в кабинета или дори може да стане министър на правосъдието. При положение че запази самообладание.

— Ще ѝ се наложи доста да поработи върху самообладанието си, докато премине през всичко това.

— Личните проблеми наистина могат да съсипят кариерата ти — съгласи се Аби.

— Могат, ако им позволиш. Но ако ги надмогнеш, те правят по-силен и по-способен.

— Знам — измърмори тя, като гледаше втренчено чашата си за вино. — Аз самата никога нямаше да напусна Ричмънд, ако не беше станало нещастиято с Хена.

Сестрата на Аби — Хена — бе убита малко след като заех поста си в Ричмънд. Трагедията свърза нас с Аби професионално. Станахме приятелки. След няколко месеца тя прие работата в „Поуст“.

— Все още ми е трудно да се връщам тук — каза Аби. — Всъщност това е първият път, откак се преместих. Тази сутрин дори минах покрай къщата ни и се изкуших да почукам на вратата, да видя дали сегашните собственици биха ме пуснали да вляза. Не знам защо. Но исках да се разходя отново из къщата, да проверя дали ще мога да понеса да видя стаята на Хена и да заменя ужасяващия си спомен за нея с нещо по-безболезнено. Но къщата изглеждаше празна. Май така е по-добре. Струва ми се, че нямаше да имам сили да го направя.

— Когато наистина си готова, ще го направиш — отбелязах, и ми се прииска да ѝ разкажа за това, как досега не можех да използвам терасата си заради спомените, свързани с нея.

Но постижението ми звучеше съвсем незначително, а и Аби не знаеше за Марк.

— Късно тази сутрин говорих с бащата на Фред Чейни — каза Аби. — После отидох у семейство Харви.

— Кога ще се появи материалът ти?

— Вероятно най-рано в съботното издание. Все още имам да свърша доста работа. Вестникът иска очерк за Дебора и Фред, а и всичко друго по отношение на разследването — особено някаква връзка с останалите четири двойки.

— Как ти се видяха семейство Харви, когато говори с тях?

— Ами аз всъщност не говорих с Боб. Веднага щом пристигнах, той излезе със синовете си. Журналистите не са му много приятни, а и имам чувството, че да бъде „съпругът на Пат Харви“ наистина го вбесява. Той никога не дава интервюта.

Аби избута встрани полуизяденото филе и взе цигарите си. Страстта ѝ към цигарите бе станала още по-силна, отколкото я помнех.

— Тревожа се за Пат. Изглежда състарена с десет години за последната седмица. А и имаше странен вид. Не можех да се отърва от мисълта, че знае нещо и си е съставила своя собствена теория за случилото се с дъщеря ѝ. Струва ми се, че точно това засили

любопитството ми. Чудя се дали е получавала някакви заплахи или бележка от някой, свързан с историята. Но тя отказва да каже нещо по въпроса дори и на полицията.

— Не мога да си представя, че тя може да постъпи толкова неразумно.

— Аз пък мога — каза Аби. — Смятам, че ако тя си мисли, че има шанс Дебора да се върне вкъщи ненаранена, не би казала и на Господ какво става.

Станах, за да разчистя масата.

— Няма да е лошо да направиш по едно кафе — обади се Аби. — Не ми се иска да заспя на волана.

— Кога трябва да тръгнеш? — попитах, докато зареждах миялната машина.

— Скоро. Преди да потегля към Вашингтон, трябва да се отбия на още едно-две места.

Погледнах към нея, докато сипвах вода в кафеварката.

Тя обясни:

— Магазинчето „Седем-единайсет“, където Дебора и Фред са спрели, след като са напуснали Ричмънд...

— Откъде знаеш за това? — прекъснах я.

— Успях да го изкопча от шофьора на влекача, който се е мотал из мястото за отдых и е чакал да му наредят да откара джипа. Дочул полицаите да обсъждат една касова бележка, намерена в хартиена торба. Изискваше доста труд, но успях да разбера за кой „Седем-единайсет“ става дума и коя продавачка е била на смяна по времето, когато Дебора и Фред са се отбили там. Някой ми спомена името на Елън Джордан, която работи в смяната от четири до полунощ, от понеделник до петък.

Обичах Аби и по тази причина лесно бях забравила, че заслужено е спечелила многото си награди за журналистически разследвания.

— Какво очакваш да научиш от продавачката?

— Разпити като този, Кей, са все едно да търсиш печалба от лотарията в кутия бисквити. Не знам отговорите. Всъщност не знам дори въпросите, поне докато не започна да се ровя из нещата.

— Убедена съм, че не трябва да се мотаеш сама посред нощ, Аби.

— Ако искаш да дойдеш като охрана — отговори тя развеселена,
— бих се радвала на компанията ти.

— Смятам, че това не е много добра идея.

— Сигурно си права — съгласи се тя.

Реших все пак да го направя.

[1] Дж. Е. Хувър — основател и дългогодишен директор на Федералното бюро за разследване (ФБР). — Б.пр. ↑

[2] Верига крайпътни денонощни магазини в САЩ. — Б.пр. ↑

4.

Осветеният надпис се виждаше от половин километър преди отбивката. „Седем-единайсет“ блестеше в тъмнината. Загадъчното съобщение в червено и зелено вече не отговаряше на истината, тъй като всеки „Седем-единайсет“, който знаех, беше отворен по двайсет и четири часа в денонощието. Почти можех да чуя думите, които баща ми би казал: „И дядо ти е напуснал Верона заради това?“. Това беше любимата му забележка, когато четеше сутрешния вестник и клатеше неодобрително глава. Казваше го и когато някой с джорджийски акцент се отнасяше с нас като че ли не сме „истински американци“. Мърмореше го и когато чуваше истории за несправедливости, измами и разводи. Докато бях дете в Маями, той притежаваше малка квартална бакалничка и всяка вечер сядаше на масата, разказваше ни как е минал денят му и ни разпитваше за нашия. Присъствието му в живота ми не бе дълго. Почина, когато бях дванайсетгодишна. Струваше ми се, че ако беше жив, нямаше да одобри денонощните магазини. Нощите, неделите и празниците не трябваше да бъдат прекарвани в работа зад тезгяха или в ядене на някакъв си сандвич по пътя. Тези часове принадлежаха на семейството.

Аби провери отново огледалата си, когато отби колата към изхода. Спря на паркинга на „Седем-единайсет“ и усетих, че изпитва облекчение. С изключение на един фолксваген, паркиран близо до стъклените врати, ние бяхме единствените клиенти.

— Засега пътят е чист — забеляза тя и изключи двигателя. — През последните трийсет километра не минахме покрай патрулна кола, дори не и покрай цивилна.

— Поне не покрай такава, която можеш да познаеш — казах аз.

Нощта беше мъглива. Не се виждаше нито една звезда. Въздухът бе топъл, но влажен. Млад мъж, носещ кутия с дванайсет бири, мина покрай нас, когато влязохме в разкладения от климатичната инсталация магазин, препълнен с любимите на американеца стоки. Видеоигри проблясваха ярко в ъгъла, а зад щанда млада жена

подреждаше рафта с цигарите. Не изглеждаше над осемнайсет години, изрусената ѝ коса падаше на вълни около лицето. Тънката ѝ фигурка беше издокарана в туника на бели и оранжеви карета и тесни черни джинси. Ноктите ѝ бяха дълги и яркочервени. Тя се обърна, за да разбере какво искаме, и аз се изненадах от твърдостта, изписана на лицето ѝ. Изглеждаше като че ли е пропуснала велосипедите с помощни колела, а се е качила направо на „Харли Дейвидсън“.

— Елън Джордан? — запита Аби.

Продавачката погледна учудено, а после тревожно.

— Да. Кой пита?

— Аби Търнбул. — Аби делово подаде ръка, която Елън Джордан стисна отпуснато. — От Вашингтон — добави Аби. — От „Поуст“.

— Какъв пост?

— „Вашингтон Поуст“ — обясни Аби.

— О — погледна отегчено продавачката. — Имаме го вече. Ей там — посочи тя към понамалялата купчина до вратата.

Последва неловко мълчание.

— Аз съм репортер от „Поуст“ — обясни Аби.

Очите на Елън заблестяха.

— Без майтап?

— Без майтап. Бих искала да ви задам няколко въпроса.

— Имате предвид за някаква история?

— Да. Пиша материал, Елън. И наистина се нуждая от помощта ви.

— Какво искате да знаете?

Момичето се облегна на щанда. Сериозното изражение на лицето му отразяваше внезапно възникналото чувство за собствена значимост.

— Става дума за двойката, която се е отбила тук в петък вечерта, преди една седмица. Дошли са малко след девет часа, купили са шест пепсита и още няколко дреболии.

— А, изчезналите — каза тя оживено. — Знаете ли, не трябваше да ги насочвам към онова място за отдих. Но едно от първите неща, които ни казват, когато ни назначават тук, е, че никой няма право да използва тоалетната. Лично аз не бих имала нищо против, особено когато дойдоха момичето и момчето. Имам предвид — почувствах съжаление към нея, разбирах я.

— Сигурна съм, че е така — съчувствено каза Аби.

— Беше доста неудобно — продължи Елън. — Тя купи кутията с тампони и попита дали може да използва тоалетната, а приятелят ѝ през цялото време стоеше до нея. Ох, иска ми се да бях ѝ позволила.

— Откъде знаете, че това е бил приятелят ѝ? — запита Аби.

За момент Елън изглеждаше объркана.

— Ами просто така предположих. Влязоха тук заедно и изглеждаше, че доста си падат един по друг. Знаете как се държат хората. Можете да си съставите мнение, ако им обърнете внимание. Аз стоя съвсем сама тук с часове и вече наистина мога да кажа нещо за хората. Например женените двойки. Идват тук често, тръгнали на път, децата чакат в колата. Та влизат те тук и аз веднага разбирам, че са уморени и не се разбират много добре. Но двамата, от които се интересувате, бяха адски нежни помежду си.

— Казаха ли ви друго, освен това, че им се налага да намерят тоалетна?

— Поговорихме си малко, докато им приготвих сметката — отговори Елън. — Нищо особено. Аз казах обикновеното: „Чудесна нощ за пътуване“ и „Накъде пътувате“.

— А те отговориха ли ви? — запита Аби и записа нещо в бележника си.

Аби я погледна внимателно.

— Казаха ли ви накъде са тръгнали?

— Споменаха за плажа. Спомням си го, защото им казах, че са късметлии. Струва ми се, че винаги когато хората потеглят към разни интересни места, аз вечно съм закована тук. Плюс това ние с гаджето ми току-що бяхме скъсали. И нали разбирате — бях доста изнервена.

— Разбирам — усмихна се Аби любезно. — Разкажете ми повече за техните действия, Елън. Нещо не ви ли направи впечатление?

Тя помисли малко, после каза:

— Не. Бяха много мили, но наистина бързаха. Предположих, че защото тя силно се нуждаеше от тоалетна. Но най-вече си спомням колко любезни бяха. Нали разбирате, тук редовно идват хора, които искат да използват тоалетната и когато им кажа, че не е разрешено, започват да се държат противно.

— Споменахте, че вие сте ги насочили към мястото за отдих — каза Аби. — Спомняте ли си какво точно им казахте?

— Естествено. Казах им, че има място за отдих недалеч оттук. Просто да се върнат на И-64 — посочи тя — и ще го видят след петдесет минути. Няма начин да го пропуснат.

— Имаше ли още някой тук, когато им казахте това?

— Ами разни хора влизаха и излизаха. По пътищата има много народ. — Тя се замисли за момент. — Струва ми се, че отзад имаше някакво хлапе, което играеше на електронните игри. Малкият досадник вечно кисне тук.

— А някой друг, който да е бил близо до щанда по същото време? — настоя Аби.

— Имаше един мъж. Той влезе точно след тях. Разглеждаше списанията, а накрая си купи само кафе.

— По времето, докато говорехте с двойката ли стана това? — Аби неуморно преследваше подробностите.

— Да. Спомням си, защото той беше много дружелюбен и каза на момчето нещо за това, че джипът му е доста хубав. Те караха червен джип. Един от онези — луксозните. Беше паркиран точно пред вратата.

— Какво стана после?

Елън седна на стола пред касата.

— Ами май това беше всичко. Влязоха някакви други клиенти. Мъжът с кафето си тръгна и може би след около пет минути и те излязоха.

— А човекът с кафето — той до щанда ли стоеше, докато насочвахте двойката към мястото за отдих? — поиска да узнае Аби.

Елън се намръщи.

— Трудно ми е да си спомня. Струва ми се, че докато обяснявах, той разглеждаше списанията. После момичето отиде да си избере това, от което се нуждаеше, и се върна на щанда, когато той плащаше кафето си.

— Казахте, че те са излезли около пет минути след него — продължи Аби. — Какво правиха през това време?

— Ами всичко отне няколко минути — отговори тя. — Момичето сложи картон с шест бири на тезгяха. Аз ѝ поисках някакъв документ и се оказа, че е под двайсет и една, така че не можех да ѝ продам бирата. Но тя не се засегна от това, само се разсмя. Всъщност ние всички се разсмяхме. Аз не го приемам лично. По дяволите, навремето аз също

опитвах. Та както и да е, накрая тя купи шест пепсита. И после си тръгнаха.

— Можете ли да опишете човека, онзи с кафето?

— Не много добре.

— Бял или черен?

— Бял. Струва ми се, че беше тъмен. Черна коса или тъмнокестенява. В края на двайсетте или началото на трийсетте години.

— Висок, нисък, дебел, слаб?

Елън погледна към задната част на магазина.

— Среден на ръст. Добре сложен, но не едър.

— Брада или мустаци?

— Мисля, че нямаше... Чакайте една секунда — лицето ѝ светна.

— Косата му беше къса. Да! Всъщност спомням си как тогава ми мина през ума, че изглежда като военен. Нали знаете, наоколо има доста военни. Често се отбиват тук на път за Тайдуотър.

— Какво още ви накара да мислите, че може да е военен? — запита Аби.

— Не знам. Вероятно маниерът му. Трудно ми е да обясня, но когато си виждал много военни, се стига дотам, че вече можеш без грешка да ги разпознаеш. Просто има нещо в тях. Като татуировките например. Доста от тях имат татуировки.

— Този човек имаше ли татуировка?

Учудването ѝ прерасна в разочарование.

— Не забелязах.

— А как беше облечен?

— Тъъ...

— Костюм, вратовръзка? — настоя Аби.

— Е, не беше с костюм и вратовръзка. Нищо елегантно. Вероятно джинси или тъмен панталон. Може и да е носил закопчано яке... Господи, наистина не съм сигурна.

— Случайно да си спомняте каква кола е карал?

— Не — отговори тя категорично. — Не видях колата му. Сигурно е паркирал някъде встрани.

— Казахте ли на полицаите всичко това, когато дойдоха, за да говорят с вас, Елън?

— Да. — Тя погледна към паркинга, където тъкмо спираше някаква кола. — Казах им почти всичко, което и на вас. С изключение на някои неща, за които тогава не можах да се сетя.

Влязоха двама тийнейджъри и се упътиха бързо към електронните игри. Елън отново насочи вниманието си към нас. Усецах, че нямаше какво повече да ни каже и започваше да се чуди дали не е говорила прекалено много.

Очевидно Аби усети същото.

— Благодаря ви, Елън — каза тя и се отдръпна от щанда. — Материалът ще излезе в събота или неделя. Прочети го.

Излязохме навън.

— Време е да изчезваме оттук, преди да се развика, че не желаем думите ѝ да се публикуват.

— Съмнявам се, че дори знае какво точно означава това — отговорих.

— Учудва ме това — каза Аби, — че ченгетата не са ѝ наредили да си държи устата затворена.

— Може и да са ѝ наредили, но да не е устояла на изкушението да види името си напечатано.

Мястото за отдих на И-64, накъдето продавачката бе насочила Дебора и Фред, изглеждаше съвсем пусто, когато спряхме там.

Аби паркира отпред, близо до автоматите за вестници и няколко минути стояхме в мълчание. Малкото дръвче пред нас изглеждаше сребърно на светлината на фаровете, а лампите приличаха на бели петна в мъглата. Не можех да си представя да сляза от колата си и да използвам тоалетната, ако съм сама.

— Зловещо — измърмори Аби под носа си. — Господи. Чудя се дали винаги във вторник вечер е толкова безлюдно, или новините са пропъдили хората.

— Вероятно и двете — отговорих. — Но съм сигурна, че не е било толкова пусто в петък вечер, когато Дебора и Фред са спрели тук.

— Може да са паркирали точно на мястото, където стоим — замисли се Аби. — Сигурно е имало хора навсякъде, тъй като тогава започваха празниците за Деня на труда. Ако тук са срещнали престъпника, той трябва да е доста дръзко копеле.

— Ако е имало много хора — казах аз, — трябва да са били и с много коли.

— Което означава? — запита тя и запали цигара.

— Ако предположим, че Дебора и Фред са срещнали някого тук и по някаква причина са го поканили в джипа, какво е станало с колата му? Да не е пристигнал тук пеша?

— Не е твърде вероятно — отговори Аби.

— А ако е шофирал — продължих аз — и е оставил колата си, паркирана тук, това само му е пречило, освен ако не е имало голямо движение.

— Разбирам накъде биеш. Ако неговата кола е била единствената на паркинга и е останала тук до късно през нощта, е съществувал риск да я види някой патрул и да я провери.

— Това е доста голям риск, ако в момента извършваш престъпление — добавих.

Аби се замисли за минута.

— Знаеш ли, притеснява ме това, че целият сценарий като че ли разчита на случайността, но всъщност не е така. Спирането на Дебора и Фред на мястото за отдых е било случайност. Ако са срещнали някого тук или дори в „Седем-единайсет“, като онзи с кафето, това също изглежда случайно. Но има и предумисъл. Ако някой ги е отвлякъл, изглежда, той е знаел какво върши.

Не отговорих. Помислих си за казаното от Уесли. Политическа връзка. Или убиец, който е имал и неуспешни опити. Ако предположим, че самите те не са решили да изчезнат, то не виждах как развързката може да е друга, освен трагична.

Аби подкара колата. Тя проговори чак когато стигнахме до магистралата:

— Мислиш, че са мъртви, нали?

— Ще ме цитираш ли?

— Не, Кей. Няма да те цитирам. Искаш ли да знаеш истината? Точно сега въобще не ми пука за тази история. Просто искам да знам какво, по дяволите, става.

— Защото си разтревожена за себе си.

— Ти не би ли се тревожила?

— Да. Ако смятах, че телефоните ми се подслушват и ме следят, щях наистина да се тревожа, Аби. А като говорим за тревоги — доста късно е вече. Изтощена си. Абсурдно е да караш обратно до Вашингтон тази вечер.

Тя ме изглежда.

— Имам достатъчно място. Можеш да тръгнеш утре рано сутринта.

— Само ако имаш излишна четка за зъби, нощница и нямаш нищо против да ограбя бара ти.

Облегнах се назад, затворих очи и промърморих:

— Щом искаш — можеш да се напиеш. Всъщност аз сигурно ще се присъединя към теб.

Влязохме в къщата ми към дванайсет. Телефонът иззвъня и аз го вдигнах, преди да се включи секретарят.

— Кей?

В началото не познах гласа му, защото не го очаквах. После сърцето ми се разтуптя.

— Здравей, Марк — казах.

— Съжалявам, че звъня толкова късно...

Не можах да прикрия напрежението в гласа си, когато го прекъснах:

— Имам компания. Сигурно си спомняш, че съм ти споменавала приятелката ми Аби Търнбул, която работи в „Поуст“? Тя е при мен за тази нощ. Бъбрим си и си прекарваме чудесно.

Марк не отговори. След кратка пауза той каза:

— Май ще е по-добре да ми се обадиш, когато можеш.

Затворих.

Аби ме гледаше втренчено, изненадана от очевидното ми страдание.

— Кой, за бога, беше това, Кей?

През първия си месец в Джорджтаун бях толкова съкрушена от адвокатското училище и чувството за алиенация, че поддържах солидна дистанция от другите. Бях вече доктор по медицина, италианка от средната класа от Маями, със съвсем скромни претенции към прекрасните неща в живота. Изведнъж се озовах между умните и красивите и макар да не се срамувам от потеклото си, се чувствах на по-ниско социално стъпало.

Марк Джеймс бе един от привилегированите. Висок, с великолепна фигура, уверен в себе си и доста резервиран. Харесвах го дълго преди да науча името му. За първи път се срещнахме в библиотеката между слабо осветените рафтове с книги. Никога няма да

забравя впечатляващите му зелени очи, приковани в мен, докато оживено обсъждахме някакво дело, което вече не си спомням. Приключихме разговора си на кафе в един бар. Говорихме си до късно през нощта. След това се виждахме почти всеки ден.

Струваше ми се, че в продължение на година почти не сме спали, тъй като дори когато спяхме заедно, любенето не ни оставяше много часове за сън. Независимо колко време прекарвахме заедно, то никога не ни стигаше и глупашки — типично за мен — бях убедена, че ще бъдем заедно завинаги. Отказвах да приема сериозно разочарованието, което се настани във връзката ни през втората година. Завърших с годежен пръстен, подарен от друг човек. Бях успяла да се убедя, че съм превъзмогнала чувствата си към Марк Джеймс, докато той мистериозно не се появи преди известно време.

— Тони май беше сигурно пристанище — реши Аби, говорейки за бившия ми съпруг, докато си пиехме коняка в кухнята.

— Тони беше практичен — отговорих. — Или поне отначало изглеждаше.

— Може би така е по-разумно. И аз съм го правила преди в жалкия си любовен живот. — Тя взе чашата си. — Изкарвах по някоя страстна връзка, бог знае, че не са били много и не са продължавали дълго. И когато всичко приключи, аз съм като ранен войник, който куца към дома си. Оказвам се в прегръдките на някой тип, с чара на мекотело, който обещава да се грижи за мен.

— Такава е приказката.

— Точно като при братя Грим — добави Аби горчиво. — Казват, че ще се грижат за теб, но всъщност те искат, за да им приготвяш вечерята и да им переш гащите.

— Току-що описа Тони подробно — казах.

— Какво стана с него?

— Не съм говорила с него от доста години.

— Хората поне трябва да си останат приятели.

— Той не искаше да бъдем приятели.

— Още ли мислиш за него?

— Не можеш да живееш с някого шест години и да не помислиш за него. Това не означава, че искам да съм с Тони. Но част от мен винаги ще държи на него и ще се надява той да е добре.

— Беше ли влюбена в него, когато се оженихте?

— Така мислех.

— Може и така да е — каза Аби. — Но ми се струва, че никога не си спирала да обичаш Марк.

Напълних отново чашите. И двете щяхме да се чувстваме ужасно на сутринта.

— Струва ми се направо невероятно, че сте се събрали след толкова много години — продължи тя. — И независимо какво се е случило, сигурна съм, че и Марк никога не е спирал да те обича.

Когато Марк се върна в живота ми, изглеждаше, че сме живели в различни страни по време на раздялата си и говорим на различни езици. Можехме да се разберем само на тъмно. Той ми каза, че е бил женен и съпругата му е починала при катастрофа. По-късно разбрах, че е зарязал адвокатската си практика и е постъпил във ФБР. Докато бяхме заедно, всичко изглеждаше великолепно — най-чудесните дни от първата ни година в Джорджтаун насам. Разбира се, не продължи дълго. Историята има гнусния навик да се повтаря.

— Струва ми се, не е негова вината, че са го прехвърлили в Денвър — каза Аби.

— Той си направи избора — отговорих. — Аз също.

— Не си искала да отидеш с него?

— Аз съм причината той да поеме тази задача, Аби. Искаше да се разделим.

— И затова е заминал за другия край на страната? Това ми се вижда прекалено.

— Когато хората са ядосани, действията им могат да бъдат крайни. Могат да допуснат солидни грешки.

— Вероятно той е и доста упорит, за да признае, че е направил грешка — каза тя.

— Упорит е. И аз съм упорита. Никой от нас не би спечелил награда за способностите си да направи компромис. Всеки от нас има кариера. Той беше в Куантико, а аз — тук, а това бързо ни измори. Аз нямах намерение да напусна Ричмънд, а той не възнамеряваше да се премести в Ричмънд. После той започна да се замисля дали да не се върне на улицата, да се прехвърли в друг офис или да заеме пост в Управлението във Вашингтон. Така вървяха нещата, докато накрая не правехме нищо друго, освен да се караме.

Замълчах и се опитах да намеря обяснение на нещо, което никога не би могло да бъде изяснено.

— Може просто да съм прекалено привързана към начина си на живот.

— Не можеш да си с някого и да продължиш да живееш, както досега, Кей.

Колко ли пъти с Марк си бяхме повтаряли точно това? Стигна се дотам, че рядко си казвахме нещо ново.

— Дали запазването на автономията ти си заслужава цената, която плащаш, или по-скоро — и двамата плащате?

Имаше дни, когато и аз не бях сигурна в това, но не го казах на Аби.

Тя запали цигара и взе бутилката коняк.

— Не сте ли опитвали да посетите брачен консултант?

— Не.

Това не отговаряше изцяло на истината. Ние с Марк не бяхме ходили на консултации, но аз отидох сама. Всъщност все още посещавах психиатър, макар и не твърде често.

— Той познава ли Бентън Уесли? — запита Аби.

— Естествено. Бентън е обучавал Марк в академията много преди аз да дойда във Вирджиния — отговорих. — Те са много добри приятели.

— Върху какво работи Марк в Денвър?

— Нямам представа. Някаква специална задача.

— Той знае ли за тукашните случаи? За изчезналите двойки?

— Сигурно — отговорих и замислено добавих: — Защо?

— Не знам. Но внимавай какво казваш на Марк.

— Тази вечер се обажда за първи път от месеци насам. Ясно е, че му казвам много малко неща.

Тя стана и я заведох до стаята ѝ. Дадох ѝ нощница и ѝ показах банята. Тя продължаваше да говори. Явно конякът ѝ беше подействал здраво.

— Той ще се обади отново. Или ти ще му се обадиш. Затова внимавай.

— Не възнамерявам да му се обаждам — казах.

— Значи и ти си същата като него — ядоса се Аби. — И двамата сте твърдоглави и непрощаващи. Това е изводът ми от тази ситуация,

независимо дали ти харесва или не.

— Трябва да съм в офиса в осем часа — прекъснах я. — Ще те събудя в седем.

Тя ме прегърна за лека нощ и ме целуна по бузата.

През следващия уикенд станах рано, излязох и купих „Поуст“, но не можах да намеря материала на Аби. Не излезе и през следващата седмица и дори по-следващата и това ми се стори странно. Добре ли беше Аби? Защо не бях чула и дума от нея, откак си замина от Ричмънд?

В края на октомври се обадох в „Поуст“.

— Съжалявам — каза един мъж, който звучеше нервно. — Аби е в отпуск. Няма да се върне до август.

— В града ли е? — запитах объркано.

— Нямам представа.

Затворих телефона, прерових си тефтера и намерих домашния ѝ телефон. Отговори ми телефонен секретар. Аби не отвърна на обаждането ми, нито пък на някое от другите, които направих през следващите няколко седмици. Чак малко след Коледа започнах да осъзнавам за какво ставаше дума. В понеделник, на шести януари, се прибрах у дома и намерих едно писмо в пощенската си кутия. Нямах адрес на подателя, но не можех да сбъркам почерка. Отворих плика и открих лист жълта хартия, на който беше надраскано: „За теб. Марк“. Към него беше прикрепена къса статия от последното издание на „Ню Йорк Таймс“. Изумено прочетох, че Аби Търнбул е подписала договор за написването на книга за изчезването на Дебора Харви и Фред Чейни и ужасяващите сходства между техния случай и тези на другите четири двойки от Вирджиния, изчезнали и впоследствие открити мъртви.

Аби ме бе предупредила за Марк, сега той ме предупреждаваше за нея. Или ми изпращаше статията по друга причина?

Седях дълго в кухнята и се изкушавах да оставя възмутено послание на телефонния секретар на Аби или да се обадя на Марк. Най-после реших да се обадя на Ана — психиатърката ми.

— Чувстваш се предадена? — запита тя, когато се чухме по телефона.

— Меко казано е, Ана.

— Знаела си, че Аби пише история за вестника. Толкова по-лошо ли е писането на книга?

— Тя не ми каза, че пише книга — отговорих.

— Чувството ти, че си предадена, не означава, че това е истина — каза Ана. — В момента възприемаш нещата така, Кей. Но ще трябва да почакаш и да видиш. Колкото до това, защо Марк ти е изпратил статията, тук също ще е по-разумно да изчакаш и да разбереш. Вероятно това е начинът му да се опита да те достигне.

— Чудя се дали да не се консултирам с адвокат — казах. — Да видя може ли да се направи нещо, за да се предпазя. Нямам идея какво може да се появи в книгата на Аби.

— Смятам, че е по-добре да приемеш думите ѝ за верни — посъветва ме Ана. — Тя ти е казала, че няма да те цитира, нали? Някога преди лъгала ли те е?

— Не.

— В такъв случай ти предлагам да ѝ дадеш възможност. Дай ѝ шанс да ти обясни. Освен това — добави Ана — не съм сигурна каква книга би написала Аби. Засега няма арести, няма категорично мнение за случилото се с изчезналата двойка. Първо трябва да се появят, нали?

Припомних си горчивата ирония на тази забележка две седмици по-късно, на двадесети януари, когато се намирах в управлението, за да разбера какво е станало с една декларация, която оторизираше Бюрото за криминални изследвания да създаде информационна банка за ДНК.

Връщах се от снекбара с чаша кафе в ръка, когато видях Пат Харви, елегантна в морскосиния си кашмирен костюм и с черно дипломатическо куфарче в ръка. Тя говореше с няколко от делегатите в коридора. Видя ме, извини се и се запъти към мен.

— Доктор Скарпета — каза тя и протегна ръка.

Изглеждаше доволна от срещата ни, но изморена и отчаяна.

Зачудих се защо не е във Вашингтон. Тя отговори на незададения ми въпрос:

— Поискаха да подкрепя сенатската декларация — каза тя и се усмихна нервно. — Предполагам, двете с вас сме тук днес по една и съща причина.

— Благодаря ви. Ние се нуждаем от цялата подкрепа, която можем да получим.

— Струва ми се, че не трябва да се тревожите — отговори тя.

Вероятно беше права. Показанията на националния директор на наркополицията и предизвиканият от тях шум щяха да окажат солиден натиск на комисията от Министерството на правосъдието.

Последва неловко мълчание, по време на което и двете разглеждахме околните, аз я запитах кротко:

— Как сте?

За секунда очите ѝ се изпълниха със сълзи. После тя ми отправи нервна усмивка и се загледа в другия край на коридора.

— Надявам се, че ще ме извините. Видях един човек, с когото трябва да говоря.

Пат Харви едва се бе отдалечила, когато пейджърът ми иззвъня. След минута бях на телефона.

— Марино е на път — обясни секретарката ми.

— Аз също — казах. — Пригответи ми апаратурата, Роуз. Увери се, че всичко е в ред. Светкавица, камера, батерии, ръкавици.

— Добре.

Проклинайки високите си токове и дъжда, забързах надолу по стълбите към улица „Губернатор“. Вятърът обръщаше чадъра ми. Представих си очите на Пат Харви в мига, в който разкриха болката ѝ. Слава богу, тя не стоеше до мен, когато пейджърът ми злокобно ме бе призовал на работа.

5.

Миризмата се усещаше отдалеч. Тежки капки дъжд удряха по изгнилите листа, небето бе мрачно като на разсъмване, тук-там в мъглата се виждаха оголените зимни дървета.

— Господи — измърмори Марино, настъпвайки един клон. — Сигурно отдавна са тук. Няма друга миризма като тази. Винаги ми напомня за мариновани раци.

— Става и по-лошо — обеща Джей Моръл, който ни водеше.

Краката ни потъваха в черна кал, а всеки път, когато Марино се блъснеше в някое дърво, получавах леден душ. За щастие държах дебело палто с качулка и солидни гумени ботуши в багажника на служебната си кола точно за случаи като този. Не успях да си намеря само дебелите кожени ръкавици, а беше невъзможно да вървиш през гората и да пазиш очите си от клоните, ако си с ръце в джобовете.

Казаха ми, че труповете били два, вероятно мъж и жена. Намирали се на по-малко от седем километра от мястото за отдих, където миналата есен открихме джипа на Дебора Харви.

Не си сигурна, че са те, си казвах при всяка стъпка. Но когато достигнахме местопрестъплението, сърцето ми се сви. Бентън Уесли говореше с един офицер, който работеше с детектор за метали, а никой нямаше да повика Бентън тук, ако полицаите не бяха абсолютно сигурни. Той стоеше изправен и излъчваше спокойната увереност на ръководител. Не изглеждаше притеснен от времето или вонята на разлагаща се човешка плът. Не се оглеждаше наоколо, попивайки подробностите, както правехме ние с Марино, и аз знаех защо. Уесли вече бе разгледал всичко. Дошъл е тук дълго преди да ме повикат.

Труповете лежаха един до друг, с лица надолу, в малко сечище на около два километра от черния път, където оставихме колите си. Разлагането очевидно бе започнало отдавна, защото от телата бяха останали само скелетите. Дългите кости на ръце и крака се подаваха като мръсни сиви пръчки от изгнилите дрехи, засипани с листа.

Черепите бяха отделени и избутани или търколени на един-два метра встрани, вероятно от дребни хищници.

— Намерихте ли чорапите и обувките им? — запитах, защото не видях нищо подобно.

— Не, мадам. Но намерихме едно портмоне. — Моръл посочи към трупа отдясно. — Четиридесет и четири долара и двайсет и шест цента. Плюс шофьорска книжка на името на Дебора Харви. — Той протегна ръка отново и добави: — Предполагаме, че левият труп е на Фред Чейни.

Жълтата лента, указваща местопрестъпление, проблясваше влажно срещу мрачната купчина дървета. Съчки пращяха под краката на мъжете, които оглеждаха сцената, гласовете им се сливаха в неясно бърборене под унилия, непресекващ дъжд. Отворих лекарската си чанта и извадих чифт хирургически ръкавици и фотоапарата си.

За известно време не помръднах, само стоях и разучавах смалените, безплътни тела пред мен. Определянето на пола и расата на скелетите невинаги може да стане от един поглед. Не бих се клела в нищо, докато не погледна тазовете, закрити в момента от нещо, което приличаше на тъмносини или черни джинси. Но съдейки по характеристиките на трупа от дясната ми страна — дребни кости, малък череп и слепоочни кости, тясно чело и кичурите дълга руса коса, залепнали по изгнилите дрехи, нямах причина да мисля за друго, освен за бяла жена. Размерът на спътника ѝ, по-грубите кости, широкото чело, големият череп и плоското лице, подхождаха на бял мъж.

Що се отнася до случилото се с двойката — не можех нищо да кажа. Нямаше пречупени прешлени, които да насочват към удушаване. Не видях фрактури или дупки, които можеха да покажат следи от удари или куршуми. Мъж и жена лежаха кротко заедно в смъртта си, костите на лявата ѝ ръка — пъхнати под неговата дясна, като че ли се е държала за него до края, празните очни ябълки гледаха тъжно под стичащия се по черепите дъжд.

Преместих се по-близо, коленичих и чак тогава забелязах ивица тъмна почва, толкова тясна, че едва се виждаше от двете страни на телата. Ако бяха умрели през уикенда на Деня на труда есенните листа още нямаше да са паднали и земята под тях щеше да е сравнително гола. Не харесах преминалите през ума ми мисли. Достатъчно

неприятно бе, че полицаите се разхождаха из цялата околност от часове. По дяволите! Да местиш или разбуташ труп по какъвто и да е начин, преди съдебният лекар да е пристигнал, е ужасен грях, и всеки от полицаите тук го знаеше.

— Доктор Скарпета? — наведе се към мен Моръл, чийто дъх образуваше бяло облаче от студа. — Току-що говорих с Филипс. — Той погледна към няколко от полицаите, които претърсваха гъстите храсти, на около десетина метра от нас. — Той намерил един часовник, обица и малко дребни пари — горе-долу тук, където са телата. Странното е, че металотърсачът продължава да издава звуци. Филипс го поставил над труповете и машинката отново изпищяла. Може да е цип или метална катарама, или копче по джинсите им. Смятах, че би трябвало да знаете.

Вгледах се в слабото му, сериозно лице. Трепереше въпреки якето си.

— Кажете ми какво сте направили с телата, освен поставянето на детектора за метали върху тях, Моръл. Виждам, че са били местени. Трябва да знам точното положение, в което са ги открили тази сутрин.

— Не знам как са били, когато ловците са ги намерили, макар те да твърдят, че не са се доближавали — каза той, като очите му оглеждаха гората. — Но, мадам, те изглеждаха по този начин, когато ние дойдохме тук. Всичко, което ние направихме, бе да проверим за лични вещи — погледнахме в джобовете им и нейното портмоне.

— Предполагам, направили сте снимки, преди да преместите нещо — казах отмъстително.

— Започнахме да правим снимки още щом пристигнахме.

Извадих малко фенерче и се заех с безнадеждната задача да търся някакви улики. След като телата са били изложени на климатичните условия толкова много месеци, шансовете да се намерят косми, влакна или други частици, са твърде нищожни.

Моръл наблюдаваше мълчаливо и нервно се местеше от крак на крак.

— Открихте ли още нещо по време на разследването, което би могло да ни помогне, при положение че това наистина са Дебора Харви и Фред Чейни? — попитах, защото не се бях виждала и говорила с Моръл от деня, когато намерихме джипа на Дебора.

— Нищо, освен възможна връзка с наркотици — отговори той. — Казаха ни, че съквартирантът на Чейни в Каролина бил пристрастен към кокаин. Може и Чейни да се е забавлявал от време на време с кокаин. Това е една от възможностите, които трябва да вземем предвид, защото той и момичето на Харви може да са се срещнали с някой търговец на наркотици и да са дошли тук заедно с него.

Това не звучеше особено вероятно.

— Защо Чейни ще остави джипа на мястото за отдых и ще тръгне нанякъде с търговец на наркотици, та дори и ще вземе Дебора със себе си? — запитах. — Защо просто да не си купи дрогата на мястото за отдых и да си тръгне по пътя?

— Може да са дошли тук, за да се забавляват.

— Кой нормален човек ще дойде тук по тъмно, за да се забавлява или да прави каквото и да било друго? А и къде са им обувките, Моръл? Да не искаш да ми кажеш, че са тръгнали боси през гората?

— Не знаем какво е станало с обувките им — каза той.

— Това е интересно. Досега сме открили пет мъртви двойки и не знаем какво се е случило с обувките им. Не сме намерили нито една обувка, нито един чорап. Не ти ли се вижда странно?

— О, да, мадам. Странно е, разбира се — отговори той, като се свиваше от студа. — Но точно сега трябва да се захвана с този случай, без да се замислям за останалите двойки. Налага ми се да работя с това, което имам. А за момента имам само предположението за възможна връзка с наркотици. Не мога да си позволя да се отвлечам заради серийни убийства или заради това коя е майката на Дебора, защото може да сгреша и да пропусна очевидното.

— Аз, разбира се, не бих искала да пропуснете очевидното.

Той замълча.

— Открихте ли някакви наркотици в джипа?

— Не. А и нищо, което да намеква за наркотици. Но все още трябва да пресеем голямо количество листа и почва...

— Времето е отвратително. Не мисля, че е много добра идея да се захващате с почвата.

Прозвучах нетърпелива и раздразнена. Ядосах му се. А и на полицията също. По палтото ми се стичаше вода. Коленете ме боляха. Ръцете и краката ми постепенно ставаха безчувствени. Вонята беше непреодолима, а шумното плющение на дъжда ме нервираше.

— Не сме започнали да копаем или да използваме ситата. Смятах, че това може да почака. Почти нищо не се вижда. Досега сме използвали само металотърсача и очите си.

— Е, колкото повече хора обикалят наоколо, толкова по-голям е рискът някоя следа да бъде заличена. Дребни костици, зъби и други неща могат да бъдат настъпени и да потънат в калта.

Полицаяте стояха тук от часове. Вероятно беше дяволски късно да се опитвам да запазя сцената чиста.

— Та искате ли да ги местим днес, или да изчакаме времето да се изясни? — запита той.

При нормални обстоятелства бих изчакала дъждът да спре и стане по-светло. Когато телата са лежали в гората месеци, да ги оставиш покрити с найлони на същото място за още един-два дни, не би променило нищо. Но докато ние с Марино паркирахме на черния път, там вече чакаха няколко телевизионни екипа. Някои от репортерите седяха в колите си, други смело се разхождаха под дъжда и се опитваха да изкопчат някаква информация от полицаите, които стояха на пост. Обстоятелствата бяха всичко друго, но не и нормални. Макар да нямах право да нареждам на Моръл какво да прави, според кодекса телата бяха под моята юрисдикция.

— В багажника на колата има носилки и чували за телата — казах и извадих ключовете си. — Помолете някой да ги донесе. Ще преместим труповете и аз ще ги закарам в моргата.

— Разбира се. Ще се погрижа за това.

— Благодаря.

В същия момент Бентън Уесли клекна до мен.

— Как разбра? — попитах.

Въпросът беше двусмислен, но той знаеше какво имам предвид.

— Моръл ме намери в Куантико. Дойдох веднага.

Уесли разгледа телата, ъгловатото му лице изглеждаше почти мършаво в сянката на мократа му качулка.

— Виждаш ли нещо, което може да ни каже какво се е случило?

— Всичко, което мога да ти кажа за момента, е, че по черепите им нямаше фрактури и не са били застреляни в главата.

Той не отговори. Мълчанието му засили нервността ми. Започнах да разгъвам чаршафите. Марино приближи към нас с ръце, пъхнати в

джобовете на палтото му и свити рамене, за да се предпази от студа и дъжда.

— Ще хванеш пневмония — отбеляза Уесли и се изправи. — Толкова ужасни скръндзи ли са шефовете в полицията, че не ви купят поне шапки?

— Мамка му — каза Марино. — Смяташ се за късметлия, че ти сипват бензин в проклетата кола и те обзавеждат с пистолет. Идиотите на улица „Спринг“ са по-добре от нас.

На улица „Спринг“ се намираше щатският затвор. Вярно беше, че всяка година се харчеха повече пари за престъпниците, отколкото за полицаите, които ги държаха далеч от улиците. Марино обичаше да се оплаква заради този факт.

— Виждам, че местните ченгета са те довели тук от Куантико. Щастливият ти ден — каза Марино.

— Съобщиха ми какво са намерили. Попитах дали вече са ви извикали.

— Да бе. Е, най-после свършиха и това.

— Мога да ги разбера. Моръл ми каза, че никога не е попълвал формуляр на ВИКАП. Може би няма да е лошо да му помогнеш.

Марино се загледа в трупове. Мускулите на челюстта му потръпваха.

— Трябва да вкараме това в компютъра — продължи Уесли под звуците на дъжда, който плющеше по земята.

Спрях да се вслушвам в разговора им, нагласих един от чаршафите до останките от жената и я обърнах по гръб. Тя беше в добър вид, ставите и връзките все още незасегнати. В климат като вирджинския обикновено е нужна поне година трупът да се превърне изцяло в скелет или разбъркани кости. Мускулните тъкани, връзки и хрущяли са здрави. Тя беше дребничка. Припомних си снимката на чудесната млада гимнастичка, позираща на гредата. Забелязах, че дрехата ѝ е нещо като пуловер или фланела, а джинсите — грижливо закопчани. Разгънах и другия чаршаф и извърших същата процедура с приятеля ѝ. Да обръщаш разложени тела е все едно да обръщаш камъни. Никога не знаеш какво ще намериш отдолу, освен дето винаги можеш да разчитаеш на насекомите. Настръхнах, когато изпод телата изпълзяха няколко паяка и изчезнаха под листата.

Смених позата си в безплоден опит да застана по-удобно и осъзнах, че Уесли и Марино си бяха тръгнали. Коленичих самотно в дъжда и започнах да опипвам листата и почвата, търсейки нокти, дребни кости и зъби. Забелязах, че от едната мандибула^[1] липсваха няколко зъба. Вероятно бяха някъде около телата. След двайсетина минути открих един зъб, малко прозрачно копче — сигурно от мъжка риза, и два фаса. На всяко от местопрестъпленията бяха намерени фасове, макар да смятахме, че никоя от жертвите не е пушила. Но по-странното бе, че на нито един от фасовете нямаше марка или име на производителя.

Моръл се върна и аз веднага му обърнах внимание на това.

— Никога не съм бил на място, където да няма фасове — отговори той.

Зачудих се на колко ли местопрестъпления е бил. Предполагах, не много.

— Изглежда, като че ли част от цигарената хартия е била обелена или краят на цигарата близо до филтъра откъснат — обясних аз, но когато не получих никакъв отговор, се зарових отново в калта.

Стъмваше се, когато най-последно се отправихме обратно към колите си — мрачна група полицаи, които здраво държаха носилките с яркооранжевите чували за трупове. Достигнахме тесния черен път в момента, когато от север задуха силен вятър и дъждът започна да замръзва.

Тъмносиньото ми комби бе оборудвано като катафалка. Специални ключалки, монтирани на пода, държаха носилките на място, за да не се плъзгат напред-назад по време на транспортирането. Седнах зад волана и закопчах колана си. Марино се настани до мен. Моръл затръшна задната врата, а фотографите и операторите ни запечатаха на филм. Един от журналистите, който не желаше да се предаде, потропа на прозореца ми и аз заключих вратите.

— Господ да ни е на помощ. Силно се надявам, че няма да бъда повикан на още един от тези случаи — възкликна Марино и включи отоплението.

Заобиколих няколко дупки на пътя.

— Ама че лешояди. — Той гледаше в страничното огледало към репортерите, бързащи към колите си. — Някой тъп задник сигурно е съобщил нещо по радиото. Вероятно Моръл. Малоумният му кретен.

Ако беше в моето поделение, щях да го пратя обратно на улицата да регулира движението или на гише информация в участъка.

— Спомняш ли си как трябва да излезем на И-64 оттук? — попитах.

— При разклонението дай наляво. Мамка му. — Той откряна прозореца и извади цигарите си. — Нищо не може да се сравни с возенето в затворена кола в компанията на разложени трупове.

След около един час отключих служебния вход на сградата на съдебните лекари и натиснах червеното копче на стената. Широката врата се отвори с шумно скърцане. Светлина проблесна по мокрия асфалт. Паркирах комбито и отворих задната врата. Плъзнахме навън носилките и ги вкарахме в моргата. Няколко от специалистите криминолози слязоха от асансьора и ни се усмигнаха, без да погледнат повторно към товара ни. Трупове върху носилки и колички бяха нещо обикновено и невпечатляващо като стените. Човек просто свикваше да заобикаля кървавите петна по пода и да не обръща внимание на неприятните миризми.

Извадих ключа и отворих стоманената врата на хладилника, после отидох да се погрижа за регистрирането на телата и етикетите им. Прехвърлихме труповете в един двоен шкаф и ги оставихме сами за през нощта.

— Имаш ли нещо против утре да се отбия да видя дали си научила нещо за тези двамата? — запита Марино.

— Добре.

— Те са — каза той. — Трябва да са те.

— Страхувам се, че е така, Марино. Какво стана с Уесли?

— На път е към Куантико, където може да качи елегантните си обувки на бюрото и да получи резултатите по телефона.

— Мислех, че сте приятели — казах разтревожено.

— Да, ама животът е странно нещо, док. Същото става и когато отивам на риба. Прогнозите предричат ясно и хубаво време, а в момента, когато се кача в лодката, започва шибан дъжд.

— Вечерна смяна ли си по време на уикенда?

— Не, доколкото знам.

— Какво ще кажеш да дойдеш в неделя на вечеря? Към шест, шест и половина?

— Да, сигурно ще успея — каза той и отмести погледа си, но не и преди да уловя болката в очите му.

Бях чула, че жена му се преместила в Ню Джърси преди Деня на благодарността, за да се грижи за умиращата си майка. Оттогава няколко пъти бях вечеряла с Марино, но той не желаше да говори за личния си живот.

Влязох в залата за аутопсии и се отправих към съблекалнята, където държа личните си вещи и чифт дрехи, които обличам при нужда. Бях мръсна, вонята от трупове — прилепнала към дрехите, кожата и косата ми. Напъхах дрехите, с които бях на местопрестъплението, в найлонов чувал за боклук и залепих на него бележка до чистача на моргата. Молах го да занесе дрехите ми на химическо чистене утре сутрин, колкото се може по-рано. После влязох под душа, където останах доста дълго време.

Един от многото съвети на Ана след преместването на Марк в Денвър, бе да направя усилие да поправа щетите, които редовно нанасях върху фигурата си.

— Гимнастика — произнесе тя ужасяващата дума. — Ендорфините успокояват депресията. Ще се храниш по-добре, ще спиш по-добре и ще се чувстваш по-добре. Смятам, че няма да е лошо да се захванеш отново с тениса.

Послушах я и това се оказа уничително преживяване. Не бях докосвала ракета от юношеските си години и макар бекхендът ми никога да не е бил особено добър, сега вече никакъв го нямаше. Взимах уроци веднъж седмично, вечер, когато почти не съществувахе вероятност да бъда подложена на любопитните погледи на хората, които си пиеха коктейлите на терасата на „Уестууд тенис клуб“.

Напуснах офиса и времето едва ми стигна да се добера до клуба, да препусна до съблекалнята и да облека екипа за тенис. Грабнах ракетата от шкафчето си и изхвърчах на корта. Дори ми останаха две свободни минути, през които започнах загревката си с разтегателни упражнения и смело се опитвах да докосна пръстите на краката си. Кръвта ми се раздвижи мързеливо.

Треньорът ми, Тед, се появи иззад зелената завеса. Носеше две кошници с топки.

— Чух новините и реших, че няма да се видим тази вечер — каза той, остави кошниците и свали якето си.

През цялата година Тед беше с великолепен тен и представляваше доста приятна и жизнерадостна гледка. Обикновено ме поздравяваше с весела усмивка и намигване, но тази вечер изглеждаше потиснат.

— Малкият ми брат познаваше Фред Чейни. Аз също го познавах, макар и не така добре.

Тед се загледа в хората, които играеха на съседния корт, и каза:

— Фред беше един от най-готините типове, които познавам. И не го казвам само защото е... Брат ми наистина е разстроен от тази история.

Той се наведе и взе няколко топки.

— Честно казано, притеснява ме и това, че вестниците говорят само за приятелката му. Като че ли само дъщерята на Пат Харви е изчезнала. Не искам да кажа, че момичето не беше чудесно, а и случилото се с нея не е по-малко ужасно от съдбата на Фред. — Той замълча за момент. — Е, смятам, знаеш какво имам предвид.

— Знам — отговорих. — Другата страна на въпроса е, че семейството на Дебора Харви е подложено на непрестанен оглед и никога няма да им позволят да тъгуват в усамотение, защото Пат Харви е майка на Дебора. Несправедливо и трагично е, откъдето и да го погледнеш.

Тед се замисли за това и ме погледна в очите.

— Знаеш ли, не съм мислил по този начин досега. Но си права. Не смятам, че е много забавно да си известен. А и не мисля, че ми плащаш на час, за да стоим тук и да си говорим. Върху какво искаш да поработим тази вечер?

— Странични удари. Искам да ме накараш да тичам от единия до другия край на корта, за да си припомня колко силно мразя пушенето.

— От мен вече няма да чуеш лекции по този въпрос.

Той се премести към центъра на мрежата. Аз се отдръпнах назад. Първият ми удар нямаше да е и наполовина толкова лош, ако играехме на двойки. Физическата болка е добро отвличане на вниманието и успях да освободя мислите си от неприятностите на изминалия ден. Уви, те бързо ми бяха припомнени, когато се прибрах вкъщи и свалих мокрите си дрехи.

Пат Харви беше почти изпаднала в истерия.

— Телата, които са намерили днес. Трябва да знам.

— Още не са идентифицирани, а и аз не съм ги прегледала — отговорих, като седнах на леглото и сригах маратонките си.

— Мъж и жена. Така чух.

— Така изглежда засега. Да.

— Моля ви, кажете ми има ли някаква възможност да не са те — каза тя.

Поколебах се.

— О, господи — прошепна Пат Харви.

— Госпожо Харви, не мога да потвърдя...

Тя ме прекъсна с треперещ глас:

— Полицайте ми казаха, че са намерили портмонето на Деби и шофьорската ѝ книжка.

Моръл, помислих си. Малоумното копеле. После проговорих:

— Не можем да направим идентификация само по личните вещи.

— Тя е моя дъщеря!

Сега щяха да последват заплахи и простотии. И преди ги бях чувала от другите родители, които при нормални обстоятелства изглеждаха кротки като неделно училище. Реших да дам възможност на Пат Харви да се захване с нещо конструктивно.

— Трупите още не са идентифицирани — повторих.

— Искам да я видя.

Никога, помислих си.

— Телата не могат да бъдат идентифицирани чрез оглед — казах. — Останали са почти само скелетите.

Тя се задъха.

— Ако ни помогнете, можем да направим идентификацията утре, иначе ще отнеме няколко дни.

— Какво искате да направя? — запита тя тревожно.

— Имам нужда от рентгенови снимки, картони от зъболекаря, всичко, свързано с медицинската история на Дебора, което можете да ми осигурите.

Мълчание.

— Смятате ли, че ще можете да ми ги доставите?

— Разбира се — отговори тя. — Веднага ще се погрижа за това.

Помислих си, че тя ще подсигури медицинските картони на дъщеря си още преди разсъмване, дори ако за тази цел се наложи да събуди половината лекари в Ричмънд.

На следващия ден, следобед, свалях найлоновата покривка от служебния ни скелет, когато чух Марино в коридора.

— Тук съм — казах високо.

Той влезе в стаята за конференции и погледна с безизразно лице към скелета, чиито кости бяха свързани с жици, а куката на върха на черепа му го придържаше към стойката. Беше малко по-висок от мен, а стъпалата му се люлееха над дървената основа с колелца.

Вдигнах документацията си от масата и казах:

— Какво ще кажеш да го бутнеш по-насам?

— Да не смяташ да заведеш Слабия на разходка?

— Той отива долу, а пък името му е Хариш — отговорих.

Костите и малките колелца потропваха леко, докато Марино и ухиленият му спътник ме следваха към асансьора и привличаха развеселените погледи на някои от колегите ми. Не извеждахме Хариш често и като правило, когато го отвеждахме от ъгъла му, похитителите му невинаги имаха сериозни намерения. Миналия юни, на рождения си ден, влязох рано сутринта в офиса си и го заварих седнал на стола ми, облечен в бяла престилка, с очила и цигара между зъбите му. Един от претрупаните с работа криминолози от горния етаж минал покрай кабинета ми и поздравил учтиво скелета, без да забележи нещо странно. Поне така ми казаха.

— Не искаш да ми кажеш, че той ти говори нещо, докато работиш, нали? — каза Марино, докато вратата на асансьора се затваряше.

— Говори, но по свой собствен начин — отвърнах. — Смятам, че когато ми е подръка, е много по-полезен от помощните диаграми.

— Каква е историята с името му?

— Бил е купен преди години, когато тук е работил един патолог индиец на име Хариш. Скелетът също е на индиец. Мъж, около четиридесетте или малко по-стар.

— Индийците от Литъл Бигхорн или от другия вид — дето си рисуват точки по челата?

— От индийците при река Ганг — казах, докато излизахме от асансьора на първия етаж. — Индусите пускат мъртвите по реката, защото вярват, че така те ще отидат направо в рай.

— Надявам се, че това място не отговаря на представите за рай.

Костите и колелцата отново издрънчаха, когато Марино вкара Хариш в залата за аутопсии.

Върху бял чаршаф, който покриваше първата стоманена маса, се намираха останките на Дебора Харви — мръсносиви кости, кичури изкаляна коса и сухожилия — кафяви и здрави като кожа за обувки. Миризмата беше неприятна, но вече не така зловеща, защото бях махнала дрехите ѝ. Състоянието ѝ изглеждаше още по-жалко при сравнението с Хариш, който нямаше и една драскотина по избелените си, чисти кости.

— Имам да ти съобщя няколко неща — казах на Марино. — Но първо искам да ми обещаеш, че нито дума няма да излезе от тази стая.

Лейтенантът запали цигара и ме погледна любопитно.

— Добре — каза той.

— Няма съмнение по отношение на самоличността им — започнах аз, докато подреждах ключиците от двете страни на черепа. — Тази сутрин Пат Харви ми донесе рентгенови снимки и зъболекарски картони...

— Лично? — запита той изненадан.

— За съжаление.

Не бях очаквала самата Пат Харви да донесе документите. Неправилна преценка от моя страна, а и такава, която трудно бих забравила.

— Това сигурно е създало голяма бъркотия — каза той.

Прав беше.

Пат Харви пристигнала с ягуара си, паркирала го на забранено място и изглеждала пълна с въпроси и на ръба на истерията. Стресната от присъствието на подобна известна личност, секретарката я пушнала вътре и мисис Харви се отправила надолу по коридора, за да ме търси. Сигурно щяла да слезе и до моргата, ако администраторката не я пресрещнала пред асансьора и не я упътила към офиса ми, където я намерих след няколко минути. Тя седеше неподвижно на стола, с бяло като тебешир лице. Върху бюрото ми имаше смъртни актове, досиета, снимки от аутопсии и изрязано парче плът с интересна прободна рана,

което се намираше в малка бутилка формалин, оцветен в розово от кръвта. На закачалката на вратата висяха окървавени дрехи, които трябваше да занеса на криминолозите малко по-късно. Две лицеви реконструкции на неидентифицирани мъртви жени стояха върху шкафа. Те приличаха на отрязани глави.

Пат Харви получи повече, отколкото очакваше. Блъсна се челно в жестоката реалност на службата ми.

— Моръл ми донесе зъболекарския картон на Фред Чейни — казах на Марино.

— Значи това със сигурност са Дебора Харви и Фред Чейни?

— Да — отговорих, а после насочих вниманието си към рентгеновите снимки, закачени пред екрана на стената.

— Възможно ли е това, което си мисля? — запита Марино.

На лицето му се изписа изненада, докато разглеждаше замъглените контури на лумбалния прешлен.

— Дебора Харви е била застреляна — посочих въпросния прешлен. — Ударил я е в средата на гърба. Куршумът е пронизал гръбначния стълб и е заседнал в прешлена. Ей тук — показвах му.

— Не го виждам — приближи се той.

— Не можеш да го видиш. А виждаш ли дупката?

— Ами... виждам много дупки.

— Това е дупката от куршума. Другите са кръвоносни канали, дупки за кръвоносните съдове, които осигуряват кръв за костите и мозъка.

— Къде са парченцата от гръбначния стълб?

— Не знам — казах търпеливо. — Не ги намерих. Сигурно са още в гората. Куршумът е влязъл, но не е излязъл. Била е застреляна в гърба, точно срещу стомаха.

— Видя ли дупка от куршум по дрехите й?

— Не.

На съседната маса имаше бяла пластмасова табла, на която бях поставила личните вещи на Дебора, включително дрехите, бижутата и червената найлонова чантичка. Вдигнах внимателно фланелата й — черна, дрипава и изгнила.

— Както виждаш, задната част е в особено лошо състояние. Повечето от плата е напълно изгнил и разкъсан от хищници. Същото се отнася и за колана на джинсите й, особено отзад. Това е лесно

обяснимо — тези части от дрехите ѝ са били кървави. С други думи — мястото, където би могла да се намери дупка от куршум, липсва.

— А какво ще кажеш за разстоянието? Имаш ли някаква идея?

— Както ти казах, куршумът не е излязъл. Това ме кара да мисля, че изстрелът не е бил отблизо. Но е трудно да се определи. Що се отнася до калибъра — отново правя предположения — смятам, че е трийсет и осми или дори повече, като се базирам на размера на дупката. Но няма да сме сигурни, докато не отворя прешлена и не занеса куршума в оръжейната лаборатория.

— Странно — каза Марино. — Още не си преглеждала Чейни, нали?

— Минах го през рентген. Няма куршуми. Но още не съм го преглеждала.

— Странно — каза той отново. — Не си пасва. Имам предвид това, че са я застреляли в гърба. Не пасва на другите случаи.

— Не — съгласих се. — Не пасва.

— Значи това я е убило?

— Не знам.

— Какво искаш да кажеш с това „не знам“? — погледна ме той.

— Това нараняване не води веднага до смърт, Марино. Тъй като куршумът не е преминал направо, той не е засегнал аортата. Ако беше станало така, кръвта ѝ щеше да изтече за минути и тя да умре. Важното е, че куршумът е засегнал гръбначния ѝ стълб и мигновено я е парализирал от кръста надолу. И, разбира се, кръвоносните съдове са били засегнати. Тя е кървяла.

— Колко време е можела да оцелее?

— Часове.

— Има ли вероятност да е била изнасилена?

— Бикините и сутиенът ѝ бяха на място — отговорих. — Но, естествено, това не означава, че не е била изнасилена. Може да ѝ е позволил да си облече дрехите по-късно, ако предположим, че е била изнасилена преди изстрела.

— Защо да си дава труда?

— Ако си изнасилен — казах — и нападателят ти каже да си облечеш дрехите, ти решаващ, че ще останеш жив. Подобна надежда му помага да те контролира, да те кара да вършиш всичко, което ти е

казал, защото, ако започнеш да се бориш с него, той може да си промени решението.

— Не ми изглежда така — замисли се Марино намръщено. — Просто не мисля, че е станало по този начин, док.

— Това е само сценарий. Не знам какво е станало. Единственото, което мога да ти кажа, е, че дрехите ѝ не бяха разкъсани, разрязвани или дори незакопчани. Що се отнася до семенна течност, след толкова месеци в гората, направо забрави.

Подадох му листата и молива и добавих:

— Щом така или иначе си наоколо, можеш да пишеш вместо мен.

— Възнамеряваш ли да кажеш на Бентън за това? — запита той.

— За момента не.

— А на Моръл?

— Разбира се, ще му кажа, че е била застреляна — отговорих. — Ако става дума за автоматично или полуавтоматично оръжие, гилзите може още да са на местопрестъплението. Решат ли ченгетата да разгласят новините — това си е тяхна работа. Но от мен няма да излезе нищо.

— А какво ще кажеш на госпожа Харви?

— Тя и съпругът ѝ знаят, че дъщеря им и Фред са били положително идентифицирани. Обадих се на семействата Харви и Чейни веднага щом се уверих в това. Но няма да давам допълнителна информация, докато не приключа с прегледите.

Ребрата лекичко се удряха едно в друго, докато разделях десните от левите.

— Дванайсет от всяка страна — започнах да диктувам. — Противно на легендата, жените нямат едно ребро в повече от мъжете.

— К'во? — Марино вдигна озадачен поглед от листата.

— Никога ли не си чел Библията?

Той объркано се втренчи в ребрата, които бях подредила от двете страни на гръбначния стълб.

— Няма значение — казах.

После се захванах с костите на китката, приличащи на малките камъчета, които можете да видите по дъното на някое поточе или да изкопаете в градината си. Трудно е да отделиш левите от десните и точно тук ми помагаше служебният скелет. Приблжих го към себе си,

поставих костеливите му ръце на края на масата и започнах да сравнявам. Повторих същия метод при костите на пръстите.

— Изглежда, че ѝ липсват единайсет кости от дясната ръка и седемнайсет от лявата — съобщих.

Марино записа думите ми.

— От колко общо?

— Ръката има двајсет и седем кости — отговорих, без да спра работата си. — Това осигурява невероятната гъвкавост, която ни позволява да рисуваме, да свирим на цигулка, да се обичаме чрез докосване.

А също така и да се защитаваме.

Чак късно следобед се усетих, че Дебора Харви се е опитвала да се защити от нападателя си, който е бил въоръжен и с друго, освен пистолета. Навън бе станало доста по-топло, времето се бе прояснило, а цял ден полицаите бяха преглеждали почвата. Към четири следобед Моръл се отби в офиса ми, за да донесе известно количество дребни кости, намерени в гората. Пет от тях принадлежаха на Дебора, и на втората фаланга на показалеца ѝ — най-дългата костичка на пръста — открих разрез, дълъг един сантиметър.

Първият ми въпрос, когато намеря рана върху кост или тъкан, е дали тя е пред или посмъртна. Ако човек не е наясно с нещата, които могат да се случат след смъртта, той може да направи доста сериозни грешки.

Хората, изгорели при пожар, пристигат тук със счупени кости и кръвоизливи и изглеждат като че ли някой ги е изтезавал, а после е подпалил къщата, за да прикрие убийството. А всъщност нараняванията са посмъртни и са причинени от ужасната топлина. Тела, изхвърлени на брега или извадени от реки и езера, те навеждат на мисълта, че побъркан убиец е обезобразявал нарочно лица, гениталии, ръце и крака, а всъщност виновни за това са риби, раци и костенурки. Човешките останки биват дъвкани, гризани и разкъсвани на парчета от плъхове, лешояди, кучета и миещи мечки.

Хищници с крила, хриле или четири крака нанасят ужасни щети, но слава богу, не преди да е настъпила смъртта на нещастника. А

после природата просто започва преработката си. Пепел при пепел. Прах при прах.

По мое мнение резката на показалеца на Дебора Харви изглеждаше прекалено правилна и точна, за да е била причинена от зъб или нокът. Но имаше доста възможности за размишления и спекулации, включително и неизбежната мисъл, че аз самата може да съм срязала костта със скалпела си по време на прегледа.

В сряда вечер полицията съобщи самоличностите на Дебора и Фред на пресата и през следващите четиридесет и осем часа имаше толкова много обаждания, че чиновниците на рецепцията не можеха да си вършат работата спокойно, тъй като трябваше да вдигат телефона. Роуз уведомяваше всеки, дори Бентън Уесли и Пат Харви, че случаите не могат да се смятат за разрешени, докато аз съм все още в моргата.

В неделя вечер вече не можех нищо да направя. Останките на Дебора и Фред бяха почистени, снимани от всеки ъгъл, инвентаризацията на костите им — приключена. Прибирах ги в кашон, когато чух звънеца, а после и стъпките на нощния пазач и отварянето на вратата. Марино влезе при мен.

— Ти да не спиш тук, а? — запита той.

Погледнах и с изненада установих, че косата и палтото му са мокри.

— Вали сняг.

Той свали ръкавиците си и постави портативното си радио на края на масата за аутопсии, където работех.

— Само това ми трябваше — въздъхнах.

— Отвратително време, док. Минавах оттук и видях возилото ти на паркинга. Реших, че си в тази дупка още от сутринта и нямаш идея какво е навън.

— Мислех, че този уикенд не си вечерна смяна — сетих се аз, докато късах дълга лента от лепенката и запечатвах кашона.

— Да, а пък аз мислех, че си ме поканила на вечеря.

Млъкнах и любопитно се загледах в него. Изведнъж си спомних.

— О, не — измърморих, поглеждайки към часовника, който сочеше малко след осем. — Марино, толкова съжалявам.

— Няма нищо. Така или иначе имах разни работи за довършване.

Винаги познавах Марино, когато лъжеше. Не искаше да ме погледне в очите и лицето му се зачервяваше. Неслучайно беше видял

колата ми на паркинга. Беше ме търсил, и то не само защото искаше вечеря. Имаше си нещо наум.

Облегнах се на масата и го загледах внимателно.

— Мислех, че ще искаш да узнаеш за посещенията на Пат Харви във Вашингтон. Отишла при директора — каза той.

— Бентън ли ти съобщи това?

— Аха. Също така ми каза, че се опитвал да се свърже с теб, но ти не си отговаряла на обажданията му. А и Наркоцарицата се оплаква, че не отговаряш и на нейните обаждания.

— Не отговарям на ничии обаждания — отвърнах уморено. — Бях прекалено заета, меко казано, а и в този момент нямам нищо за съобщаване.

Марино погледна към кашона на масата и каза:

— Знаеш, че Дебора е била застреляна. Имало е убийство. Какво още чакаш?

— Не знам какво е убило Фред Чейни и дали има възможност за връзка с наркотици. Чакам докладите от токсикологията и нямам намерение да съобщавам нищо, докато не ги получа и докато не съм имала възможността да говоря с Веси.

— Оня тип в Смитсъновия институт?

— Ще се видя с него утре сутрин.

— Надявам се, че возилото ти е наред.

— Още не си ми обяснил защо Пат Харви е ходила при директора.

— Тя обвинява в укриване на информация службата ти, а също и ФБР. Побесняла е. Иска доклада от аутопсията на дъщеря си, полицейските рапорти, абе — пълната програма. Заплашва, че ще вземе заповед от съда и ще създаде истински ад, ако желанията ѝ не бъдат изпълнени веднага.

— Това е лудост.

— Точно така. А ако нямаш нищо против, док, ще ти дам един малък съвет. Помисли си дали да не звънеш на Бентън до утре сутринта.

— Защо?

— Не искам да се накиснеш в неприятности, затова.

— За какво говориш, Марино? — запитах, докато свалях хирургическите ръкавици.

— Колкото повече избягваш хората в момента, толкова повече масло наливаш в огъня. Според Бентън госпожа Харви е убедена, че нещо се покрива и всички ние сме замесени в това.

Не отговорих и Марино запита:

— Слушаш ли ме?

— Да. Чух всяка една от думите ти.

Той вдигна кашона.

— Направо не мога да си представя, че има двама души тук — зачуди се той.

Наистина беше невероятно. Кашонът не бе много по-голям от микровълнова печка и тежеше пет-шест килограма. Докато Марино го поставяше в багажника на служебната ми кола, аз измърморих под носа си:

— Благодаря ти за всичко.

— К'во?

Знаех, че ме е чул, но искаше да го кажа отново.

— Оценявам загрижеността ти, Марино. Наистина. И ужасно съжалявам за вечерята. Понякога страхотно се излагам.

Валеше силен сняг, а както винаги той не носеше шапка. Запалих двигателя и пуснах отоплението с пълна сила. Погледнах към Марино и си помислих колко е странен фактът, че около него се чувствам толкова спокойна. Понякога ме дразнеше повече от всеки друг, когото познавам, но не можех да си представя, че можеше и да не е наоколо.

Той затвори вратата ми и каза:

— Да, и сега си ми длъжник.

— *Semifreddo di cioccolato*.

— Обичам да ми говориш мръсотии.

— Това е десерт. Специалитетът ми, кретен такъв. Шоколадов мус с дамски пръсти (бишкоти).

— Дамски пръсти! — Той се втренчи към моргата, преструвайки се на ужасен.

Струваше ми се, че никога няма да стигна до вкъщи. Хлъзгах се по покритите със сняг пътища, концентрирайки се толкова усилено, че главата ми се цепеше от болка, докато най-после се добрах до кухнята и си сипах едно питие. Седнах до масата, запалих цигара и се обадох на Бентън Уесли.

— Какво откри? — попита той веднага.

— Дебора Харви е била застреляна в гърба.

— Моръл ми съобщи. Каза ми, че куршумът бил необичаен. Деветмилиметров, „Хидра-шок“.

— Точно така.

— А приятелят ѝ?

— Не знам какво го е убило. Чакам токсикологичните резултати и имам нужда да си поговоря с Веси от Смитсъновия институт. Засега задържам и двата случая.

— Добре ще е да ги задържиш колкото се може по-дълго.

— Моля?

— Казах, че искам да задържиш случаите колкото се може по-дълго, Кей. Не искам никой да вижда докладите, дори родителите, особено Пат Харви. Не искам никой да знае, че Дебора е била застреляна...

— Да не искаш да ми кажеш, че семейство Харви не знае за това?

— Когато Моръл ме уведоми, го накарах да обещае, че засега ще покрие информацията. Така че семейство Харви не знае нищо по въпроса. Полицията не им е съобщавала. Знаят само, че дъщеря им и Фред Чейни са мъртви. — Уесли замлъкна, после добави: — Освен ако ти не си давала някаква информация, за която не знам.

— Госпожа Харви се опита да се свърже с мен няколко пъти, но през последните дни почти не съм говорила с никого, камо ли с нея.

— Продължавай по същия начин — каза Уесли твърдо. — Ще те помоля да предаваш информация само на мен.

— Ще настъпи момент, Бентън — казах също така твърдо, — в който ще ми се наложи да съобщя причината за смъртта. Семействата на Дебора и Фред имат законно право да получат тази информация.

— Задържай колкото се може по-дълго.

— Ще бъдеш ли така любезен да ми обясниш защо?

Мълчание.

— Бентън? — зачудих се дали все още е на телефона.

— Просто не прави нищо, без първо да се посъветваш с мен.

Той отново се поколеба. После добави:

— Предполагам, знаеш за книгата, която Аби Търнбул ще пише...

— Прочетох нещо във вестника по въпроса — отговорих ядосано.

— Обаждала ли ти се е отново? Наскоро?

Отново! Откъде Бентън Уесли знаеше, че Аби е идвала при мен през есента? Дяволите да те вземат, Марк, помислих си. При последното негово обаждане му бях споменала, че Аби е при мен.

— Не съм се чувала с нея — отговорих любезно.

[1] Долна челюст (лат.). — Б.пр. ↑

6.

В понеделник сутрин пътят пред къщата ми бе покрит с дебел сняг, небето сиво и заплашващо с настъпването на още по-лошо време. Направих си кафе и се замислих дали е разумно да тръгвам за Вашингтон. Чудейки се дали да променя плановете си, се обадох в щатската полиция и научих, че магистрала И-95 е чиста на север, с по-малко от два сантиметра снежна покривка към Фредериксбърг. Реших, че служебната ми кола няма да успее дори да излезе на улицата и натоварих кашона в мерцедеса.

Завих по магистралата и осъзнах, че ако направя катастрофа или полицията ме спре, няма да ми бъде лесно да обясня защо отивам на север в неофициална кола с човешки скелети в багажника. Понякога не бе достатъчно само да покажа значката на съдебен лекар. Никога няма да забравя пътуването си до Калифорния, когато носех куфарче, пълно с уреди за садомазохизъм. Куфарчето стигна само до рентгена и секунди след това охраната на летището ме поведе на разпит. Независимо от това, което им обяснявах, те сякаш не можеха да разберат, че съм съдебен патолог на път към годишното събрание на Асоциацията на съдебните лекари, където трябваше да изнеса доклад на тема „Автоеротично задушаване“. Белезниците, нашийниците с шипове, кожените ремъци и другите пособия бяха улики от предишни случаи и не ми принадлежаха.

Към десет и половина стигнах до Вашингтон и успях да си намеря място за паркиране на една пряка от авеню „Конститюшън“ и Дванайсета улица. Не бях идвала в Смитсъновия природонаучен музей отпреди няколко години, когато посещавах курс по антропология. Внесох кашона във фоайето, напоено с аромата на орхидеи и оживено от гласовете на туристите. Искаше ми се да мога мързеливо да разглеждам динозаври и диаманти, мумии и мастодонти и да нямам представа за по-отблъскващите съкровища, съхранявани тук.

От пода до тавана, на всеки сантиметър пространство, който туристите не можеха да видят, се издигаха зелени дървени чекмеджета,

съдържащи повече от трийсет хиляди човешки скелета. Кости с различни описания пристигаха тук всяка седмица с препоръчана поща за доктор Алекс Веси, за да бъдат прегледани. Някои от останките бяха археологически. Други се оказваха лапи от мечки или бобри, хидроцефални черепи на телета, останки, приличащи на човешки, намерени встрани от някой път или изровени от плугове, за които се е смятало, че може да принадлежат на човек, застигнат от жестока смърт. Други колети наистина съдържаха лоши новини — костите на убити. В добавка към службите си като учен по естествена история и преподавател, доктор Веси работеше за ФБР и помагаше на хора като мен.

След като намръщеният тип от охраната ме провери, аз си закачих пропуска за гости и се отправих към асансьора, който ме заведе до третия етаж. Докато вървах покрай стените с чекмеджета в слабо осветения тесен коридор, звуците от хората на долния етаж, които разглеждаха огромния препариран слон, постепенно се изгубиха. Почувствах клаустрофобия. Спомних си как след осемте часа учебни занятия, прекарани тук вътре, изпитвах отчаяно желание за човешки контакт и как, когато изхвърчах навън, приветствах тълпите по тротоарите и шумът от уличното движение ми носеше облекчение.

Открих доктор Веси там, където го бях видяла за последен път — в лабораторията, натъпкана със стоманени колички, на които лежах скелети на птици и животни, зъби, челюсти и бедрени кости. Рафтовете бяха отрупани с още повече кости и други жалки човешки останки като черепи и съсухрени лица. Доктор Веси, белокос, с очила, седеше зад бюрото си и говореше по телефона. Докато чаках да завърши разговора си, отворих кашона и извадих найлоновия плик с костите от лявата ръка на Дебора Харви.

— Дъщерята на Наркоцарицата? — запита той веднага и взе плика от мен.

Въпросът ми се стори странен, но всъщност бе правилно поставен, защото Дебора, уви, беше сведена до любопитен факт за учените, до частица материална улика.

— Да — отговорих.

Докторът извади фалангата от плика и внимателно я заразглежда.

— Мога да ти кажа без съмнение, Кей, че раната не е посмъртна. Макар и някои от старите рани да изглеждат нови, пресните

порязвания не могат да изглеждат така. Вътрешността на това срязване е обезцветена по същия начин като останалите костни повърхности. В добавка — извитият ръб на раната говори, че тя не е била нанесена върху мъртва кост. Здравите кости се извиват, мъртвите — не.

— Точно това бе и моето заключение — казах и си придърпах един стол. — Но знаеш, че въпросът ще бъде зададен, Алекс.

— И така трябва да бъде — отговори той, като ме погледна над очилата си. — Няма да повярваш какви неща ни изпращат.

— Струва ми се, че бих повярвала — казах, като си спомних с неудоволствие, че компетентността на някои от съдебните лекари зловещо се различаваше от общоприетата.

— Преди няколко месеца един съдебен лекар ми изпрати купчина кости и меки тъкани, за които твърдеше, че са от новородено дете, намерено в каналите. Въпросът бе да се определи пола и расата. Отговорът бе — мъжки пудел, на възраст две седмици. Малко по-късно друг патолог, който явно не различаваше хора от растения, ми изпрати скелет, намерен в плитък гроб. Нямам идея от какво бил умрял човекът. Преброих четиридесет и няколко среза, ръбовете на раните — извити като при съвсем гъвкави кости. Категорично неестествена смърт. — Той почисти очилата с подгъва на престилката си. — Разбира се, получавам и други. Кости, срязани по време на аутопсията.

— Има ли някаква възможност това да е било причинено от хищник? — попитах, макар и да не мислех, че би могло да е така.

— Е, невинаги е лесно да различиш порязвания от следи, нанесени от хищници. Но съм почти сигурен, че става дума за някакво острие. — Веси стана и добави жизнерадостно: — Хайде да хвърлим един поглед.

Антропологичните дреболии, които ме разсеяха, развеселиха доктор Веси и той енергично и живо се премести до микроскопа, поставен на масата, и нагласи костта на предметното стъкло. След дълго, мълчаливо разглеждане, той отбеляза:

— Е, това е интересно.

Изчаках.

— И това е единствената рана, която си намерила?

— Да — отговорих. — Вероятно ще откриеш още нещо, когато самият ти извършиш прегледа. Но аз не намерих нищо друго, освен

дупката от куршум, за която ти споменах. В долната част на гръбнака, десети прешлен.

— Да. Ти спомена, че куршумът засегнал гръбначния стълб.

— Точно така. Била е застреляна в гърба. Извадих куршума от прешлена ѝ.

— Имаш ли някаква представа за мястото, където е била убита?

— Не знаем къде точно в гората е станало, нито дори дали е била застреляна там.

— И съществува тази прорезна рана на ръката ѝ — замисли се доктор Веси и отново надникна в микроскопа. — Няма начин да се разбере кое се е случило първо. След изстрела тя трябва да е била парализирана от талията надолу, но все още е можела да движи ръцете си.

— Рана, получена при самозащита? — зададох въпроса, който отдавна се въртеше в главата ми.

— Доста необичайна, Кей. Раната не е на дланта, а на горната част на ръката. — Той се облегна на стола и ме погледна. — Повечето наранявания, получени при самозащита, са на дланта. — Докторът вдигна ръцете си с дланите нагоре. — Но тази рана е отгоре. Обикновено свързвам подобни рани с човек, който е агресивен при самозащитата си.

— Юмручни удари — казах.

— Точно така. Ако идвам към теб с нож в ръка, а ти се опитваш да ме удариш, най-вероятно ще бъдеш порязана в горната част на ръката. Със сигурност дланите ти няма да пострадат, освен ако по някое време не отпуснеш юмруците си. Но важното е, че повечето защитни рани са срезове. Нападателят размахва ножа, а жертвата вдига ръце, за да се предпази от острието. Ако раната е достатъчно дълбока, за да стигне до кост, обикновено не мога да кажа много за повърхността на острието.

— Ако тя е наръбена — вмъкнах, — при срязването острието прикрива собствените си следи.

— Това е една от причините, поради които тази рана е толкова интересна — каза той. — Няма съмнение, че е била нанесена с наръбено острие.

— Тогава тя не е била срязана, а накълцана — забелязах учудено.

— Да.

Доктор Веси върна костта в плика.

— Следата от зъбците означава, че поне един сантиметър от острието е пробил ръката ѝ. — Той се върна на бюрото си и добави: — Страхувам се, че това е единствената информация, която мога да ти дам по отношение на оръжието и случилото се. Както сама знаеш — има много възможности. Не мога да определя размера на острието, също така — дали раната е получена преди или след изстрела, нито пък в какво положение се е намирала, когато е била порязана.

Дебора може да е била по гръб, или на колене, та дори и права. Докато се връщах към колата си, започнах да анализирам. Раната на ръката ѝ беше дълбока и трябва да е кървяла доста силно. Това я поставяше на черния път или в гората по време на нараняването, защото в джипа ѝ нямаше никаква кръв. Дали петдесеткилограмовата гимнастичка се е борила с нападателя си? Дали се е опитвала да го удари, ужасена и бореща се за живота си, защото Фред вече е бил убит? И къде се вписваше пистолетът? Защо убиецът е използвал две оръжия, когато изглеждаше, че не се е нуждаел от пистолет, за да убие Фред?

Бях готова да се хвана на бас, че гърлото на Фред е било прерязано. А сигурно след като е стрелял по Дебора, убиецът е прерязал и нейното гърло, или я е удушил. Не я е оставил да умре от изстрела. Тя не се е завлякла полупарализирана до Фред, за да постави ръката си под неговата. Телата им бяха нарочно разположени по този начин.

Напуснах „Конститюшън“ и най-после намерих авеню „Кънектикът“, което впоследствие ме изведе до северозападната част на града. Помислих си, че кварталът нямаше да е нищо повече от мърляво гето, ако не беше „Вашингтон Хилтън“. Хотелът се издигаше на тревист хълм и приличаше на великолепен бял параход, заобиколен с развълнувано море от прашни магазини, обществени перални, бар с „живи танцьорки“, порутени къщи със счупени прозорци и решетки пред тях, и циментови балкончета, разположени почти на улицата.

Оставих колата си в подземния паркинг на хотела, пресякох авеню „Флорида“ и изкачих стъпалата на овехтяла тухлена кооперация с избеляла синя тента над входа. Натиснах звънеца на дваайсет и осми апартамент, където живееше Аби Търнбул.

— Кой е?

Едва познах безплътния глас, който изпращя по домофона. Представих се, но не можах да разбера дали Аби измърмори нещо или просто въздъхна. Вратата изщрака и се отвори.

Влязох в слабо осветеното фоайе с мръсен бежов килим на пода и потъмнели месингови пощенски кутии на стената. Спомних си подозренията на Аби, че някой отваря кореспонденцията ѝ. Струваше ми се, че не е много лесно да влезеш във входа, без да имаш ключ. За пощенските кутии също трябваше такъв. Всичко, което ми бе казала в Ричмънд през есента, ми звучеше фалшиво. Докато се изкатеря до нейния етаж, бях останала без дъх и все повече се ядосвах.

Аби стоеше пред вратата си.

— Какво правиш тук? — прошепна тя с посивяло лице.

— Ти си единственият човек, когото познавам в тази сграда. Следователно какво мислиш, че правя тук?

— Не си дошла до Вашингтон само за да се видиш с мен — погледнаха ме уплашено очите ѝ.

— Дойдох тук по работа.

През отворената ѝ врата виждах арктически бяла мебелировка, пастелни възглавници и абстрактни еднотипни репродукции на Грег Карбо — обзавеждането на старата ѝ къща в Ричмънд. За момент ме обхванаха неприятни спомени от онзи ужасен ден. Представих си разлагащото се тяло на сестра ѝ на леглото на втория етаж, полицаи и санитарии, които се движеха наоколо, Аби — седяща на канапето, с ръце, треперещи толкова силно, че не можеше да държи цигарата си. Тогавя не я познавах лично. Само бях чувала за нея и хич не я харесвах. Когато сестра ѝ бе убита, Аби получи поне съчувствието ми. А малко по-късно спечели и доверието ми.

— Знам, че няма да ми повярваш — каза Аби със същия приглушен тон. — Но възнамерявах да дойда при теб следващата седмица.

— Имам телефон.

— Не можеш — извини се тя, но продължи да стои насред коридора.

— Няма ли да ме поканиш вътре, Аби?

Тя поклати глава.

По гърба ми пропълзяха тръпки. Погледнах зад нея и тихо попитах:

— Има ли някой вътре?

— Нека да се поразходим — прошепна тя.

— Аби, за бога...

Тя се втренчи в мен и вдигна пръст към устните си.

Бях убедена, че започва да откача. Не знаех какво друго да направя и останах да чакам в коридора, докато тя влезе вътре, за да вземе палтото си. После тръгнах след нея извън сградата. Вървахме около половин час по авеню „Кънектикът“. Никоя от нас не говореше. Аби ме поведе към хотел „Мейфлауър“ и избра маса в най-тъмния ъгъл на бара. Поръчах си еспreso, облегнах се на коженото кресло и я изгледах напрегнато над полираната маса.

— Знам, че не разбираш какво става — започна тя, като се огледа наоколо.

В ранния следобеден час барът бе почти празен.

— Аби! Добре ли си?

Долната ѝ устна затрепери.

— Не можех да ти се обадя. Не мога да говоря с теб дори в шибания си собствен апартамент! Същото, което ти разказах в Ричмънд, само че хиляда пъти по-лошо.

— Трябва да поговориш с някого — казах спокойно.

— Не съм луда.

— Малко ти трябва, за да се разпаднеш напълно.

Аби пое дълбоко дъх и ме изгледа свирепо.

— Кей, следят ме. Сигурна съм, че телефонът ми се подслушва. Почти съм убедена, че в апартамента ми има поставени устройства за подслушване — затова не те поканих вътре. Хайде, давай. Можеш да решиш, че съм параноидна, откачена. Мисли каквото искаш. Но аз живея в моя свят, а не ти. Аз си знам през какво преминавам. Знам някои неща за онези случаи и какво става, откак се замесих в тях.

— Какво точно става?

Келнерката се върна с поръчката ни. След като си тръгна, Аби каза:

— По-малко от седмица след като бях при теб в Ричмънд, разбиха апартамента ми.

— Ограбиха ли те?

— О, не — смехът ѝ прозвуча кухо. — Почти не. Човекът или хората са били прекалено умни, за да направят такова нещо. Нищо не

бе откраднато.

Погледнах я учудено.

— Вкъщи имам компютър, а на хард диска му има файл за тези двойки, за странната им смърт. Водя си бележки от доста дълго време и ги вкарвам в този файл. Програмата за текстообработка, която използвам, прави съхраняване на файла на всеки десет минути. Нагласих я така, за да съм сигурна, че нищо не може да се загуби, ако токът спре. Особено в нашата сграда...

— Аби — прекъснах я, — за какво, по дяволите, говориш?

— Опитвам се да ти кажа, че ако влезеш в някой от файловете на компютъра ми и си там десет минути или повече, не само се получава ново съхранение, но в него се отбелязват и датата и часът. Следваш ли ме?

— Не съм сигурна — протегнах се към кафето си аз.

— Спомняш ли си кога дойдох при теб?

Кимнах.

— Записах си някои неща, докато говорихме с продавачката в „Седем-единайсет“.

— Да, спомням си.

— Говорих и с други хора, включително Пат Харви. Възнамерявах да вкарам бележките от тези разговори в компютъра, когато се прибера вкъщи. Но нещата се объркаха. Ако си спомняш, ние с теб се видяхме във вторник вечер и аз тръгнах обратно насам на следващата сутрин. Е, в същия ден — сряда — говорих с редактора ми към обед и изведнъж той се показва незаинтересован, каза да задържа историята с Харви и Чейни, защото през уикенда вестникът щял да публикува статии за СПИН. Беше доста странно — продължи тя. — Историята Харви-Чейни беше интересна и „Поуст“ наистина бързаше с нея. После се връщам от Ричмънд и изведнъж получавам нова задача.

Аби спря и запали цигара.

— Така се получи, че няхах свободна минута чак до събота. Тогава седнах най-последно пред компютъра, изкарах файла и там имаше отбелязани дата и час, които не можех да схвана. Петък, двацети септември, два и тринайсет следобед — време, когато не съм си била у дома. Файлът е бил отворен, Кей. Някой е проникнал в него. Знам, че не съм аз, защото не бях докосвала компютъра дори веднъж до съботата — двацети и първи — когато най-последно имах свободно време.

— Може часовникът на компютъра ти да не е бил наред...

Тя поклати глава отрицателно.

— Не, проверих го.

— Как може някой да направи това? — попитах. — Как може някой да влезе в апартамента ти, без никой да го види, без ти да разбереш?

— ФБР може.

— Аби — казах раздразнено.

— Има доста неща, които не знаеш.

— Тогава, моля те, въведи ме в тях.

— Защо смяташ, че си взех отпуск от „Поуст“?

— Според „Ню Йорк Таймс“, защото пишеш книга.

— И ти си предположила, че когато те посетих в Ричмънд, вече съм възнамерявала да пиша книгата.

— Това е повече от предположение — отговорих и отново се ядосах.

— Не възнамерявах. Кълна се. — Тя се наклони към мен и добави с глас, треперещ от чувства: — Промениха ми рубриката. Разбираш ли какво означава това?

Останах безмълвна.

— Единственото по-лошо е да те уволнят, но не можеха да го направят. Нямаха причина. Господи, миналата година спечелих журналистическа награда за разследванията си, а сега изведнъж ме карат да се насоча към разни женски статии. Чуваш ли ме? Ключкарски истории. Е, кажи ми, какво мислиш по въпроса?

— Не знам, Аби.

— И аз не знам. — Тя преглътна сълзите си. — Но аз си имам самочувствие. Знам, че става нещо голямо, има история. И я продадох. Това е. Мисли си каквото искаш, но аз се опитвам да оцелея. Трябва да живея и да се махна от вестника за известно време. Женски статии. О, господи! Кей, наистина съм уплашена.

— Разкажи ми за ФБР — казах твърдо.

— Вече ти казах доста неща. За направения погрешен завој, как стигнах до лагера „Пиъри“, за агентите от ФБР, които ме посетиха.

— Това не е достатъчно.

— Валето купа, Кей — каза тя, като че ли ми съобщаваше нещо, което вече знам.

Когато се усети, че нямам идея за какво говори, изражението ѝ се смени със смайване.

— Не знаеш? — запита тя.

— Какво вале купа?

— Във всеки от тези случаи са намирали по една карта. — Очите ѝ невярващо се втренчиха в мен.

Смътно си спомнях нещо от един от полицейските доклади, които бях чел. Детективът от Глочестър беше говорил с един приятел на Брюс Филипс и Джуди Робъртс — първата двойка. Какво точно бе попитал детективът? Спомних си, че ми бе направило особено впечатление. Карти. Дали Джуди и Брюс са играели карти понякога? Дали приятелят е виждал някакви карти в камарото на Брюс?

— Разкажи ми за картите, Аби — помолих я.

— Знаеш ли за асо спатия, за това как са го използвали във Виетнам?

Казах ѝ, че не знам.

— Когато определено поделение американски войници искали да подчертаят някое убийство, извършено от тях, оставяли асо спатия върху трупа. Всъщност една компания за производство на карти снабдявала поделението с карти точно за тази цел.

— Какво общо има това с Вирджиния? — запитах объркана.

— Има паралел. Само дето не говорим за асо спатия, а за вале купа. Във всеки от първите четири случая в изоставената кола е било намирано вале купа.

— Откъде имаш тази информация?

— Знаеш, че не мога да ти кажа, Кей. Но имам повече от един източник. Затова съм абсолютно сигурна в това.

— А някой от твоите източници казвал ли ти е, че вале купа е било намерено в джипа на Дебора Харви?

— Било ли е намерено? — Аби мързеливо разбърка питието си.

— Не си играй с мен — предупредих я.

— Не си играя — отвърна тя на погледа ми. — Ако вале купа е било открито в джипа ѝ или някъде другаде, то аз не знам. Очевидно това е важна подробност, защото тя определено прави връзка между смъртта на Дебора Харви и Фред Чейни и първите четири двойки. Повярвай ми, аз наистина усилено се стремя да намеря подобна

връзка. Не съм сигурна, че съществува. Или ако я има — какво означава.

— Какво общо има това с ФБР? — запитах неохотно, защото не ми се искаше много да чуя отговора ѝ.

— От самото начало те се заеха прекалено усърдно със случая, Кей. И това далеч надминава обичайното им участие в ПЗЖП. ФБР знае за картите от дълго време. Когато в камарото на първата двойка бе намерено вале купа — на таблото — никой не му обърна достатъчно внимание. После изчезна втора двойка и последва още една карта, този път на седалката до шофьора. Бентън Уесли научи за това и незабавно взе нещата в свои ръце. Отиде при детектива от Глочестър и му нареди да не казва и дума за вале купа, намерено в камарото. Същото наредил и на следователя при втория случай. Всеки път, когато се появише изоставена кола, Уесли провеждаше разговор по телефона със следователя.

Аби замлъкна и ме погледна изучаващо, като че ли се опитваше да прочете мислите ми.

— Май не би трябвало да съм толкова изненадана, че не знаеше за това — добави тя. — Сигурно за полицията не е трудно да покрие от теб намереното в колите.

— Не им е трудно — отговорих. — Ако картите бяха намерени при телата, щеше да е друго. Не виждам как биха могли да покрият и това от мен.

Още докато изричах думите, в ума ми се прокраднаха съмнения. Бяха изминали часове, преди полицаите да ме повикат на местопрестъплението. Когато стигнах дотам, Бентън Уесли вече бе пристигнал, а някой бе размествал трупове на Дебора Харви и Фред Чейни, бе ги претърсвал за лични вещи.

— Нормално е ФБР да си трае за това — продължих да търся разумно обяснение. — Тази подробност може да се окаже критична за разследването.

— Писна ми да слушам подобни дивотии — ядосано каза Аби. — Детайлът за престъпника, който оставя визитната си картичка, така да се каже, е критичен за разследването само ако кретенът се предаде и признае, като каже, че е оставил карта във всяка от колите на двойките, а не би могъл да знае тази подробност, освен ако наистина той не е извършил убийствата. Но не мисля, че това би могло да стане. А и не

смятам, че ФБР покрива тази история само защото не иска да се пречи по никакъв начин на разследването.

— А защо тогава? — запитах недоумяващо.

— Защото не говорим за обикновени серийни убийства. Не става дума за някакъв откачен, който има нещо против млади двойки. Тази история е политическа. Така трябва да е.

Аби млъкна и погледна към келнерката. Не проговори отново, докато новите питиета не ни бяха донесени и тя не бе отпила няколко глътки.

— Кей — продължи по-спокойно тя. — Не те ли учудва това, че Пат Харви говори с мен, когато бях в Ричмънд?

— Честно казано — да.

— Някога мислила ли си защо тя се съгласи?

— Предполагам, била е готова да направи всичко, само и само да успее да върне дъщеря си — отговорих. — А понякога рекламата може да помогне.

Аби поклати глава.

— Когато говорих с Пат Харви, тя ми каза доста неща, които никога не бих написала във вестника. А и това не беше първата ми среща с нея.

— Не разбирам.

Чувствах се нервна, а това се дължеше на нещо повече от еспресото.

— Знаеш за кръстоносния ѝ поход срещу незаконните благотворителни организации.

— Не много — отговорих.

— Аз бях човекът, който я насочи натам.

— Ти?

— Миналата година започнах работа върху солидно разследване за трафика на наркотици. Докато действах, открих много неща, които не можех да потвърдя. Точно по отношение на фалшивите благотворителни дружества. Пат Харви има апартамент тук, в Уотъргейт, и една вечер отидох там да я интервюирам, да получа няколко цитата за материала си. Заприказвахме се. Най-накрая ѝ разказах за подозренията си, за да видя дали тя не би могла да ми съдейства. Така започна всичко.

— Какви подозрения по-точно?

— Например за организацията на майките — отговори Аби. — Подозирах, че някои от тези дружества, обявили се против наркотиците, всъщност служат като фасада за наркокартели и други незаконни дейности в Централна Америка. Разказах ѝ информацията си, получена от солидни източници, от хора, на които можех да разчитам. Историята бе за това как всяка година милионите дарени долари отиват в джобовете на хора като Мануел Нориега. Разбира се, това стана, преди да арестуват Нориега. Смята се, че парични фондове от тези благотворителни организации се използват за закупуването на сведения от американски агенти и поддържането на трафика на хероин през панамските летища, митнически служби в Далечния изток и Америка.

— И преди да отидеш в апартамента ѝ, Пат Харви не е чувала нищо по въпроса?

— Не, Кей. Нямаше представа, но беше ужасно възмутена. Захвана се с разследване и накрая се яви с доклад пред Конгреса. Бе образуван специален комитет за разследване, а нея поканиха за консултант, както вероятно вече знаеш. Очевидно Пат Харви е открила доста неща. Делото бе насочено за април. Някои хора не са твърде доволни от факта, включително Министерството на правосъдието.

Започна да ми се прояснява накъде отиват нещата.

— Бяха замесени доста информатори — продължи Аби. — Оказа се, че ФБР, ЦРУ и Агенцията за борба с наркотиците са ги следели с години. Знаеш как работи системата. Когато се намеси Конгресът, той има властта да предложи специален имунитет в замяна на информация. А щом информаторите дадат показания на делото пред Конгреса, играта свършва. Министерството на правосъдието няма право да ги съди.

— Което пък означава, че усилията на Пат Харви не са високо оценявани в Министерството на правосъдието.

— По-скоро министерството тайничко би се зарадвало, ако цялото ѝ разследване отиде по дяволите.

— Директорката на националната наркополиция или Наркоцарицата е подчинена на министъра на правосъдието, който командва ФБР и Агенцията за борба с наркотиците. Ако госпожа Харви има конфликт на интереси с Министерството на правосъдието, защо просто министърът не я спре?

— Защото тя няма проблеми с министъра, Кей. Напротив — действията ѝ ще го направят да изглежда изключително свестен, а също ще придадат добър имидж на Белия дом. Тяхната Наркоцарица прави пробив в системата на организираната престъпност. Това, което обикновеният гражданин няма да разбере, е, че що се отнася до ФБР и Агенцията за борба с наркотиците, последиците от делото пред Конгреса няма да са много добри за тях. Просто ще има разкрития, ще съобщят имената на фалшивите благотворителни организации и истинската им дейност. Рекламата ще съсипе бизнеса им, но мръсните типове, които са замесени в него, няма да понесат друго, освен пошляпване по ръцете. Работещите по случая агенти ще се окажат с празни торби, защото никой няма да бъде арестуван. А лошите хора не спират да вършат лоши неща. Това е, като да затвориш някоя кръчма — две седмици по-късно я отварят, но на съседния ъгъл.

— Не мога да разбера какво общо има всичко това със случилото се с дъщерята на госпожа Харви — настоях.

— Започни с това: ако ти имаше конфликт с ФБР и дори се бориш с тях, как би се почувствала, ако дъщеря ти изчезне, а точно ФБР работи по случая?

Не беше приятна мисъл.

— Оправдано или не, бих се чувствала крайно уязвима и обзета от параноя. Предполагам, нямаше да мога да се доверя на никого.

— Току-що се плъзна по повърхността на чувствата на Пат Харви. Струва ми се, тя си мисли, че някой е използвал дъщеря ѝ, за да достигне до нея, и че Дебора не е жертва на случайно престъпление, а на подготвен удар. И не е сигурна дали и ФБР не е замесено...

— Почакай да видя дали схващам — прекъснах я. — Да не би да намекваш, че Пат Харви подозира ФБР за смъртта на дъщеря си и Фред?

— Минавало ѝ е през ума, че са замесени.

— Искаш да кажеш, че и ти имаш подобни идеи?

— Стигнала съм дотам, че мога да повярвам във всичко.

— Мили боже — измърморих под носа си.

— Знам колко откачено звучи. Но и да няма нищо друго, смятам, че ФБР знае какво става и дори кой го прави. Затова и аз самата представлявам проблем за тях. Не искат да обикалям и да душа

наоколо. Разтревожени са, че мога да преобърна някой камък и да видя какво всъщност ще изпълзи изпод него.

— Ако е така — напомних ѝ, — то тогава „Поуст“ би трябвало да ти предложи повишение, а не да смени рубриката ти. Никога не съм оставала с впечатлението, че „Поуст“ може лесно да бъде сплашен.

— Аз не съм Боб Удуърд^[1] — отговори тя горчиво. — Не съм тук много отдавна, а полицейската рубрика е скапана история — обикновено хващат за нея новобранците. Ако директорът на ФБР или някой от Белия дом иска да си поговори заплашително или дипломатично с властите от „Поуст“, аз няма да бъда поканена на срещата и вероятно няма да ми кажат какво точно става.

Сигурно беше права. Ако поведението на Аби в редакцията напомняше поне малко сегашното ѝ, то не беше твърде вероятно някой да има голямо желание да се разправя с нея. Всъщност дори не бях особено изненадана, че са я освободили от рубриката ѝ.

— Съжалявам, Аби — казах. — Вероятно мога да разбера как политиката е важен фактор в случая на Дебора Харви, но другите? Къде е мястото на другите двойки? Първата двойка изчезна две години и половина преди Дебора и Фред.

— Кей — каза Аби свирепо. — Не знам отговорите. Но съм готова да се закълна в Бога, че нещо се покрива. Нещо, което ФБР и правителството държат обществото никога да не научи. Запомни думите ми — дори ако тези убийства спрат, случаите никога няма да бъдат разрешени, доколкото това зависи от ФБР. Срещу такова нещо съм изправена. А и ти също. — Аби допи питието си и добави: — Може и да не е толкова ужасно, ако убийствата спрат. Но проблемът е — кога ще спрат? И могло ли е да бъдат спрени досега?

— Защо ми казваш всичко това? — запитах безцеремонно.

— Говорим за невинни тийнейджъри, намерени мъртви. Няма нужда да споменавам очевидното — имам ти доверие. И може би се нуждая от приятел.

— Ще продължиш ли с книгата?

— Да. Просто се надявам, че ще мога да напиша и последната глава.

— Моля те, внимавай, Аби.

— Повярвай ми — отговори тя. — Знам.

Когато напуснахме бара, навън бе тъмно и студено. Чувствах се разтревожена и затормозена, докато лавирахме по претъпканите тротоари, а и по обратния път към Ричмънд не се почувствах по-добре. Искях да говоря с Пат Харви, но не смеех. Искях да поговоря и с Уесли, но знаех, че няма да ми довери тайните си, ако има такива. Никога досега не бях усещала подобна несигурност по отношение на приятелството ни.

Прибрах се у дома и веднага се обадох на Марино.

— Къде по-точно в Южна Каролина живее Хилда Озимек? — попитах.

— Защо? Какво научи в Смитсъновия институт?

— Просто ми отговори, моля те.

— Някакво мизерно подобие на градче, наречено Шест мили.

— Благодаря ти.

— Хей! Имаш ли нещо против да ми кажеш какво стана във Вашингтон, преди да затвориш?

— Не тази вечер, Марино. Ако не успея утре да се свържа с теб, потърси ме.

[1] Известен американски журналист. — Б.пр. ↑

7.

В шест без петнайсет сутринта летището в Ричмънд наподобяваше пустиня. Ресторантите бяха затворени, пред заключените сувенирни магазинчета бяха натрупани вестници. Чистач търкаляше бавно кошче за боклук. Приличаше на сомнамбул, който събира фасове и хартии от дъвки.

Открих Марино в терминала на „Юнайтед Еър“. Дремеше със затворени очи и подпряна на сгънатия си шлифер глава, в задушната, изкуствено осветена стая с празни столове и мокет на сини точки. За един кратък миг ми се стори, че не го познавам, и изпитах трогателно съжаление към него. Марино беше остарял.

Струва ми се, че току-що бях постъпила на новата си работа, когато се запознах с него. Намирах се в моргата и правех аутопсия, когато един едър мъж с безизразно лице влезе и се настани от другата страна на масата. Спомням си, че усетих хладния начин, по който ме оглеждаше. Изпитах неприятното чувство, че съм подложена на такава щателна дисекция от негова страна, както моя собствен пациент.

— Значи ти си новият шеф — отбеляза той предизвикателно, като че ли ме караше да потвърдя вярата в собствените ми способности, докарала ме на място, което никога досега не бе заемано от жена.

— Аз съм доктор Скарпета — отговорих. — А вие сте от ричмъндската полиция, предполагам?

Марино измърмори името си, сетне мълчаливо зачака, докато аз извадих няколкото куршума от трупа и му ги предадох. После си тръгна, без да каже дори „довиждане“ или „радвам се, че се запознахме“. Така се установи професионалното ни сътрудничество. Реших, че не ме одобрява само заради пола ми, и съответно го определих за тъпак с маринован от тестостерон мозък. В действителност доста ме бе притеснил.

Сега ми беше трудно да погледна Марино и да си представя, че съм можела да се страхувам от него. Изглеждаше стар и победен, с

изпъната по големия му корем риза, рошави кичури посивяваща коса и повдигнати вежди, но не от гримаса или намръщване, а от дълбоките бръчки, причинени от хроничното напрежение и неприятностите.

— Добро утро — докоснах нежно рамото му.

— Какво има в торбата? — измърмори той, без да си отвори очите.

— Мислех, че спиш — казах изненадано.

Той седна и се прозя.

Седнах до него, отворих хартиената кесия и извадих пластмасовите чашки с кафе и кифличките със сирене, които бях приготвила вкъщи и затоплила в микровълновата печка точно преди да изляза навън в тъмнината.

— Реших, че сигурно не си ял — подадох му салфетка.

— Приличат на истински кифлички.

— Такива са — казах и разопаковах моята.

— Не ми ли каза, че самолетът излита в шест?

— Шест и половина. Абсолютно сигурна съм, че така ти казах.

Надявам се, че не си чакал прекалено дълго.

— Да, ама всъщност чаках.

— Съжалявам.

— Билетите са у теб, нали?

— В чантата ми — отговорих.

Имаше случаи, в които ние с Марино звучахме като стара семейна двойка.

— Ако ме питаш мен, не съм убеден, че идеята ти си заслужава цената. Не бих дал парите даже и да ги имах. Но и не се радвам, че ти се набутваш, док. Ще се почувствам по-добре, ако поне опиташ да си получиш парите обратно.

— Това няма да ме накара да се почувствам по-добре — казах отегчено, защото и преди бяхме водили същия спор. — Няма да дам чек за осребряване, а и ти няма да го правиш. Ако дадеш чека, оставяш следи. Освен това — добавих — мога да си го позволя.

— Ако знам, че ще си спестя шестстотин кинта, съм готов да оставя следи отгук до луната.

— Глупости. Познавам те прекалено добре, за да ти повярвам.

— Да. Глупост е точната дума. Цялата тази история е напълно откачена.

Марино изсипа няколко пакетчета захар в кафето си.

— Струва ми се, че Аби Търнбул ти е разбъркала мозъка.

— Благодаря — отговорих лаконично.

В чакалнята влязоха и други пътници и аз се изненадах от влиянието на Марино върху околния свят, който започваше да се нагажда към неговите приумици. Беше избрал да седне в район за непущачи, после бе донесъл голям пепелник, който стоеше изправен до стола му. Това послужи като подсъзнателна покана към другите полубудни пушачи да се настанят около нас и да си донесат допълнителни пепелници. Докато стане време да се качваме на самолета, вече бе почти невъзможно да се намери и един пепелник в района за пушачи и никой от новодошлите не изглеждаше сигурен къде точно трябва да седне. Притеснена и твърдо решена да не участвам в това недружелюбно превземане на залата, оставих собствения си пакет цигари в чантата.

Марино, който мразеше да лети повече и от мен, спа по пътя до Шарлът, където се качихме на малко самолетче. То неприятно ми напомни, че между крехките човешки тела и въздуха няма почти нищо. Бях виждала достатъчно бедствия и знаех каква гледка представляват самолет и неговите пътници, разпръснати на километри наоколо. Забелязах, че няма тоалетна и не сервират напитки, а когато двигателите заработиха, целият самолет се разтресе, като че ли получаваше инфаркт. През първата част от пътуването имах удоволствието да наблюдавам как пилотите си приказват помежду си, протягат се или се прозяват, докато стюардесата най-после отиде и дръпна завесата към пилотската кабина. Вятърът стана по-бурен, планини се появяваха и скриваха отново в мъглата. Втория път, когато самолетът внезапно се спусна надолу, почувствах как сърцето ми се качва в гърлото. Марино се хвана толкова здраво за облегалките на креслото, че кокалчетата му побеляха.

— Мили боже — измърмори той.

Започнах да съжалявам, че съм му донесла закуска. Изглеждаше, сякаш всеки момент ще повърне.

— Ако тази скапана тенекия стигне до земята цяла, ще удара едно питие. Въобще не ми пука за шибания час.

— Хей, аз ще черпя — обърна се към нас човекът от предната седалка.

Марино гледаше втренчено към нещо странно, което ставаше на пътеката точно пред нас. От металната лента на края на килима се издигаше призрачна пара, каквато не бях виждала никога преди. Изглеждаше като че ли облаците нахлуват в самолета. Марино посочи този феномен на стюардесата, като придружи действията си с „какво, по дяволите...“, но тя напълно го пренебрегна.

— Следващия път ще ти сипя успокоително в кафето — предупредих го аз през стиснати зъби.

— Следващия път, когато решиш да говориш с някаква смахната циганка, която живее на края на света, аз няма да дойда с теб.

В продължение на половин час кръжахме над Спартансбърг, друсрахме се и подскачахме, силен леден дъжд удряше по стъклата. Не можехме да се приземим заради мъглата и аз си помислих, че наистина може да умрем. Сетих се за майка ми, за племенницата ми Луси. Трябваше да си ида у дома за Коледа, но бях потисната от собствените си грижи, а и не исках да ме разпитват за Марк.

— Заета съм, мамо. Просто не мога да замина сега.

— Коледа е, Кей.

Не можех да си спомня последния път, в който майка ми плака, но винаги усещах кога ѝ се иска да го направи. Гласът ѝ ставаше странен. Речта ѝ се накъсваше.

— Луси толкова ще се разочарова — каза тя.

Изпратих на Луси щедър чек и ѝ се обадох сутринта на Коледа. Ужасно съм ѝ липсвала, но мислех, че аз повече тъгувам за нея.

Изведнъж облаците се отдръпнаха и слънце огря прозорците. Спонтанно всички пътници, включително и аз, възторжено започнахме да ръкопляскаме на Бог и пилотите. Отпразнувахме оцеляването си, като се разбъбрихме дружелюбно, като че ли се познавахме от години.

— Може би твоята добра вещица Хилда се грижи за нас — каза Марино саркастично, като бършеше покритото си с пот лице.

— Може и така да е — отговорих и дълбоко си поех дъх, когато кацнахме.

— Е, благодари ѝ от мое име.

— И сам можеш да свършиш тази работа, Марино.

— Да бе — изръмжа той и се прозя напълно възстановен.

— Тя изглежда много симпатична. Поне веднъж опитай да си посвободомислещ.

— Да бе — повтори той.

Взех телефонния номер на Хилда Озимек от указателя. Очаквах да чуя хитра и недоверчива жена, която пресмята всяка от думите си в долари. Вместо това тя се оказа любезна и симпатична и учудващо доверчива. Не ми зададе никакви въпроси, нито поиска да ѝ докажа коя съм аз. Гласът ѝ прозвуча разтревожено само веднъж — когато спомена, че не може да ни посрещне на летището.

Понеже аз плащах, а и нямах настроение да шофирам, казах на Марино да си избере каквото иска. Съвсем като шестнайсетгодишно пуберче, подкарващо кола за първи път, той се спря на чисто нов черен тъндърбърд, с люк, касетофон, автоматично вдигащи се прозорци и кожени седалки. Подкара на запад с отворен люк и включено отопление. Предадох му подробностите от разговора ми с Аби във Вашингтон.

— Знам, че телата на Дебора Харви и Фред Чейни са били местени — обясних му. — А сега май разбирам защо.

— Не съм сигурен, че аз загревам — каза той. — Защо просто не ми обясниш дума по дума.

— Ние с теб стигнахме до мястото за отдих, преди някой да е успял да прегледа джипа — започнах. — Не видяхме вале купа на таблото, на седалката или където и да било другаде.

— Това не означава, че картата не е била в жабката или някъде другаде и ченгетата не са я открили, след като кучетата са подушили всичко и са били отведени. — Марино се замисли, после добави: — Ако въобще тази история с картите е вярна. Вече ти казах, че за първи път чувам за нея.

— Нека приемем, че е вярна.

— Слушам те.

— Уесли пристигна на мястото за отдих след нас, така че и той не е видял картата. По-късно джипът бе претърсен от полицията и мога да се обзаложа, че Бентън или е бил наоколо, или се е обадил на Моръл и е поискал да узнае какво са намерили. Ако не е имало следа от вале купа, а аз съм почти сигурна, че случаят е точно такъв, това трябва да е смутило Уесли. Следващата му мисъл е била, че изчезването на Дебора и Фред не е свързано с другите двойки или ако и те са мъртви, то възможно е този път картата да е била оставена при телата им.

— И ти смяташ, че по тази причина телата им са били преместени, преди ти да пристигнеш там. Защото ченгетата са търсили картата.

— Или Бентън я е търсил. Да, точно това си мисля. Иначе всичко изглежда напълно безсмислено. Уесли и полицаите знаят, че не трябва да докосват трупа, преди да е пристигнал съдебният лекар. Но Бентън не е искал да поеме риска валето купа да пристигне в моргата заедно с телата. Не би искал аз или някой друг да разберем за тази история.

— Много по-разумно от негова страна би било просто да ни каже да си държим устите затворени, отколкото да съсипе следите на местопрестъплението — възпротиви се Марино. — Той не е бил сам в гората. Наоколо имаше и други ченгета. Те щяха да забележат, ако Бентън бе намерил карта.

— Това е ясно — казах. — Но той също така би си помислил, че колкото по-малко знаят, толкова по-добре. А ако аз бях открила картата между личните вещи на Дебора и Фред, щях да го отбележа в доклада си. Хора от персонала ми, адвокати, семейства, застрахователни компании — впоследствие всички те щяха да видят моя доклад.

— Добре, добре. — Марино ставаше нетърпелив. — И какво от това? Искам да кажа — кое е толкова важно?

— Не знам. Но ако казаното от Аби е вярно, появяването на тези карти има адски голямо значение за някого.

— Не се обиждай, док, но аз никога не съм харесвал Аби Търнбул. Нито когато работеше тук, в Ричмънд, нито пък сега, макар и репортер от „Поуст“.

— Никога не съм я хващала в лъжа — казах.

— Да, не си я хващала.

— Детективът от Глочестър споменаваше за карти в доклада си.

— Може точно оттам Аби Търнбул да е взела идеята. А сега се върти наоколо и я разпространява. Прави предположения. Надява се. Единственото, за което ѝ пука, е собствената ѝ скапана книга.

— В момента тя не е на себе си. Уплашена и ядосана е, но не съм съгласна с теб по отношение на характера ѝ.

— Точно така — отговори той. — Тя идва в Ричмънд. Държи се като отдавна загубената ти приятелка. Казва, че не иска нищо от теб. И след това ти прочиташ в „Ню Йорк Таймс“, че тя пише някаква шибана книга за тези случаи. О, да. Тя е истинска приятелка, док.

Затворих очи и се заслушах в къртри музиката по радиото. През предното стъкло нахлуваха слънчеви лъчи и затопляха краката ми. Ранният час, в който се бях измъкнала от леглото, ме зашемети като силно питие. Задряхах. Събудих се, когато се раздрусаме по неравен път по средата на нищото.

— Добре дошла в големия град Шест мили — заяви Марино.

— Какъв град?

Не се виждаха къщи, нито дори магазинче или бензиностанция. Пътищата, по които минахме, бяха оградени плътно с дървета. Къщите — мизерни и толкова отдалечени една от друга, че можеше топ да гръмне в двора ти, без съседът да чуе.

Хилда Озимек, ясновидката на ФБР и тайните служби, живееше в малка дървена бяла къщичка. В предния двор бяха подредени боядисани в бяло автомобилни гуми, които вероятно служеха като саксии за теменужки и лалета през пролетта. Изсъхнали житни стъбла се облягаха на оградата, а пред къщата стоеше ръждясал шевролет със спукани гуми. Залая мърляво куче, грозно като грях и достатъчно голямо, за да ме накара да се замисля дали да изляза от колата. После то се оттегли на три крака, като внимаваше да не докосне никъде наранената си лапа. Предната врата изскърца и се отвори. Една жена погледна към нас в ярката студена сутрин.

— Кротувай, Тути. — Тя погали кучето по врата. — Отивай отзад.

Кучето наведе глава, размаха опашка и закуца към задния двор.

— Добро утро — каза Марино и стъпките му тежко затропаха по дървените стъпала.

Зарадвах се, че поне се мъчи да бъде любезен, защото никога нямах гаранция какво ще е настроението му.

— Прекрасна сутрин — каза Хилда Озимек.

Тя беше поне шейсетгодишна и имаше вид на типична провинциалистка. Черен панталон от полиестер се изпъваше върху широките ѝ бедра, бежовият пуловер — закопчан догоре, на краката си носеше дебели чорапи и мокасини. Очите ѝ бяха яркосини, а главата покрита с червена кърпа. Липсваха ѝ няколко зъба. Зачудих се дали Хилда Озимек понякога се поглеждаше в огледалото и дали се замисляше за физическото си състояние, освен когато се чувства неудобно или нещо я боли.

Покани ни в малка всекидневна, затрупана с овехтели мебели и шкафове за книги, пълни с неочаквани заглавия, без да са подредени по какъвто и да било принцип. Имаше книги за религия, психология, биографии, история и учудващ асортимент романи на някои от моите любими автори — Алис Уокър, Пат Конрой, Кери Хюлм. Единственият намек за склонностите на домакинята ни към отвъдния свят бяха някои от работите на Едгар Кейс и около половин дузина кристали, разхвърляни по маси и рафтове. Ние с Марино се настанихме пред газовата печка, а Хилда — срещу нас в едно издуто кресло. Слънчевата светлина, която блестеше през вдигнатите щори, рисуваше бели линии по лицето ѝ.

— Надявам се, че не сте преживели големи трудности, и много съжалявам, задето не ви посрещнах. Но вече не шофирам.

— Указанията ви бяха идеални — уверих я. — Нямахме проблем да намерим къщата ви.

— Ако нямате нищо против да попитам — каза Марино, — как се придвижвате? Наблизо не видях нито един магазин.

— Доста хора идват тук, за да им гледам или просто за да си поприскаваме. Винаги става така, че получавам това, от което се нуждая, или ме закарват донякъде.

В другата стая иззвъня телефон и веднага бе прекъснат от телефонния секретар.

— С какво мога да ви помогна? — попита Хилда.

— Донесох снимки — отговори Марино. — Докторката каза, че сте искали да ги видите. Но преди това искам да си изясним някои неща. Не се обиждайте, госпожо Озимек, но никога не съм се замислял сериозно върху ясновидството. Вероятно вие ще ми помогнете да разбере по-добре.

За Марино тази откровеност, без дори следа от борбеността му, бе необичайна и аз се втренчих в него озадачено. Той изучаваше Хилда с прямотата на дете. Изражението му представляваше странна смесица от любопитство и меланхолия.

— Първо, позволете ми да ви кажа, че не чета мисли — отговори сериозно Хилда. — Дори не се чувствам особено удобно, когато ме наричат ясновидка, но поради липсата на по-точен термин и аз, и околните използваме този. Всички ние имаме способността. Шесто чувство — част от мозъка, която някои хора са предпочели да не

използват. Аз го обяснявам като силна интуиция. Чувствам енергията, идваща от хората, и просто разглеждам образите, които се появяват в мислите ми.

— И направихте това при срещата си с Пат Харви — каза той.

Тя кимна.

— Госпожа Харви ме заведе в стаята на Деби, показа ми нейните снимки, а после ме закара до мястото за отдих, където бе открит джипът.

— С какви впечатления останахте? — запитах.

Хилда Озимек се замисли за момент.

— Не мога да си спомня всичко. Там е работата. Същото става, когато идват да им гледам — по-късно се връщат при мен и ми разказват за неща, които съм им казала и какво е станало оттогава. Докато не ми напомнят, невинаги мога да се сетя за какво става дума.

— Спомняте ли си някое от нещата, които сте казали на госпожа Харви? — поиска да узнае Марино, леко разочарован.

— Когато ми показва снимката на Деби, знаех, че момичето е мъртво.

— А приятелят ѝ? — попита Марино.

— Видях снимката му във вестника и разбрах, че е мъртъв. Знаех, че и двамата са мъртви.

— Значи вие сте чели за тези случаи във вестниците? — каза лейтенантът.

— Не — отговори Хилда. — Аз не си купувам вестници. Но видях снимката на момчето, защото госпожа Харви я бе изрязала от вестника, за да ми я покаже. Тя нямаше истинска негова снимка, а само на дъщеря си, нали разбирате.

— Имате ли нещо против да ми обясните откъде разбрахте, че са мъртви?

— Почувствах го. Останах с такова впечатление, когато докоснах снимките им.

Марино бръкна в задния си джоб, извади портфейла си и каза:

— Ако ви дам нечия снимка, можете ли да направите същото? Да ми кажете впечатленията си?

— Ще опитам — отговори тя и пое снимката.

Хилда затвори очи и потри пръсти по снимката с бавни движения. Това продължи около минута. После тя проговори:

— Усещам вина. Не знам дали защото тази жена се е чувствала виновна, когато снимката е била направена, или защото сега се чувства така. Но го усещам много силно. Конфликт, вина. Напред-назад. Тя взима решение в една минута, а в следващата започва да се съмнява. Напред-назад.

— Жива ли е? — прочисти гърло Марино.

— Жива е — отговори Хилда, като все още търкаше снимката с пръсти. — Получавам образа на болница. Нещо медицинско. Не знам дали означава, че тя е болна или някой неин близък. Но има нещо общо с медицината, с някакви грижи. Или това ще стане в близкото бъдеще.

— Нещо друго? — запита Марино.

Тя отново затвори очи и сложи ръце върху снимката.

— Много конфликти — повтори Хилда. — Като че ли ѝ е трудно да се измъкне от нещо минало. Болка. И все пак тя чувства, че няма избор. Това е всичко, което усещам — погледна ясновидката към Марино.

Той взе снимката. Лицето му беше силно зачервено. Без да продума, върна портфейла в джоба си, отвори своето куфарче и извади малък касетофон и кафяв плик, който съдържаше серия ретроспективни снимки, започващи от черния път в Ню Кент и завършващи в гората, където бяха открити телата на Дебора Харви и Фред Чейни. Хилда ги разпръсна по масата за кафе и започна да трие пръстите си по ред във всяка от тях. Дълго време не каза нищо. Седеше със затворени очи, а телефонът в съседната стая продължаваше да звъни. Всеки път телефонният секретар го прекъсваше, но тя като че ли не забелязваше. Реших, че е по-търсена от която и да е друга ясновидка.

— Усещам ужас — заговори тя бързо. — Не знам дали защото някой е изпитвал ужас, когато са правени снимките, или защото някой е изпитвал ужас на същото място преди това. Но ужас. — Тя кимна, все още със затворени очи. — Определено го усещам при всяка от снимките. Всичките. Много силен ужас.

Като сляпа Хилда движеше ръцете си от снимка на снимка, разчитайки нещо, което изглеждаше за нея ясно като чертите на лицето на човек.

— Тук усещам смърт — продължи тя и докосна три различни снимки. — Усещам я много силно.

Това бяха снимки от сечището, където трупове бяха открити.

— Но не я усещам тук. — Пръстите ѝ се върнаха към снимките от черния път и онази част от пътя, по която минах, когато ме водеха под дъжда към сечището.

Погледнах към Марино. Седеше напрегнато на канапето, с подпрени на коленете му лакти и приковани в Хилда очи. До този момент не ни беше казала нищо решаващо. Ние с Марино не бяхме предполагали, че Дебора и Фред са били убити на пътя. Смятахме, че е станало там, където намерихме телата.

— Виждам един мъж — продължи Хилда. — Светъл, не много висок, но не и нисък. Среден на ръст и слаб. Но не кльощав. Не знам кой е, но тъй като не усещам силно нищо, предполагам, че се е срещнал някъде с двойката. Усещам дружелюбност. Чувам смях. Бил е дружелюбен към двойката. Вероятно са го срещнали някъде. Не мога да ви обясня защо мисля така, но ми се струва, че по някое време са се смели с него. Имали са му доверие.

Марино проговори:

— Виждате ли още за него? Как изглежда?

Ясновидката потри снимките отново.

— Виждам тъмнина. Възможно е да е имал тъмна брада или нещо тъмно върху част от лицето си. Може да е бил облечен в тъмни дрехи. Но определено го усещам във връзка с двойката и мястото, където са направени снимките.

Тя отвори очи и се втренчи в тавана.

— Чувствам, че първата им среща е била приятелска. Нищо не ги е разтревожило. Но после идва ужасът. Много е силен на това място, в гората.

— Какво още? — Марино бе толкова напрегнат, че вените по врата му пулсираха.

Ако се наведеше още само с един сантиметър, щеше да падне от канапето.

— Две неща — каза тя. — Може и нищо да не означават, но ги усещам. Някакво място, което го няма на снимките, но има връзка с момичето. Може да е отишла или да е била отведена някъде. Мястото трябва да е някъде наблизо. Но може и да не е. Не знам, но усещам теснота, разни неща, които се опитват да те сграбчат. Паника, шум и движение. Няма нищо добро в тези образи. После има нещо загубено.

Виждам нещо метално, свързано с война. Но ми се струва, че предметът не е свързан с нищо лошо — самият той е безвреден.

— Кой е загубил този метален предмет? — запита Марино.

— Имам чувството, че този човек е още жив. Не виждам образ, но ми се струва, че е мъж. Той смята предмета за изгубен, а не за изхвърлен. Не е много обезпокоен, но все пак е загрижен. Като че ли от време на време се сеца за това, което е изгубил.

Тя млъкна, когато телефонът отново иззвъня.

Обърнах се към нея:

— Казахте ли всичко това на Пат Харви миналата есен?

— Когато тя поиска да ме види — отговори Хилда, — телата още не бяха намерени. Нямах тези снимки.

— Значи тогава не сте видели тези образи?

Тя се замисли съсредоточено.

— Отидохме до мястото за отдих и госпожа Харви ме заведе там, където открили джипа. Стоях известно време там. Спомням си, че имаше нож.

— Какъв нож? — запита Марино.

— Видях нож.

— Какъв вид нож? — настоя той.

Спомних си, че Гейл, водачката на кучето, бе взела швейцарския нож на Марино, за да отвори вратата на джипа.

— Дълъг нож — отговори Хилда. — Нож за лов или военен. Май имаше нещо, свързано с дръжката. Черна, гумена, с острие, което свързвам с рязане на твърди неща — като дърва.

— Не съм сигурна, че разбирам — казах аз, макар да имах доста добра идея за какво става дума, но не исках да я подвеждам.

— Със зъби. Като трион. Струва ми се, че това, което се опитвам да кажа, е назъбен.

— Това ли видяхте на мястото за отдих? — запита Марино, като я гледаше невярващо.

— Не усетих нищо заплашително — отговори тя. — Но видях ножа и знаех, че не двойката се е намирала в джипа, когато е бил оставен на онова място. Не усетих присъствието им на мястото за отдих. Те никога не са били там.

Хилда Озимек млъкна и отново затвори очи. Челото ѝ се намръщи.

— Спомням си, че почувствах тревога. Останах с впечатлението за някой разтревожен и забързан. Видях тъмнина. Като през нощта. После някой вървеше бързо. Не можах да видя кой.

— Можете ли да го видите сега? — попитах.

— Не, не мога да го видя.

— Него!

Тя отново направи пауза.

— Струва ми се, тогава вярвах, че е мъж.

Марино заговори:

— Казахте ли всичко това на Пат Харви, докато стояхте с нея на мястото за отдых?

— Някои неща — отговори Хилда. — Не помня всичко, което съм казала.

— Трябва да се поразходя — измърмори Марино и стана от канапето.

Хилда не изглеждаше изненадана или разтревожена, когато той излезе и вратата се затръшна след него.

— Хилда — казах. — При разговора си с Пат Харви усетихте ли нещо? Почувствахте ли, че тя може да знае нещо за случилото се с дъщеря ѝ?

— Усетих много силна вина. Стори ми се, че тя се чувства отговорна за станалото. Но това може да се очаква. Винаги когато имам контакт с роднините на човек, убит или изчезнал, усещам вина. По-необичайна ми се стори нейната аура.

— Аура?

Знаех какво означава аура в медицината — усещане, предхождащо началото на инфаркт. Но не мислех, че Хилда има това предвид.

— Аурата е невидима за повечето хора — обясни тя. — Аз я виждам в цветове. Аурата заобикаля даден човек. Цветно. Аурата на Пат Харви беше сива.

— Това означава ли нещо?

— Сивото е нито смърт, нито живот — отговори Хилда. — Свързвам го с болест. Човек с болно тяло, разум или душа. Като че ли нещо бе изцедило всички цветове от живота ѝ.

— Предполагам, това е обяснимо, като се вземе предвид емоционалното ѝ състояние по онова време — казах.

— Може. Спомням си, че останах с лошо усещане. Стори ми се, че тя може да е изложена на някаква опасност. Енергията ѝ не бе добра, положителна и здрава. Чувствах, че тя може да рискува да се изложи на опасност или да си докара неприятности чрез собствените си действия.

— Някога преди виждали ли сте сива аура?

— Не много често.

Не можах да се въздържа и да не попитам:

— Виждате ли свързани с мен цветове?

— Жълто, смесено с малко кафяво.

— Интересно — казах изненадано. — Никога не нося някой от тези цветове. Всъщност дори нямам нищо жълто или кафяво в дома си. Но обичам слънчевата светлина и шоколад.

— Аурата ви няма нищо общо с цветовете или храните, които харесвате — усмихна се Хилда. — Жълтото може да означава духовност. А кафявото свързвам със здрав разум, с практичност. Човек, който наистина е реалист. Вашата аура е на силно одухотворен човек, но в същото време и практичен. Така поне го тълкувам аз. Цветовете имат различно значение за всеки човек.

— А Марино?

— Тънка ивица червено. Това виждам около него. Червеното често означава гняв. Но ми се струва, че той се нуждае от повече червено.

— Не говорите сериозно — възпротивих се, защото според мен последното нещо, от което Марино имаше нужда, бе гневът.

— Обикновено на хората с намалена енергия казвам, че се нуждаят от повече червено в живота си. То дава същата тази енергия. Кара те да извършиш някои неща, да се бориш с трудностите си. Червеното може да е чудесно, ако е правилно канализирано. Но ми се струва, че той се страхува от чувствата си и това го прави по-слаб.

— Хилда, виждали ли сте снимки на другите изчезнали двойки?

Тя кимна.

— Госпожа Харви ми ги показа. Снимки, изрязани от вестник.

— Докоснахте ли ги? Разчетохте ли ги?

— Да.

— Какво почувствахте?

— Смърт — отговори тя. — Всички тези младежи бяха мъртви.

— А какво ще кажете за светлия мъж, който може да е имал брада или нещо друго тъмно върху част от лицето си?

Ясновидката се замисли.

— Не знам. Спомням си, че усетих дружелюбността, за която ви споменах. Първата им среща не е била заплашителна. Останах с впечатлението, че в началото никой от младите хора не е бил изплашен.

— Сега искам да ви попитам за една карта — казах. — Споменахте, че разчитате картите на хората. За карти за игра ли говорите?

— Може да се използва почти всичко. Карти за таро, кристална топка. Няма значение. Тези неща са просто инструменти. Помагат за по-добро концентриране. Използвам и колода карти за игра.

— Как работите с нея?

— Казвам на човека да цени, после вадя по една карта и казвам какви образи се появяват в ума ми.

— Ако вземете вале купа, как бихте го интерпретирали? — попитах.

— Всичко зависи от човека пред мен, от енергията, която долавям от него. Валето купа е равно на рицар в тарото.

— Добра или лоша карта?

— Зависи кого представя във връзка с човека пред мен. В тарото рицарите са карти, свързани с любов и чувства, така както мечовете и пентаграмите означават пари и бизнес. Вале купа трябва да бъде карта за любов и чувства. И това би било чудесно. Но може да е много лошо, ако любовта се е превърнала в омраза и отмъстителност.

— По какво се различава вале купа от десетка или дама купа?

— Вале купа е карта с лице — отговори тя. — Според мен тя представлява мъж. Поп купа също е карта с лице, но него бих свързала с власт, с човек, който има контрол над себе си и околните, баща или началник, нещо подобно. Валето, също като попа, може да представлява човек, който се възприема като войник, защитник, шампион. Може просто да води битки на бизнесфронта. Може да е спортист, състезател — много неща, но понеже купите са карти за любов и чувства, приемам, че когото и да представлява тази карта, при него има емоционален елемент вместо паричен или бизнес.

Телефонът иззвъня отново. Тя се обърна към мен:

— Не се доверявайте винаги на чутото, доктор Скарпета.

— По отношение на какво? — запитах стресната.

— Нещо, което има голямо значение за вас, ви причинява мъка. Свързано е с някакъв човек. Приятел, романтичен интерес. Може и да е член на семейството ви. Не знам. Определено е много важен в живота ви. Но вие чувате и вероятно си въобразявате много неща. Внимавайте на какво вярвате.

Марк, помислих си, или Бентън Уесли. Не можех да не попитам:

— Този човек в живота ми ли е в момента? Някой, с когото се срещам?

Тя се замисли.

— Усещам някакво неясно объркване, нещо непознато. Бих казала, че в момента не сте много близка с този човек. Чувствам разстояние. Нали разбирате — може да не е географско, а в емоционално отношение. И то ви затруднява да се доверите. Съветът ми е просто да не мислите за това, да не предприемате нищо по въпроса. Ще има развързка, не знам точно кога, но добре ще е да се отпуснете, да не се вслушвате във всичко и да не действате импулсивно. Има и още нещо — продължи тя. — Вгледайте се хубаво в това, което се намира пред вас. Не разбирам какво точно означава, но има нещо, което не виждате. Свързано е с миналото. Нещо важно, което се е случило в миналото. Ще се сетите за него и това ще ви доведе до истината, но няма да успеете да разберете значението му, ако първо не откриете себе си. Позволете на вярата си да ви ръководи.

Зачудих се какво се е случило с Марино, станах и погледнах през прозореца.

Марино изпи две уискита на летище Шарлът, после още едно във въздуха. Почти не проговори по обратния път до Ричмънд. Чак когато стигнахме до колите си на паркинга, реших да поема инициативата.

— Трябва да поговорим — казах и извадих ключовете си.

— Скапан съм.

— Почти пет часа е. Защо не дойдеш у нас на вечеря?

Той се огледа из паркинга, като се мръщеше на слънцето. Не можех да разбера дали е вбесен, или на границата на сълзи. Никога досега не бях го виждала толкова разстроен.

— На мен ли си ядосан, Марино?

— Не, док. Но в този момент предпочитам да съм сам.

— Точно сега не би трябвало да оставаш сам.

Той закопча палтото си и измърмори:

— Ще се видим по-късно.

После тръгна към колата си.

Прибрах се вкъщи напълно изтощена и безцелно се мотаех из кухнята, когато на вратата се звънна. Погледнах през шпионката и видях Марино. Изненадах се.

— Това остана в джоба ми — обясни той в момента, когато отворих вратата.

Подаде ми самолетния си билет и квитанцията от колата под наем.

— Реших, че ще имаш нужда от тях за данъците си или нещо друго.

— Благодаря — казах.

Знаех, че не това е причината за идването му. Имах разписки от кредитната си карта. Нещата, които ми върна, не ми бяха необходими.

— Точно приготвих вечерята. Щом като вече си тук, можеш да останеш.

— Е, може да остана за малко. — Той отказа да ме погледне в очите. — Имам да върша разни неща.

Марино ме последва в кухнята и седна до масата. Започнах да режа червените чушки и да ги прибавям към накълцания лук, който се задушаваше в зехтин.

— Знаеш къде е уискито — казах, докато бърках усилено.

Марино стана и се отправи към бара.

— Щом се захващаш с това — извиках след него, — защо не ми приготвиш и на мен едно уиски със сода?

Той не отговори, но когато се върна, остави питието ми на плотта до мен и се облегна на стената.

Изсипах чушките и лука при доматиите в другия тиган и започнах да пека надениците.

— Няма второ — извиних се, докато работех.

— Не ми изглежда да има нужда от такова.

— Агнешко с бяло вино, телешко, или свинско печено би било чудесно.

Напълних тенджерата с вода и я сложих на печката.

— Страхотна съм с агнешкото, но ще те поканя друг път.

— Май ще е по-добре да изоставиш рязането на трупове и да отвориш ресторант.

— Това като комплимент ли да го приема?

— О, да. — Той запали цигара с безизразно лице. — Как го наричаш това? — кимна Марино към печката.

— Нарича се жълти и зелени спагети със сладки чушки и наденица — отговорих, докато слагах надениците в соса. — Но ако исках да ти направя впечатление, щях да го нарека „le rapardelle del Cantunzein“.

— Не се тревожи. Впечатлен съм.

— Марино — погледнах към него. — Какво стана тази сутрин?

Той ми отговори с въпрос:

— Споменавала ли си на някого това, което Веси ти каза — за раната, нанесена с назъбено острие?

— Засега ти си единственият, на когото съм казала.

— Не мога да разбера как Хилда Озимек го налучка — ловния нож с назъбено острие, който се появил в мислите й, когато Пат Харви я завела на мястото за отдих.

— Трудно е да се разбере — съгласих се, докато пусках спагетите във врящата вода. — В живота има някои неща, които не могат лесно да бъдат обяснени.

На пресните спагети са нужни само секунди, за да се сготвят. Изцедих ги и ги сложих в купата, която поддържах затоплена във фурната. Добавих соса, малко масло и настъргах пресен пармезан. После съобщих на Марино, че вечерята е готова.

— В хладилника има малко ангинари — поднесох чиниите. — Но нямам салатата. А във фризера има хляб.

— Нямам нужда от нищо друго — отговори той с пълна уста. — Това е много добро. Чудесно е.

Почти не бях докоснала чинията си, когато той беше готов за втора порция. Като че ли не бе ял от една седмица. Не се грижеше за себе си и това си личеше. Вратовръзката му имаше сериозна нужда от почистване, подгъвът на единия му крачол бе разпорен, а на ризата му имаше жълти петна под мишниците. Всичко по него говореше, че е изоставен, и това едновременно ме вбеси и разстрои. Не виждах защо

един възрастен мъж трябва да си позволи да изпадне в такова лошо състояние — като опустяла къща. Знаех, че животът му е излязъл от релсите и той не може да си помогне. Нещо не беше наред.

Станах и взех бутилка червено вино от рафта.

— Марино — започнах, докато наливах чашите. — Чия снимка показва на Хилда? На жена ти ли?

Той се облегна на стола си и отказа да срещне погледа ми.

— Няма нужда да говориш за това, ако не искаш. Но от известно време не си на себе си. Съвсем явно е.

— Това, което ми каза Хилда, направо ми взе акъла — отговори той.

— Каквото Хилда каза?

— Да.

— Искаш ли да ми разкажеш всичко?

— На никого не съм казвал за това.

Марино взе чашата си с вино. Лицето му беше каменно, очите — унижени.

— Миналият ноември тя се върна обратно в Джърси.

— Дори не съм сигурна, че някога си ми казвал името на жена си.

— Уоу! — измърмори той горчиво. — И това ако не е забележка.

— Да, така е. Прекалено много неща задържаш у себе си.

— Винаги съм бил такъв. А и това, че съм ченге, май влоши нещата. Прекалено често слушам разни типове да се оплакват от жените, приятелките и децата си. Плачат на рамото ти, въобразяват си, че са ти като братя. После, когато ти на свой ред имаш проблем и направиш грешката да си излееш душата, всичко се разнася за секунди из цялото полицейско управление. Отдавна се научих да си държа устата затворена. — Марино млъкна и извади портфейла си. — Името ѝ е Дорис. — Той ми подаде снимката, която сутринта показва на Хилда Озимек.

Дорис имаше приятно лице и закръглено тяло. Стоеше сковано, облечена за църква. Изглеждаше неуверена в себе си и смутена. Бях я виждала хиляди пъти, защото светът бе пълен с подобни на нея. Това бяха сладките девойки, седящи на люлката в двора и мечтаещи за любов, докато гледаха унесено към вълшебното нощно небе, обсипано със звезди и напоено с аромата на лятото. Те бяха като огледала —

собствените им образи представляваха отраженията на важните хора в живота им. Извличаха значимостта си от службите, които посещаваха. Оцеляваха, като убиваха очакванията си постепенно и един ден се събуждаха ужасно ядосани на целия свят.

— През юни щяха да станат трийсет години, откак се оженихме — каза Марино, когато му върнах снимката. — И изведнъж се оказва, че тя не е щастлива. Твърди, че съм работел прекалено много, никога не съм бил около нея. Не ме познавала. Ей такива глупости. Но аз не съм роден вчера. Това не е истината.

— А каква е?

— Започна се миналото лято, когато майка ѝ получи инфаркт. Дорис замина да се грижи за нея. Остана на север почти цял месец. Прибра майка си от болницата и я закара в старчески дом, уреди всичко. Когато се прибра у дома, беше съвсем различна. Като че ли виждах чужд човек.

— Какво смяташ, е станало?

— Знам, че е срещнала някакъв тип, чиято жена умряла преди няколко години. Той се занимава с недвижими имоти. Помогнал ѝ да продаде къщата на майка си. Дорис го спомена един-два пъти като нещо съвсем маловажно. Но нещо започна да става. Телефонът звъни късно, а когато отговоря, от другата страна затварят. Дорис тича да прибере пощата, преди аз да я видя. После през ноември изведнъж си събра багажа и тръгна. Каза, че майка ѝ имала нужда от нея.

— Прибирала ли се е вкъщи оттогава? — попитах.

Той поклати глава.

— Обажда се от време на време. Иска развод.

— Марино, ужасно съжалявам.

— Майка ѝ е в онзи дом, нали разбираш. Дорис се грижи за нея и, предполагам, се вижда с онзи тип. Една минута е щастлива, на следващата — разстроена. Като че ли едновременно иска да се върне обратно и не иска. Чувства се виновна, после не ѝ пука въобще. Точно както каза Хилда, докато гледаше снимката ѝ. Напред-назад.

— Болезнено за теб.

— Виж какво. — Той хвърли салфетката си на масата. — Тя може да прави каквото си иска. Майната ѝ!

Знаех, че не го мислеше. Беше съсипан и сърцето ме болеше за него. В същото време не можех да не почувствам и малко съчувствие

към жена му. Не беше много лесно да обичаш Марино.

— Искаш ли тя да се върне къщи?

— Бях с нея по-дълго, отколкото съм живял, преди да се запознаем. Но да бъдем реалисти, док. — Той ме погледна с изплашени очи. — Животът ми вони. Вечно броя стотинки, викат ме на улицата посред нощ. Планирам отпуската си, а нещо се обърква и Дорис разопакова багажа и чака къщи. Така стана и в Деня на труда — когато изчезнаха момичето на Харви и приятелят му. Това бе последният пирон в ковчегата.

— Обичаш ли Дорис?

— Тя не вярва, че я обичам.

— Вероятно трябва да ѝ покажеш какво чувстваш, да я увериш в това. По-разумно ще е да ѝ покажеш, че я искаш, а не че имаш нужда от нея.

— Не загревам. — Той ме погледна озадачено.

Отчаяна си помислих, че никога нямаше да ме разбере.

— Грижи се за себе си — казах му. — Не очаквай тя да го прави вместо теб. Може пък нещата да се променят.

— Не печеля достатъчно мангизи, това е.

— Готова съм да се обзаложа, че на жената не ѝ пука чак толкова за парите, а по-скоро иска да се чувства важна и обичана.

— Той има голяма къща и луксозна кола. Чисто нова, с кожени седалки. Абе — пълна програма.

Не отговорих.

— Миналата година изкарал отпуската си в Хавай. — Марино започваше да се ядосва.

— Дорис е прекарала по-голямата част от живота си с теб. Такъв е бил изборът ѝ, с Хавай или без него...

— Хавай не е нищо повече от капан за туристите — прекъсна ме той и запали цигара. — Аз бих предпочел да отида за риба на остров Бъгс.

— Помислял ли си някога, че на Дорис може да ѝ е писнало да ти бъде майка?

— Не ми е майка — рязко отговори той.

— В такъв случай защо, откак я няма, изглеждаш, като че ли изпитваш отчаяна нужда от майка?

— Защото нямам време да шия копчета, да готвя и да чистя или разни подобни дивотии.

— Аз също съм заета, но намирам време за тези дивотии.

— Да, ама имаш и слугиня. И сигурно печелиш по сто хилядарки на година.

— Бих се грижила за себе си дори да печелех по десет хиляди на година. Ще го правя, защото уважавам себе си и не искам някой друг да се грижи за мен.

— Ако знаеш толкова много, док, как се е получило така, че си разведена? И защо приятелят ти Марк е в Колорадо, а ти си тук? Не ми се виждаш подходящият човек да пише книга върху взаимоотношенията.

Почувствах, че се изчервявам.

— Тони не ме обичаше истински и когато усетих това, го напуснах. Що се отнася до Марк, той има проблем със сериозните отношения.

— А ти се отнасяше сериозно към него? — втренчено ме загледа Марино.

Не отговорих.

— Защо не замина на запад с него? Май се отнасяш сериозно само към работата си.

— Имахме проблеми, разбира се, и за част от тях аз бях виновна. Марк се ядоса, замина на запад... може би, за да подчертае нещо или пък просто за да се махне от мен — казах аз смаяна, че не мога да изчистя гласа си от емоциите. — Професионално, отиването ми в Колорадо щеше да е невъзможно, но всъщност въобще и не стана дума за това.

Марино изведнъж ме погледна засрамено.

— Съжалявам. Не го знаех.

Замълчах.

— Струва ми се, че ние с теб сме в еднакво положение — предположи той.

— В някои отношения — отговорих.

Не исках да призная дори на себе си кои точно са тези отношения.

— Но аз се грижа за себе си. Ако Марк някога се появи отново, аз няма да приличам на вещица, а животът ми няма да е съсипан.

Искам го, но не се нуждая от него. Може би трябва да опиташ същото с Дорис.

— Да. — Той изглеждаше ободрен. — Може да опитам. Смятам, че съм готов за кафето.

— Знаеш ли как да го направиш?

— Сигурно се шегуваш — отговори той изненадано.

— Урок номер едно. Правене на кафе. Ела насам.

Докато му показвах техническите чудеса на кафемашината, която не изискваше коефициент на интелигентност над петдесет, той започна да резюмира днешните ни приключения.

— Част от мен не желае да възприеме Хилда сериозно — обясни той. — Но другата ми част ми казва да го направя. Искам да кажа — донесе ми допълнителни идеи.

— Какви?

— Дебора Харви е била застреляна с деветмилиметров. Не откриха гилзата. Трудно е да повярваш, че откаченият би си намерил гилзата в тъмнината. Това ме кара да мисля, че Моръл и останалите просто не са търсили на вярното място. Спомни си как Хилда се замисли дали не е имало някакво друго място и как спомена за нещо изгубено. Нещо метално, свързано с война. Това може да е празна гилза.

— Тя каза, че предметът не бил опасен — напомних му.

— Празната гилза не може да нарани дори муха. Опасен е куршумът, и то само когато бъде изстрелян.

— Снимките са направени миналата есен — продължих. — Какъвто и да е бил изгубеният предмет, той вече не е там.

— Смяташ, че убиецът се е върнал да го търси?

— Хилда каза, че човекът, загубил металния предмет, се безпокои за него.

— Не мисля, че се е върнал там — каза Марино. — Прекалено внимателен е, за да го направи. Това е страхотен риск. Целият район гъмжеше от ченгета и хрътки, след като хлапетата изчезнаха. Обзалагам се, че убиецът се е спотаил. Трябва да е доста хладнокръвен, за да може толкова дълго време да извършва убийства, без да го хванем, независимо дали е психопат или наемен убиец.

— Може и така да е — отговорих.

— Смятам, че трябва да се върнем там и да се поразровим малко.
Какво ще кажеш?

— Честно казано, тази идея ми мина през ума.

8.

В светлината на ясения следобед гората не изглеждаше толкова зловеща, докато не се доближихме до малкото сечище. После слабата противна миризма на разлагащи се човешки тела коварно ни напомни за случилото се. Борови иглички и листа бяха разпилени наоколо или натрупани на малки купчинки от изсипаното съдържание на лопати и сита. Бяха нужни доста време и дъждове, за да се заличат зловещите следи от убийството.

Марино беше донесъл металотърсач и гребло. Извади цигарите си и се огледа наоколо.

— Не виждам никакъв смисъл да ровим точно тук — каза той. — Правили са го повече от дузина пъти.

— Предполагам, са прегледали и пътеката не по-малко грижливо — отговорих, като гледах към пътеката, по която бяхме дошли от черния път.

— Не е задължително, защото пътеката не е съществувала миналата есен, когато младежите са били доведени тук.

Осъзнах какво ми казваше. Разпилените листа и натрупаната мръсотия бяха дело на полицията и другите заинтересувани страни, движещи се напред-назад от черния път към местопрестъплението.

Марино проучи гората и каза:

— Факт е, че дори не знаем къде са паркирали, док. Лесно е да приемем, че са го направили близо до мястото, където самите ние паркирахме, и са дошли тук по същия начин като нас. Но всичко зависи от това дали убиецът всъщност е искал да стигне дотук.

— Имам чувството, че убиецът е знаел къде отива — отговорих. — Няма логика в предположението, че той случайно е завил по черния път и се е оказал тук, след като напосоки се е лутал из тъмнината.

Марино сви рамене и включи детектора.

— Няма да ни навреди поне да опитаме.

Започнахме от периметъра на местопрестъплението, огледахме пътеката, като размествахме храсти и листа, отивайки обратно към

черния път. В продължение на два часа проверявахме всяка просека между дървета и храсти, която изглеждаше възможна за преминаване на човек. Първият високочестотен тон на детектора възнагради усилията ни с кутия от бира, а вторият — с ръждясала отварачка. Третият прозвуча едва когато стигнахме до края на гората и почти виждахме колата си. Открихме гилза от пистолет. Червената пластмаса бе избеляла от годините.

Облегнах се на греблото и се загледах объркано надолу по пътеката. Зачудих се какво точно бе ни казала Хилда Озимек за другото място — там, където убиецът е отвел Дебора — и си представих сечището и трупове. Първата ми мисъл бе, че Дебора се е отскубнала от убиеца по някое време, вероятно докато е водил Фред и нея по черния път към сечището. Но като погледнах към гората, видях, че тази теория никак не е логична.

— Да приемем като аксиома, че си имаме работа с един-единствен убиец — казах на Марино.

— Добре, слушам те. — Той избърса мокрото си чело с ръкава на палтото си.

— Постави се на мястото на убиеца. Отвлякъл си двама души и си ги накарал, вероятно под дулото на пистолета, да дойдат тук. Кого би убил първи?

— Момчето ще е по-големият проблем — без да се замисли, отговори Марино. — Аз бих очистил първо него, а после ще се заема с момичето.

Все още ми бе трудно да си го представя. Опитвах се да видя един човек, който насилва двама заложници да вървят из гората по тъмно, но не можех. Дали убиецът е имал фенерче? Дали е познавал района толкова добре, че да обикаля из него и да намери сечището със завързани очи? Зададох тези въпроси на Марино.

— И аз се опитвах да си представя същото нещо — отговори той. — Няколко идеи ми идват наум. Първо, той вероятно е завързал ръцете им зад гърба. Второ, ако аз бях на негово място, щях да държа момичето с подпрян на ребрата ѝ пистолет, докато вървим из гората. Това би направило приятеля ѝ кротък като агънце. Една погрешна стъпка, и любимата му умира. Що се отнася до фенерчето — той трябва да е имал някакъв начин да вижда в тъмнината.

— Как ще успееш да държиш пистолет, фенерче и момичето едновременно? — попитах.

— Лесно. Искаш ли да ти покажа?

— Не особено — отдръпнах се назад, когато той се пресегна към мен.

— Греблото. Господи, док. Не бъди толкова нервна.

Той ми подаде металотърсача, а аз му връчих греблото.

— Представи си, че греблото е Дебора. Аз я държа с лявата си ръка през врата и фенерчето също е в лявата ми ръка, ей така — демонстрира той. — В дясната ми ръка е пистолетът, подпрян в ребрата ѝ. Фред трябва да е на няколко стъпки пред нас, в светлината на фенерчето, а аз го наблюдавам внимателно като ястреб. — Марино млъкна и се загледа надолу по пътеката. — Няма да могат да се движат много бързо.

— Особено ако са боси — напомних му.

— Да. И си мисля, че точно така е било. Той не може да завърже краката им, ако иска да ги докара дотук. Но ако ги накара да си свалят обувките, това ще ги забави, ще им бъде трудно да тичат. Вероятно след като ги очисти, запазва обувките им като сувенир.

— Възможно е.

Отново си помислих за чантата на Дебора. Казах:

— Ако ръцете на Дебора са били завързани зад гърба ѝ, как тогава чантата ѝ е стигнала дотук? Нямахше каишка, не е можела да я прехвърли през рамо или да я закачи на ръката си. Не е била закачена на колан, всъщност Дебора не е носила колан. А и ако някой те подкарва към гората с оръжие в ръка, защо ще си взимаш чантичката?

— Нямам идея. Това ме притеснява от самото начало.

— Да направим един последен опит — казах.

— О, по дяволите.

Докато стигнем обратно до сечището, облаците бяха засенчили слънцето. Задуха силен вятър и ми се стори, че температурата е спаднала с десет градуса. Бях изпотена от напрежението и сега ми стана студено. Ръцете ми трепереха от работата с греблото. Преместихме се към по-отдалечен от пътеката район и аз се загледах в малкото открито пространство, зад което се простираше толкова мрачен терен, че се зачудих дали дори ловците посмиват да отидат натам. Полицаите бяха разкопали и пресели около пет метра в тази

посока, преди да стигнат до блато, разпростряло се на повече от един акър. Дърветата, покрити със зелена тиня, приличаха на динозаври, надигащи се от зелено море. Всяко живо нещо — храст, дърво или растение — биваше бавно задушавано до смърт.

— Мили боже — каза Марино, когато протегнах греблото. — Не го мислиш сериозно, нали?

— Няма да отиваме много далеч — обещах.

Нямаше нужда да го правим.

Детекторът за метали изпищя почти веднага. Звукът се усили, когато Марино постави скенера над район, който се намираше на по-малко от десет метра от мястото, където намерихме трупове. Разбрах, че да ровиш с гребло из блатото бе по-тежко, отколкото да решиш сплъстена коса. Най-после се отпуснах на колене и започнах да опипвам между листа и корени с ръце, облечени в гумени ръкавици. Усетих нещо студено и твърдо, но знаех, че не е това, на което се надявах.

— Запази го за пътната такса — казах недоволно и метнах на Марино една мръсна монета.

Няколко метра по-нататък металният детектор сигнализира отново. Този път лазенето и опипването с ръце свърши работа. Когато напипах твърдия цилиндричен предмет, внимателно разчистих растенията и видях блясъка на стомана — гилза от куршум, все още лъскава като полирано сребро. Вдигнах я внимателно, като докосвах колкото се може по-малко от повърхността ѝ. Марино се наведе и отвори найлонов плик за веществени доказателства.

— Деветмилиметров, „Федерал“ — каза той, разчитайки печата през найлона. — Дяволите да ме вземат.

— Стоял е точно тук, когато я е застрелял — измърморих.

Усетих странна тръпка да пробягва по гръбнака ми, когато си спомних думите на Хилда, че Дебора е била на някакво тясно място, с неща, които са се опитвали да я сграбчат.

— Ако е била застреляна отблизо — каза Марино, — то тя е паднала недалеч оттук.

Отдалечих се още малко. Марино ме последва с детектора.

Не издържах и запитах:

— Как, по дяволите, е виждал достатъчно добре, за да я застреля, Марино? Господи! Можеш ли да си представиш това място посред

нощ?

— Имало е луна.

— Но не пълна — възпротивих се.

— Достатъчно пълна, за да не е съвсем тъмно.

Метеорологичните условия бяха проверени още преди месеци. Петъчната нощ на трийсет и първи август, когато младежите изчезнаха, е била топла, небето — ясно, луната — три четвърти пълна. Дори ако убиецът е носел мощен фенер, не можех да си обясня как е успял да принуди двамата си заложници да стигнат дотук през нощта. Смятах, че и той самият би трябвало да бъде не по-малко неориентиран и уязвим от тях. Представях си само едно безкрайно препъване и объркване.

Защо просто не ги е убил на черния път, да завлече телата им няколко метра навътре в гората и после да си тръгне? Защо е искал да ги доведе точно тук?

Все пак схемата бе същата като при останалите двойки. Техните трупове бяха открити в отдалечени, гористи местности като тази.

Марино се огледа наоколо с погнуса.

— Ужасно се радвам, че по това време на годината няма змии.

— Чудесна мисъл — казах нервно.

— Искаш ли да продължим? — запита той с тон, който казваше, че хич не му се навлиза по-нататък в зловещата готическа гора.

— Струва ми се, че видяхме достатъчно за един ден.

Изнесох се от блатото колкото се може по-бързо. Бях настръхнала. Споменаването на змиите напълно ме довърши. Чувствах се на ръба на нервна криза.

Отправихме се към колата. Беше почти пет часа. Гората потъна в сенки. Всеки път, когато някоя съчка изпращяваше под крака на Марино, сърцето ми подскачаше. Единствено катерички, които се катереха по дърветата, и прелитащите птици смущаваха призрачната тишина.

— Ще оставя това в лабораторията рано утре сутрин — каза Марино. — После трябва да се явя в съда. Страхотен начин да прекараш свободния си ден.

— По кой случай?

— Случаят на Буба, застрелян от приятеля си Буба, като единственият свидетел е друг кретен на име Буба.

— Не говориш сериозно.

— Хей — каза той и отключи вратата на колата. — Сериозен съм като пушка с прерязана цев. — Марино включи двигателя и измърмори: — Започвам да намразвам тази работа, док. Кълна се, истина е.

— В момента мразиш целия свят, Марино.

— Не, не го мразя — отговори той и се засмя. — Тебе наистина те харесвам.

Последният ден от януари започна с идването на пощата, която ми донесе официално писмо от Пат Харви. Кратко и делово тя ми съобщаваше, че ако до края на следващата седмица не получи копия на докладите от аутопсията и токсикологичните резултати, ще изиска съдебно нареждане. Копие от писмото бе изпратено на прекия ми шеф, комисарят на службата по здравеопазване, чиято секретарка се обади по телефона след по-малко от час и ми предаде неговата молба да се явя веднага в офиса му.

Отлагайки аутопсиите, които ме чакаха долу, аз напуснах службата и изминах малкото разстояние от „Франклин“ до гарата на улица „Мейн“, която години наред стоя празна, после бе превърната в магазин, просъществувал кратко време, и накрая бе закупена от щата. В известен смисъл старинната червена сграда с часовникова кула и покрив от червени плочки отново се бе превърнала в гара — временна спирка за държавните служители, принудени да се преместят, докато сградата им бъде ремонтирана и почистена. Губернаторът назначи доктор Пол Сешънс за комисар преди две години. Срещите с новия ми началник, макар и редки, бяха доста приятни. Имах чувството обаче, че днес ще е по-различно. Секретарката му звучеше съчувствено по телефона, като че ли знаеше, че ще ми се карат.

Шефът имаше кабинет на втория етаж, до който се стигаше по мраморна стълба, изгладена от бързащите нагоре-надолу пътници в отдавна отминали времена. Някога тук се намирили магазин за спортни стоки и бутик, в който продавали шарени хвърчила и ветропоказатели. Сега стените бяха съборени, прозорците — запълнени с тухли, кабинетите — покрити с мокет и ламперия по стените и елегантно мебелирани. Доктор Сешънс бе съвсем наясно с мудната работа на

държавните служби, поради което се бе настанил във временния си офис за постоянно.

Секретарката му ме поздрави със съчувствена усмивка, която ме накара да се почувствам още по-зле. Тя се протегна към телефона и съобщи, че съм дошла. Солидната дъбова врата се отвори незабавно и доктор Сешънс ме покани вътре.

Той беше енергичен човек с оредяваща кестенява коса и очила в огромни рамки, които закриваха цялото му лице. Докторът представляваше жив пример на идеята, че маратонът никога не е бил предназначен за човешки същества. Гърдите му бяха туберкулозни, а тялото толкова слабо, че почти никога не сваляше сакото си, а и често през лятото носеше ризи с дълги ръкави, защото хронично мръзнеше. Все още носеше шина на лявата си ръка, счупена преди месеци на едно състезание на Западния бряг. Докторът се спънал в една закачалка, недокосната от краката на тичащите пред него, и паднал на сред улицата. Вероятно той беше единственият състезател, незавършил надбягването, но въпреки това оказал се във вестниците.

Докторът седна зад бюрото си, в средата на което лежеше писмото от Пат Харви. Лицето му изглеждаше необичайно сериозно.

— Предполагам, вече сте видели това? — Той почука с показалеца си по писмото.

— Да — отговорих. — Естествено е Пат Харви силно да се интересува от резултатите от прегледа на дъщеря й.

— Трупът на Дебора Харви бе намерен преди единайсет дни. Трябва ли да заключа, че все още не знаеш каква е причината за смъртта — нейната и на Фред Чейни?

— Знам тя от какво е умряла. Причината за неговата смърт още не е определена.

Той ме погледна объркано.

— Доктор Скарпета, бихте ли ми обяснили защо тази информация не е била съобщена на семейство Харви и бащата на Фред Чейни?

— Обяснението ми е съвсем просто — отговорих. — Трябва да се извършат още някои специални изследвания, затова и случаите са задържани. Освен това ФБР ме помоли засега да не давам никаква информация на никого.

— Разбирам. — Той погледна към стената, като че ли на нея имаше прозорец, какъвто не съществуваше.

— Ако ме накарате да оглася докладите си, ще го направя, доктор Сешънс. Всъщност бих почувствала облекчение, ако ми наредите да изпълня желанието на Пат Харви.

— Защо? — Много добре знаеше отговора, но искаше да чуе какво ще кажа аз по въпроса.

— Защото госпожа Харви и съпругът ѝ имат право да знаят какво се е случило с дъщеря им — казах. — Брюс Чейни има право да чуе какво знаем или не знаем за сина му. Чакането е убийствено за тях.

— Говорили ли сте с госпожа Харви?

— Напоследък не съм.

— Говорили ли сте с нея, откак трупите бяха открити, доктор Скарпета?

Сешънс се заигра с шината си.

— Обадох ѝ се, когато самоличностите им бяха потвърдени, но оттогава не съм говорила с нея.

— Тя опитвала ли е да се свърже с вас?

— Да.

— И вие сте отказали да говорите с нея?

— Вече ви обясних защо не говоря с нея — казах. — Не мисля, че ще проявя голяма учтивост към нея, ако ѝ кажа, че ФБР не иска тя да получи информацията засега.

— Значи не сте споменавали на никого за ФБР?

— Току-що ви споменах на вас.

Той кръстоса крака.

— Ценя високо това. Но смятам, че не е подходящо да го споменавате и на някой друг. Особено на журналистите.

— Правя всичко възможно да избягна репортерите.

— Тази сутрин ми се обадиха от „Вашингтон Поуст“.

— Кой от „Поуст“?

Той започна да търси съобщението, докато аз нервно чаках. Не исках да повярвам, че Аби може да мине зад гърба ми.

— Някакъв си Клифърд Ринг — погледна докторът към мен. — Всъщност това не е първият път, в който се обажда, нито пък аз съм единственият човек, когото се е опитал да издои за информация. Досажда и на секретарката ми и на други хора от персонала,

включително заместника ми и секретаря на отдела. Сигурно се е обаждал и на вас и затова накрая се е насочил към администрацията, защото както самият той каза: „Съдебният лекар не желае да говори с мен“.

— Обаждаха се доста репортери. Не помня имената на всичките.

— Е, господин Ринг, изглежда, си мисли, че нещо се покрива и има някаква конспирация, а съдейки по въпросите му, той очевидно притежава информация, която подкрепя това.

Странно, помислих си. Не ми звучеше „Поуст“ да иска да се оттегли от тези случаи, както Аби убедено твърдеше.

— Той има впечатлението — продължи шефът, — че вашият офис мълчи и следователно е част от така наречената конспирация.

— Сигурно сме — отговорих, като се помъчих да премахна отегчението от гласа си. — И това, уви, ме поставя точно по средата. Трябва да предизвикам или госпожа Харви, или Министерството на правосъдието. Честно казано, ако имах избор, бих предпочела да помогна на Пат Харви. Все пак в крайна сметка ще ми се наложи да отговарям пред нея. Тя е майка на Дебора. А към ФБР нямам отговорност.

— Нямам интерес да се противопоставям на правосъдието — каза доктор Сешънс.

Нямаше нужда да ми обяснява защо. Солидна част от бюджета му се осигуряваше от федерални дарения, някои от които дори стигаха до моята служба, за да субсидират събирането на данни, нужни на различни агенции за движението по пътищата и предотвратяването на инцидентите. Министерството на правосъдието знаеше как да ни притисне. Ако противопоставянето на ФБР не пресушеше така нужните ни доходи, поне можехме да сме сигурни, че ще ни направят живота ужасен. Последното нещо, което шефът искаше, бе да се отчита за всеки молив или лист, закупен с парите от даренията. Знаех как стоят нещата. Щяхме да обеднеем зловец и да ни се наложи да изписваме тонове хартия с обяснения.

Комисарят взе писмото със здравата си ръка и го разгледа. После каза:

— Всъщност единственият отговор може би е госпожа Харви да изпълни заплахата си.

— Ако тя получи съдебно нареждане, тогава нямам друг избор, освен да ѝ изпратя това, което иска.

— Разбирам това. Преимуществото е, че ФБР не може да ни държи отговорни. Лошата страна е, че това ще ни донесе лоша реклама. — Той се замисли на глас. — Със сигурност на отдела ни няма да гледат с добро око, ако обществеността научи, че сме били принудени от съдия да дадем на Пат Харви това, което ѝ се полага по закон. Предполагам, подобно нещо би потвърдило подозренията на нашия приятел — господин Ринг.

Обикновените хора дори не знаеха, че кабинетът на съдебния лекар е част от службата по здравеопазването. Аз щях да съм тази, която изглежда зле. Шефът с чудесен бюрократичен маниер, подреждаше нещата така, че аз да поема удара, защото той не възнамеряваше да дразни Министерството на правосъдието.

— Разбира се — добави той, — Пат Харви ще се покаже прекалено агресивна, като използва влиянието на службата си по този начин. Може и просто да блъфира.

— Съмнявам се — казах лаконично.

— Ще видим. — Той стана от бюрото си и ме изпрати до вратата. — Ще пиша на госпожа Харви и ще ѝ съобщя, че ние с вас сме си поприказвали.

Готова съм да се обзаложа, че ще го направиш, помислих си ядосано.

— Обърнете се към мен, ако имате нужда от някаква помощ — усмихна се той, избягвайки погледа ми.

Току-що му бях казала, че се нуждая от помощ. Нямаше да е зле, ако си беше счупил и двете ръце — така или иначе и пръста си нямаше да мръдне.

Веднага щом се прибрах в кабинета, запитах Роуз и чиновничките от регистратурата дали се е обаждал журналист от „Поуст“. Те преровиха всички съобщения и послания, оставени за мен, но не можах да открият Клифърд Ринг. Той нямаше право да ме обвинява в мълчание, тъй като въобще не бе опитал да се свърже с мен, помислих си. Но въпреки това бях доста озадачена.

— Между другото — добави Роуз, когато се отправих надолу по коридора — Линда те търсеше. Каза, че трябвало да те види незабавно.

Линда беше специалистът по огнестрелните оръжия. Марино сигурно е донесъл гилзата, реших аз доволно. Това беше хубаво.

Лабораторията за изследване на огнестрелни оръжия се намираше на третия етаж и можеше спокойно да мине за оръжеен магазин. Револвери, пушки и пистолети покриваха масите, а вещественни доказателства, увити в кафява хартия и подредени на пода, образуваха високи до гърдите купчини. Тъкмо реших, че всички са отишли на обяд, когато чух приглушените изстрели от пистолет иззад затворената врата. До лабораторията имаше малка стаичка, която се използваше за изпробване на оръжията. Стреляше се в галванизирани резервоар, пълен с вода.

Два пълнителя по-късно Линда се появи. В едната си ръка държеше трийсет и осем калибров „Спешъл“, а в другата — изстреляните куршуми и гилзи. Линда беше слаба и женствена, с дълга кестенява коса и големи лешникови очи. Клошираната черна пола и бледожълтата копринена блуза със златна брошка на деколтето бяха покрити от бялата престилка. Ако седях до нея в самолет и опитвах да отгатна професията ѝ, щях да си помисля, че предава поезия или ръководи картинна галерия.

— Лоши новини, Кей — каза тя, като остави пистолета и амунициите на бюрото си.

— Надявам се, не говориш за гилзата, донесена от Марино.

— Страхувам се, че е точно така. Тъкмо щях да гравирам върху нея инициалите си и номера на лабораторията, когато получих неприятна изненада. — Тя се доближи до микроскопа. — Заповядай — предложи ми стол Линда. — Картинка, доста трудна за обяснение.

Настаних се удобно и надникнах в микроскопа. В кръга от светлина от лявата ми страна се виждаше стоманената гилза.

— Не загрявам — измърморих, докато нагласях фокуса.

Върху гилзата бяха гравирани инициалите Дж. М.

— Мислех, че Марино ти я е предал — погледнах към Линда.

— Да. Дойде преди около час — отговори тя. — Попитах го дали той е написал инициалите, но ми отговори, че не е. Аз и не мислех, че той го е свършил. Инициалите на Марино са П. М., а не Дж. М., а и той се занимава с тази работа прекалено отдавна, за да знае какво не трябва да прави.

Макар и някои детективи да поставяха инициалите си върху гилзите, както правеха и някои съдебни лекари с куршуми, извадени от телата, оръжейните експерти се опитваха да премахнат тази практика. Да прокараш острието по метала е рисковано, защото винаги съществува опасността да надраскаш следите от затвора на оръжието, ударника или други важни части като жлебовете и нарезите, които са подходящи за идентификация. Марино знаеше това. Също като мен той винаги поставяше инициалите си на найлоновия плик и оставяше уликите недокоснати.

— Трябва ли да повярвам, че тези инициали вече са били на гилзата, когато Марино я е донесъл? — запитах.

— Очевидно.

Дж. М. Джей Моръл, помислих объркано. Защо гилза, забравена на местопрестъплението, ще бъде маркирана с неговите инициали?

Линда предположи:

— Чудя се дали някой от полицаите, които са работили на онова място, не е държал гилзата в джоба си по някаква причина и случайно да я е загубил. Например — ако е имал дупка в джоба си.

— Трудно ми е да повярвам подобно нещо — казах.

— Е, имам една теория, която ще трябва да ти кажа. Но няма да я харесаш, а и аз самата не я харесвам особено. Гилзата може да е била презареждана.

— Защо тогава е маркирана с инициалите на следователя? Кой, по дяволите, би пълнил повторно гилза, маркирана като улика?

— И преди се е случвало, Кей, но не си го чувала от мен, ясно ли е?

Заслушах се внимателно.

— Броят на оръжията, амунициите и гилзите, събрани от полицията и предадени на съда, е астрономичен и става дума за адски много пари. Хората стават алчни, дори съдиите. Те взимат стоката за себе си или я продават на търговци на оръжие и разни подобни ентусиасти. Предполагам, че е напълно възможно тази гилза да е била намерена от полицай, предадена в съда като улика и най-накрая — презаредена. Възможно е този, който я е използвал, да е нямал идея, че нечии инициали са гравирани отвътре.

— Не можем да докажем, че куршумът, който извадих от гърба на Дебора Харви, принадлежи на тази гилза, а и няма да можем да го

направим, освен ако не намерим самия пистолет — напомних й. — Дори не можем да твърдим със сигурност, че е „Хидра-шок“. Знаем само, че е деветмилиметров „Федерал“.

— Вярно е. Но точно „Федерал“ имат патента за амуниции „Хидра-шок“ още от осемдесетте години. Каквото и да им струва това.

— Те продават ли „Хидра-шок“ куршуми за презареждане? — попитах.

— Това е проблемът. Не. На пазара има само нови патрони. Но това, разбира се, не означава, че някой не би могъл да се снабди с тях по някакъв друг начин. Да ги открадне от фабриката или да има познат, който ще ги открадне вместо него. Аз например бих могла да се снабдя с тях, ако кажа, че работя върху специален проект. Кой знае?

Линда извади кутия диетична кола от чекмеджето на бюрото си и добави:

— Нищо вече не може да ме учуди.

— Марино знае ли какво си открила?

— Обадих му се.

— Благодаря ти, Линда — казах аз и станах.

Из главата ми започваше да се върти моя собствена теория, различна от нейната, и за съжаление — доста по-вероятна. Само мисълта за нея ме докара до бяс. Прибрах се в кабинета си, грабнах телефона и набрах номера на Марино. Той се обади почти веднага.

— Малкият шибан кретен — каза той незабавно.

— Кой? Линда? — запитах стресната.

— Моръл. Лъжливият кучи син. Току-що говорих с него по телефона. Каза, че не знаел за какво става дума. Обвиних го, че краде улики, за да презарежда, и го попитах дали задига и оръжие, освен това. Казах, че ще го предам за разследване на „Вътрешните работи“. Тогава пропя.

— Гравирал е инициалите си върху гилзата и я е оставил там нарочно, нали, Марино?

— О, да. Намерили проклетата гилза миналата седмица. Истинската. Тогава задникът оставил тази. Започна да ми хленчи, че го направил, защото ФБР му наредило така.

— Къде е истинската гилза? — попитах и усетих как кръвта ми пулсира в слепоочията.

— Във владение на ФБР. Ние с теб прекарахме цял един следобед в гората и отгатни какво, док. През цялото шибано време сме били наблюдавани. Мястото е под физическо наблюдение. Чудесно е, че никой от нас не се замота зад някой храст или не отиде да се изпишка, нали?

— Ти говори ли с Бентън?

— Не, по дяволите. По мое мнение той може да си го начука. — Марино затръшна слушалката с пълна сила.

9.

Имаше нещо успокояващо в „Глоуб и Лоръл“, което ме караше да се чувствам в безопасност. Тухлен, с изчистени линии и без следа от показност, ресторантът заемаше тясна ивица от северната част на Вирджиния — Триъгълника — близо до базата на Морската пехота. Малката морава отпред винаги бе изрядна, лехите — подредени безукорно, паркингът — в пълен ред, всяка кола — в боядисаните граници на определеното си място.

Над вратата висеше надпис „Винаги верни“ и когато влязох вътре, бях поздравена от тълпата „винаги верни“ клиенти — полицейски шефове, генерали с четири звезди, секретари от отбраната, директори на ФБР и ЦРУ. Снимките ми бяха познати толкова добре, че сериозно усмихнатите по тях мъже ми приличаха на стари приятели. Майор Джим Янси, чиито бронзови военни ботуши от Виетнам стояха на капака на пианото в бара, прекоси карирания шотландски килим и ме посрещна.

— Доктор Скарпета — каза той усмихнато и разтърси ръката ми. — Страхувах се, че при последното си посещение тук не сте останали доволна от храната и затова толкова дълго не сте идвали насам.

Обикновеното облекло на майора се състоеше от пуловер и кадифени джинси, които не можеха да скрият предишната му професия. Имаше абсолютно военен вид. Изправена, стегната фигура, нито грам тлъстина, бяла, късо подстригана коса. Макар и преминал пенсионна възраст, все още изглеждаше напълно подходящ за участие в битки. Не ми беше трудно да си представя как се вози в джип, подскачащ по неравния път, или как яде дажбата си в джунглата направо от консервата, докато тропическият дъжд вали върху него.

— Никога не съм хапвала нещо лошо тук и вие го знаете — казах топло.

— Търсите Бентън, а той търси вас. Старото момче е ей там — посочи той. — В обичайната си лисича дупка.

— Благодаря, Джим. Знам пътя. Чудесно е, че се видяхме отново.

Той ми намигна и се върна на бара.

Марк бе човекът, който ме заведе за първи път в ресторанта на майор Джим Янси, по времето, когато пътувах до Куантико два пъти месечно, за да го видя. Докато вървах под тавана, покрит с полицейски лампи и военни реликви, сърцето ми се присви от спомените. Можех да посоча масите, на които ние с Марк седяхме. Струваше ми се странно, че сега там виждам непознати, заети в собствените си разговори. Не бях идвала тук почти цяла година.

Напуснах главната зала на ресторанта и се отправих към по-усамотената част, където Уесли ме чакаше в „лисичата си дупка“ — ъглова маса до прозорец с червени завеси. Той пиеше питието си и не се усмихна, когато се поздравихме официално. Келнер в черен смокинг се появи, за да вземе поръчката ми за питие.

Уесли ме погледна с очи, непроницаеми като банков трезор, и аз отговорих по същия начин. Той беше обявил първи рунд и сега започвахме битката.

— Силно съм разтревожен, защото смятам, че имаме проблем с комуникацията, Кей — започна той.

— Мнението ми е абсолютно същото — отговорих с желязно спокойствие, което бях усъвършенствала на свидетелското място. — Аз също се тревожа от проблема ни с комуникацията. Дали Бюрото не подслушва телефона ми и не ме следи? Надявам се, че човекът, скрит в гората, е успял да ни направи хубави снимки с Марино.

Уесли отговори не по-малко спокойно:

— Лично ти не си под наблюдение. Под наблюдение е само горската местност, където вие с Марино бяхте забелязани вчера.

— Вероятно, ако беше ни уведолил — казах аз, като с мъка удържах гнева си, — щях да ти кажа предварително, че ние с Марино сме решили да се поразходим дотам.

— Никога не ми е идвало наум, че може да решите подобно нещо.

— Винаги съм посещавала повторно местопрестъпленията. Работиш с мен от достатъчно дълго време, за да го знаеш.

— Добре, грешката е моя. Но сега вече знаеш. И ми се иска да не ходиш там отново.

— Не възнамерявам да го правя — казах раздразнено. — Но ако почувствам подобна нужда, с удоволствие ще те предупредя. Макар че

така или иначе ще разбереш. А аз определено нямам нужда да си губя времето, за да събирам веществени доказателства, поставени там от агентите ти или полицаите.

— Кей — каза той с по-мек тон. — Аз не се опитвам да се меся в работата ти.

— Не обичам да ме лъжат, Бентън. Казват ми, че на мястото не е открита гилза, а аз научавам, че тя е била предадена в лабораторията на Бюрото преди повече от седмица.

— Решихме да поставим мястото под наблюдение и не искахме това да се разчува — каза той. — А колкото по-малко хора знаеха за това, толкова по-добре.

— Очевидно ти смяташ, че убиецът ще се върне на местопрестъплението.

— Възможно е.

— Тази възможност идвала ли ти е наум при първите четири случая?

— Този път е различно.

— Защо?

— Защото е оставил улики и го знае.

— Ако той чак толкова се тревожеше за гилзата, имал е достатъчно време да се върне и да я потърси през есента — възпротивих се.

— Той може да не знае, че сме разбрали как е била убита Дебора Харви и сме намерили куршум „Хидра-шок“ в гръбнака ѝ.

— Смятам, че човекът, с когото си имаме работа, никак не е глупав.

Келнерът се върна с уискито и содата ми.

Уесли продължи:

— Намерената от вас гилза бе нарочно поставена там. Не го отричам. Вие с Марино сте се разходили из район, който е под наблюдение. В гората се криеха двама души. Видели са всичко, което вие двамата сте направили, включително и как намирате гилзата. Ако ти не ми се беше обадила, аз щях да те потърся.

— Искане ми се да мисля, че е така.

— Щях да ти обясня. Нямах да имам избор, защото ти обърка нещата, макар и без да искаш. И си права. — Той взе питието си. — Трябваше предварително да ти съобщя за това. Тогава нищо толкова

нямаше да се случи и нямаше да сме принудени да се откажем от действията си или, по-мекко казано, да ги отложим.

— Какво точно си отложил?

— Ако вие с Марино не се бяхте намесили в работата ни, утре в новините щеше да се появи история за убиеца. — Уесли направи кратка пауза. — Дезинформация, която да го изкара от спокойствието му, да го накара да се тревожи. Историята все пак ще се появи, но не преди понеделник.

— И какъв е смисълът й?

— Искаме той да си мисли, че нещо се е появило по време на прегледа на труповете и ние вярваме, че той е забравил важно доказателство на местопрестъплението. Заявяваме това и онова, отричаме доста неща, няма коментар от страна на полицията. Всичко намеква, че каквото и да е това доказателство, все още не сме извадили късмет да го намерим. Убиецът знае, че е оставил там гилзата. Ако се уплаши достатъчно и се върне да я потърси, ние ще го чакаме, ще го наблюдаваме как прибира гилзата, оставена от нас, ще го заснемем и после ще го хванем.

— Гилзата не струва абсолютно нищо, освен ако имате и него, и пистолета. Защо той ще рискува да се връща на местопрестъплението, особено ако изглежда, че полицаите са наоколо и търсят доказателството? — поисках да узная.

— Може да се тревожи за много неща, защото положението е излязло от контрола му. Сигурно е така, защото иначе не би застрелял Дебора в гърба. Вероятно въобще не е било необходимо да стреля по нея. По всичко личи, че е убил Фред Чейни с нещо друго, а не пистолет. Откъде може да знае какво всъщност търсим ние, Кей? Може да е гилза, но може да е и нещо друго. Той не е стопроцентово сигурен в какво състояние са били телата, когато ги открихме. Не знаем какво точно е направил на младежите, а пък той не знае какво може да сме открили по време на аутопсиите. Вероятно няма да опита да се върне на местопрестъплението в деня, в който историята бъде публикувана, но може да опита една-две седмици по-късно, когато всичко изглежда спокойно.

— Съмнявам се, че тази тактика ще свърши работа — казах.

— Ако не рискуваме, няма да спечелим. Убиецът е оставил улика. Ще постъпим глупаво, ако не предприемем никакви действия.

Вратата се отвори прекалено широко, за да мога да устоя на желанието си да вляза вътре.

— А предприемали ли сте действия, свързани с уликите в първите четири случая, Бентън? Научих, че във всяка една от колите е било намерено вале купа. Подробност, която очевидно старателно сте прикрили.

— Кой ти каза това? — запита той, без изражението на лицето му да се промени — дори не изглеждаше изненадан.

— Вярно ли е?

— Да.

— А намерихте ли го и в случая Харви-Чейни?

Уесли се огледа из залата и кимна на келнера.

— Препоръчвам филето миньон — отвори той менюто си. — Него или агнешкото филе.

Усетих, че треперя от нерви, докато давах поръчката си. Запалих цигара, но не можех да се успокоя. Мислите лудо препускаха из главата ми.

— Не отговори на въпроса ми.

— Не виждам какво общо има това с ролята ти в разследването — каза той.

— Полицията изчака часове, преди да ме повика на местопрестъплението. Телата бяха местени, докато аз успея да стигна дотам. Следователите не ми казват нищо. Ти ме караш да задържа информацията по случаите на Дебора и Фред за неопределено време. Междувременно Пат Харви заплашва да вземе съдебно нареждане, защото аз не искам да съобщя това, което съм открила.

Млъкнах. Бентън остана невъзмутим.

— И най-после — заключих аз с хапливи думи, — посещавам местопрестъплението, без да знам, че то е под наблюдение или че улуката, която съм намерила, е нарочно поставена там. Не мислиш ли, че тези подробности имат нещо общо с ролята ми в разследването? Макар и вече да не съм сигурна, че въобще имам някаква роля. Или по-скоро ти твърдо си решил да нямам такава.

— Не правя нищо подобно.

— Тогава някой друг го прави.

Той не отговори.

— Ако вале купа е било открито в джипа на Дебора или някъде близо до телата, за мен е важно да го знам. Това би свързало и петте случая. Когато из Вирджиния се разхожда сериен убиец, това наистина е от значение за мен.

Уесли проговори неочаквано и ме хвана неподготвена:

— Колко от тези неща си разказала на Аби Търнбул?

— Не съм й казвала нищо — отговорих и усетих, че сърцето ми заби по-силно.

— Ти си се срещала с нея, Кей. Сигурен съм, че няма да го отречеш.

— Марк ти е казал и смятам, че и ти няма да отречеш това.

— Марк не би могъл да знае, че си се виждала с Аби в Ричмънд или Вашингтон, ако ти не си му казала. А какъвто и да е случаят, той няма причина да не ми го каже.

Аз се втрених в него. Откъде можеше Уесли да знае, че съм се виждала с Аби във Вашингтон, освен ако тя наистина не беше под наблюдение?

— Докато Аби ми беше на гости в Ричмънд — започнах аз, — Марк се обади и аз му споменах, че тя е при мен. Да не искаш да ми кажеш, че той нищо не ти е казал?

— Не ми е казвал.

— Тогава откъде знаеш?

— Има някои неща, които не мога да ти кажа. Просто ще трябва да ми се довериш.

Сервитьорът поднесе салатите ни и започнахме мълчаливо да се храним. Бентън не проговори отново, докато не пристигна основното ни ядене.

— Под голямо напрежение съм — каза той кротко.

— Виждам. Изглеждаш изтощен, съсипан.

— Благодаря, докторе — каза той иронично.

— А и в други отношения си се променил — притиснах го.

— Това е твое мнение.

— Изключваш ме от всичко, Бентън.

— Предполагам, че се държа на разстояние, защото ти ми задаваш много въпроси, на които не мога да отговоря, а и Марино прави същото. Аз пък започвам да се чувствам още по-напрегнат. Разбираш ли ме?

— Опитвам се — отговорих.

— Не мога да ти кажа абсолютно всичко. Можеш ли да оставиш нещата така?

— Не съвсем. Намираме се в доста объркана ситуация. Аз имам информация, от която се нуждаеш, а ти имаш информация, нужна на мен. Аз няма да ти покажа моята, освен ако ти не ми покажеш своята.

Уесли ме изненада със смеха си.

— Смяташ ли, че можем да сключим подобна сделка? — настоях.

— Струва ми се, че нямам голям избор.

— Нямаш.

— Добре, намерихме вале купа и в случая Харви-Чейни. Да, аз накарах да разместят телата им, преди ти да пристигнеш. Знам, че беше глупаво, но нямаш идея защо картите са толкова важни. А и проблемите щяха да се увеличат, ако се разчуеше нещо. Например, ако вестниците научеха нещо по въпроса. За момента не мога да кажа нищо повече.

— Къде беше картата? — попитах.

— Намерихме я в чантичката на Дебора. Ченгетата ми помогнаха да я преобърна и открихме чантичката под трупа ѝ.

— Искаш да кажеш, че убиецът е занесъл чантичката ѝ в гората?

— Да. Няма логика в това Дебора сама да я е занесла там.

— В другите случаи картата е била оставяна в колата, за да бъде видяна лесно.

— Точно така. И това, че този път беше оставена другаде, също не съвпада със схемата. Защо не я е оставил в джипа? Другото, което не съвпада, е, че в предишните случаи картите бяха „Байсикъл“. А картата в чантичката на Дебора беше от различна марка. Освен това съществуват и влакната.

— Какви влакна? — запитах.

Бях събрала доста влакна от всички трупове, но повечето отговаряха на дрехите на жертвите или на тапицериите в колите им. Непознатите влакна (бях открила само няколко), не показваха никаква връзка между случаите и досега бяха абсолютно безполезни.

— В четирите случая преди убийствата на Дебора и Фред — каза Уесли — по седалките на шофьора във всяка от изоставените коли бяха намирани бели памучни влакна.

— Това е ново за мен — казах и отново се ядосах.

— Анализът на влакната бе правен в нашата лаборатория — обясни той.

— И как го обясняваш? — попитах.

— Историята с влакната е доста интересна. Жертвите не са носили бели памучни дрехи, когато са били убити. Предполагам, влакнцата са оставени от нападателя и това говори, че след убийствата е карал колите на младежите. Но това бездруго винаги сме го вярвали. Трябва да се замислим за дрехите му. Възможно е да е носил някаква униформа, когато се е срещнал с убитите. Бели памучни панталони. Не знам. Но на седалката на шофьора в джипа на Дебора не намерихме никакви бели памучни влакна.

— Какво открихте в джипа? — поисках да знам.

— Нищо подсказващо. Всъщност вътрешността на колата беше безупречна.

Уесли млъкна и започна да реже стека си.

— Важното е, че основните характеристики в този случай са различни и това ме тревожи заради другите обстоятелства.

— Тъй като една от жертвите е дъщерята на Наркоцарицата, ти смяташ, че случилото се може да има политическа мотивация, да е свързано с усилената дейност на майка ѝ срещу наркотиците.

Той кимна.

— Не можем да изключим възможността убийствата на Дебора и приятеля ѝ да са нарочно нагласени така, че да приличат на другите случаи.

— Ако тяхната смърт не е свързана с другите, а е била политически удар — казах скептично, — как тогава ще обясниш, че убиецът е знаел за картите? Дори аз доскоро не знаех за валето купа. Със сигурност във вестниците не е имало нищо подобно.

— Пат Харви знае — стресна ме той.

Аби, помислих си. Бях готова да се обзаложа, че Аби е съобщила тази подробност на госпожа Харви, както и че Бентън знае това.

— Откога знае госпожа Харви за картите? — попитах.

— Когато намерихме джипа на дъщеря ѝ, тя ме попита дали сме открили и карта. Зададе ми въпроса и втори път — когато се появиха телата.

— Не разбирам. Защо е знаела още миналата есен? Звучи като че ли е знаела подробностите от останалите случаи, още преди Дебора и Фред да изчезнат.

— Знаеше някои от детайлите. Пат Харви се интересуваше от тези случаи дълго преди да има лично отношение към тях.

— Защо?

— Чувала си някои от теориите — отговори той. — Свръхдоза наркотик. Нова дрога из улиците, хлапетата отиват да я изпробват в гората и после ги намираме мъртви. Или търговец на наркотици, който се забавлява, като продава гнусната си стока на някое отдалечено място и наблюдава как младежите умират.

— Чух всички тези теории, но няма нищо, което да ги подкрепя. И при осемте младежи токсикологичните резултати бяха негативни за наркотик.

— Помня това от докладите — каза Бентън замислено. — Но това не означава, че хлапетата не са имали нищо общо с дрогата. Телата им представляваха просто скелети. Нямаше много материал за изследване.

— Имаше останали малко тъкани и мускули. Това е достатъчно за изследване. Например на кокаин и хероин. Можехме поне да открием производни на морфин. Що се отнася до по-люксови наркотици — направихме проверка за ПСП и амфетамин.

— А какво ще кажеш за „Бял порцелан“? — предположи той, като говореше за един доста силен синтетичен наркотик, популярен в Калифорния. — Доколкото знам, не е необходимо голямо количество от него, за да се получи свръхдоза, и е труден за откриване.

— Вярно е. По-малко от един милиграм дори може да бъде фатален, което означава, че концентрацията е прекалено ниска, за да бъде открита без използване на специални процедури като РИА — забелязах обърканото му изражение и обясних. — Радиоимуноанализ — процедура, базирана на специфични реакции на антителата към дрогата. За разлика от обикновените методи РИА може да установи наличието на съвсем малки дози наркотик. Работим с нея, когато търсим ЛСД или бял порцелан.

— И не сте открили нито един от тях.

— Вярно е.

— А алкохол?

— Алкохолът е проблем, когато телата са вече разложени. Някои от тестовите бяха негативни, други показваха ниво, по-ниско от 0,5, вероятно в резултат на разлагането. С други думи — съвсем неубедително.

— При Харви и Чейни същото ли беше?

— Нямахме никаква следа от наркотици — казах. — Какъв е интересът на Пат Харви в предишните случаи?

— Не ме разбирай погрешно — отговори Бентън. — Не казвам, че това е било основното ѝ занимание. Но сигурно е подочула нещо още когато беше прокурор, получила е вътрешна информация и е започнала да задава въпроси. Политика, Кей. Предполагам, ако се бе оказало, че смъртта на вирджинските двойки е свързана с наркотиците — независимо дали е случайна смърт или убийство, тя щеше да използва тази информация, за да подкрепи действията си срещу наркотиците.

Това обясняваше защо госпожа Харви изглеждаше толкова добре информирана по време на обедата ни миналата есен. Без съмнение тя е имала досие с всички данни в кабинета си поради интереса си в тези случаи.

— Когато разследванията ѝ не доведоха доникъде — продължи Уесли, — тя просто като че ли изостави нещата, докато не изчезнаха дъщеря ѝ и Фред Чейни. После всичко се сгромоляса върху нея, както можеш да си представиш.

— Да, представям си го. Също така мога да си представя и горчивата ирония, ако се окаже, че наркотици са убили дъщерята на Наркоцарицата.

— Не мисли, че госпожа Харви не се е сещала за това — каза Уесли намръщено.

Напомнянето ме вбеси отново.

— Тя има право да знае, Бентън. Не мога вечно да задържам тези случаи.

Той кимна на сервитъора, че сме готови за кафето.

— Трябва да ми осигуриш още малко време, Кей.

— Заради тактиката ти с дезинформацията?

— Трябва поне да опитаме, да оставим историята да бъде публикувана. В секундата, когато госпожа Харви научи нещо от теб, ще се развихри истински ад. Повярвай ми, знам по-добре от теб как тя

ще реагира. Ще се отнесе към пресата и ще съсипе всичко, което сме подготвили, за да примамим убиеца.

— Какво ще стане, ако тя получи съдебно нареждане?

— Това ще отнеме доста време. Няма да стане още утре. Ще издържиш ли още малко, Кей?

— Не си свършил обяснението си за валето купа — напомних му. — Как би могъл един наемен убиец да знае за картите?

Уесли отговори неохотно:

— Пат Харви не събира информацията си и не прави разследванията си сама. Има помощници, персонал. Говори с други политици, с различни хора, включително избирателите. Всичко зависи от това на кого се е доверила, кой желае да я унищожи, ако въобще има подобно нещо, а аз не твърдя, че е така.

— Платен удар, нагласен така, че да изглежда като предишните случаи — замислих се. — Само дете наемният убиец е направил грешка. Не е знаел, че трябва да остави валето купа в колата. Оставил го е при трупа на Дебора, в чантичката ѝ. Може да е някой, замесен във фалшивите благотворителни организации, срещу които Пат Харви ще свидетелства в съда.

— Говорим за лоши хора, които познават други лоши хора. Търговци на наркотици. Организираната престъпност. — Бентън мързеливо разбърка кафето си. — Госпожа Харви не се справя твърде добре с всичко това. Много е разсеяна. В момента делото пред Конгреса далеч не е на преден план в мислите ѝ.

— Разбирам. А и подозирам, че тя не е в особено добри отношения с Министерството на правосъдието точно заради това дело.

Уесли внимателно остави лъжичката си на ръба на чинийката си.

— Не е — съгласи се той и ме погледна замислено. — Това, което тя се опитва да направи, никак няма да ни помогне. Чудесно е да изхвърлиш АКМСН и другите такива боклуци от бизнеса. Но не е достатъчно. Искаме да ги съдим. В миналото имаше известни търкания между нея и Агенцията за борба с наркотиците, ФБР и ЦРУ.

— А сега? — любопитствах аз.

— Сега е по-лошо, защото тя е лично намесена. Трябва да разчита на Бюрото да помогне за разплитане на случая с дъщеря ѝ. Тя е обзета от параноя, не иска да ни сътрудничи. Опитва се да ни

заобиколи, да вземе нещата в свои ръце. — Той въздъхна и добави: — Тя наистина е проблем, Кей.

— Вероятно тя казва същото за Бюрото.

Уесли се усмихна сухо.

— Сигурен съм, че го прави.

Исках да продължа мисловната ни игра, за да разбера дали Бентън крие още нещо от мен, затова му подадох още малко.

— При самозащита Дебора е получила рана на левия си показалец. Не срязване, а пробождане, причинено от нож с назъбено острие.

— Къде на показалеца? — запита той и се наведе към мен.

— На върха — протегнах ръка, за да му покажа. — Близо до първата става.

— Интересно. Това не е типично.

— Да. Трудно е да разберем как точно го е получила.

— Значи знаем, че той е бил въоръжен и с нож — замисли се Уесли на глас. — Това още повече ме кара да подозирам, че нещо там се е объркало. Случило се е нещо, което той не е очаквал. Вероятно е разчитал на пистолета, за да спласи младежите, но е имал намерение да ги убие с ножа. Може би да пререже гърлата им. Но нещо се е объркало. По някакъв начин Дебора е успяла да се отскубне от него и той е стрелял. После вероятно е прерязал гърлото ѝ, за да я довърши.

— И накрая е нагласил телата им да изглеждат като другите? — попитах. — Ръка за ръка, с лицето надолу и напълно облечени?

Уесли се загледа в стената над главата ми.

Замислих се за фасовете, оставени на всяко от местопрестъпленията, за паралелите. Фактът, че този път картата бе от различна марка и оставена на различно място, не доказваше абсолютно нищо. Убийците не са машини. Техните ритуали и навици не са точна наука и те не са издялани от камък. От разказаното ми от Уесли, включително липсата на бели памучни влакна в джипа на Дебора, нищо не можеше да подкрепи теорията, че убийствата на Дебора и Фред не са свързани с другите случаи. Чувствах се сконфузена като всеки път, когато посещавах Академията в Куантико, където никога не бях сигурна дали оръжията стрелят с истински куршуми или с халосни, дали хеликоптерите извозват агенти на реална задача, или

само симулират маневри и дали сградите във фиктивния град Хоган Али функционират, или са само холивудски фасади.

Не можех да продължа да притискам Уесли. Нямах да ми каже нищо повече.

— Става късно — отбеляза той. — Имаш доста път до вкъщи.

Исках да подчертая само още едно нещо.

— Не желая всичко това да пречи на приятелството ни, Бентън.

— Това се разбира от само себе си.

— Това, което се случи между нас с Марк...

— Това не е фактор — прекъсна ме той с твърд, но не нелюбезен глас.

— Той беше най-добрият ти приятел.

— Бих искал да вярвам, че все още е.

— Обвиняваш ли ме за това, че той замина за Колорадо и остави Куантико?

— Знам защо замина той — каза Бентън. — Съжалявам, че напусна. Беше много добър за академията.

Стратегията на ФБР да примами убиеца чрез дезинформация, не се осъществи следващия понеделник. Или Бюрото бе променило решението си, или Пат Харви го изпревари, като проведе съвещание с пресата в същия ден.

По обед тя застана пред камерите във вашингтонския си кабинет. За да допълни драматизма на положението, бе поставила до себе си Брюс Чейни — бащата на Фред. Тя изглеждаше ужасно. Прибавените от камерите килограми и грима не можеха да скрият колко бе отслабнала, а също и тъмните кръгове под очите ѝ.

— Кога започнаха тези заплахи, госпожо Харви, и каква бе същността им? — запита един от журналистите.

— Първата дойде малко след като започнах да разследвам фалшивите благотворителни организации. Предполагам, преди около година — каза тя неемоционално. — Беше писмо, адресирано до дома ми в Ричмънд. Няма да предавам точните изрази в него, но заплахата бе насочена към семейството ми.

— И вие вярвате, че това е свързано с разследванията ви на мними благотворителни организации като АКМСН?

— Не се съмнявам в това. Имаше и други заплахи, последната — два месеца преди дъщеря ми и Фред Чейни да изчезнат.

На екрана се появи лицето на Брюс Чейни. Беше блед и премигваше от заслепяващите телевизионни светлини.

— Госпожо Харви...

— Госпожо...

Репортерите се прекъсваха един друг, но Пат Харви надделя над тях. Камерата се обърна отново към нея.

— ФБР бе наясно с тази ситуация. Тяхното мнение бе, че заплахите и писмата идват от един и същи източник — каза тя.

— Госпожо Харви...

— Госпожо Харви — една от журналистките издигна глас над останалите. — Не е тайна, че вие с Министерството на правосъдието имате различни цели, конфликт на интереси, произтичащ от разследването на тези благотворителни организации. Предполагате ли, че ФБР е знаело за надвисналата над семейството ви опасност и въпреки това не е предприело нищо?

— Това е повече от предположение — заяви тя.

— Обвинявате ли Министерството на правосъдието в некомпетентност?

— Обвинявам министерството не в некомпетентност, а в конспирация — каза Пат Харви.

Изохках и се протегнах за цигарите си, докато хаосът и накъсаната реч достигнаха до кресчендо. Загубена си, помислих си, като гледах втренчено телевизора в малката медицинска библиотека в службата ми. Ставаше все по-лошо. Сърцето ми се изпълни с негодувание, когато госпожа Харви обърна хладния си поглед към камерата и прободеше с меч си един по един всички, замесени в разследването, включително и мен. Не пощади никого. Не премълча абсолютно нищо, дори подробността с валето купа.

Думите на Уесли, че Пат Харви не желае да сътрудничи и представлява проблем, бяха прекалено меки. Зад бронята ѝ от разум се криеше полудяла от гняв и мъка жена. Седях и слушах тъпо как тя просто и без да се въздържа, обвини полицията, ФБР и съдебния лекар в конспиративно укриване на истината.

— Те нарочно покриват истината за тези случаи — заключи тя.
— Това действие служи само на техните интереси за сметка на

човешкия живот.

— Каква свинщина — измърмори Филдинг, моят заместник, който стоеше наблизо.

— Кои случаи? — високо запита един от репортерите. — Смъртта на дъщеря ви и приятеля ѝ, или говорите за предишните четири двойки?

— За всички — отговори мисис Харви. — Говоря за всички момичета и момчета, преследвани като животни и после убити.

— Какво всъщност се покрива?

— Самоличността или самоличностите на хората, отговорни за това — отвърна тя, като че ли знаеше точния отговор. — От страна на Министерството на правосъдието не бе направен никакъв опит тези убийства да бъдат спрени. Причините са политически. Определена федерална агенция предпазва собствените си хора.

— Може ли да бъдете по-ясна? — изкрещя един глас.

— Когато разследването ми завърши, ще направя пълни разкрития.

— На делото ли? — запита някой. — Смятате ли, че убийствата на Дебора и нейния приятел...

— Неговото име е Фред!

Човекът, който проговори, бе Брюс Чейни. Изведнъж почервенялото му от гняв лице изпълни екрана. Залата утихна.

— Фред. Името му е Фредерик Уилсън Чейни. — Гласът на бащата трепереше от обзелите го чувства. — Той не е просто „приятелят на Деби“. Той също е мъртъв, убит! Синът ми! — Думите му заседнаха в гърлото и той наклони глава, за да скрие сълзите си.

Изключих телевизора. Бях разстроена и не можех да седя спокойно.

Роуз стоеше до вратата и наблюдаваше представлението. Погледна към мен и бавно поклати глава.

Филдинг се изправи, протегна се и затегна връзките на хирургическата си престилка.

— Тя току-що се изложи пред очите на целия свят — заяви той и излезе от библиотеката.

Докато си сипвах кафето, осъзнах какво точно бе казала Пат Харви. Започнах внимателно да си повтарям всичко.

— Преследвани като животни и после убити...

Думите ѝ звучаха като някакъв код. Не оставяха впечатление за празни приказки или просто пресилване на нещата.

Федерална агенция, която предпазва собствените си хора...

Лов.

Вале купа като рицар от тарото. Някой, възприет от околните или от себе си като състезател, като защитник. Човек, който води битки. Точно това бе ми казала Хилда Озимек.

Рицар. Войник.

Лов.

Убийствата бяха идеално изчислени, безукорно планирани. Брюс Филипс и Джуди Робъртс изчезнаха през юни. Трупите им бяха открити в средата на август — началото на ловния сезон.

Джим Фрийман и Бони Смит изчезнаха през юли, а трупите бяха намерени в деня, когато започваше ловът на яребици и фазани.

Бен Андерсън и Каролин Бенет изчезнаха през март, телата — намерени през ноември, по време на ловния сезон за елени.

Сюзън Уилкокс и Марк Мартин изчезнаха в края на февруари, телата бяха открити в средата на май, по време на пролетния ловен сезон за диви пуйки.

Дебора Харви и Фред Чейни изчезнаха в Деня на труда. Открихме ги месеци по-късно, когато горите бяха пълни с ловци, преследващи зайци, катерици, лисици, фазани и миещи мечки.

Досега не се бях замисляла, че тази схема означава нещо, защото повечето разложени трупове и скелети, които пристигаха в службата ми, бяха откривани от ловци. Когато някой умре или бъде изхвърлен в гората, най-вероятно е точно ловец да се натъкне на него. Но мястото и времето, когато двойките бяха открити, може да е било планирано.

Убиецът е искал да намерим жертвите, но не веднага, затова ги е убил не по време на ловния сезон. Знаел е, че те надали ще бъдат открити, преди горите отново да се изпълнят с ловци. Дотогава телата щяха вече да бъдат разложени. А с липсата на тъкани изчезваха и раните, които им бе нанесъл. Ако е имало изнасилване, нямаше да са останали никакви следи от семенна течност. Повечето други следи щяха да бъдат отнесени от вятъра и измити от дъжда. Вероятно за него

бе важно точно ловци да открият трупове, защото той самият си фантазираше, че е ловец. Най-великият ловец.

Ловците преследваха животни, помислих си, докато седях следобед на бюрото си. Партизани, специални военни агенти и наемници преследваха хора.

В радиус от седемдесет километра от мястото, където младежите бяха изчезнали, а после труповете им открити, се намираха Форт Юстъс, Лангли и солиден брой други военни бази, включително и на ЦРУ, която действаше под прикритието на обикновена военна база, наречена лагер „Пиъри“. „Фермата“, както наричаха лагера в шпионските романи и книгите за разузнаване, беше мястото, където офицерите се упражняваха в различни военни дейности като инфилтрация, оттегляне, разрушаване, нощни скокове с парашут и други тайни операции.

Аби Търнбул направила погрешен завой, стигнала до лагер „Пиъри“ и след няколко дни я потърсили агенти на ФБР.

Федералните агенти бяха обзети от параноя и ми се струваше, че знам причината. След като прочетох във вестника резюмето от пресконференцията с Пат Харви, увереността ми се засили.

На бюрото ми лежах голям брой вестници, включително и „Поуст“. Препрочетох ги няколко пъти. Основният репортаж на „Поуст“ бе дело на Клифърд Ринг, журналистът, който досаждал на шефа ми и неговия персонал. Господин Ринг ме споменаваше съвсем бегло, когато намекваше, че Пат Харви използва авторитета на кабинета си, за да заплашва всички, които могат да дадат информация за смъртта на дъщеря ѝ. Това бе достатъчно, за да ме накара да се замисля дали Клифърд Ринг не е човекът от медиите на Бентън Уесли, каналът на ФБР за дезинформация. Всъщност това можеше да не е чак толкова лошо. Притесняваше ме единствено идеята на историята.

Бях предположила, че Пат Харви ще стане сензацийата на месеца, но вместо това я представяха като абсолютно деградирала жена, която само преди седмици бе смятана за възможен бъдещ вицепрезидент на САЩ. Смятах, че съм първият човек, който би потвърдил, че поведението на Пат Харви на пресконференцията бе неразумно, най-мекко казано. Виждаше ми се странно обаче, че никой не направи сериозен опит да подкрепи обвиненията ѝ. В този случай репортерите, изглежда, не възнамеряваха да получат обичайните „без коментар“ и

другите подобни увъртания от правителствените бюрократи, които по принцип журналистите преследват с ентузиазъм.

Изглеждаше, че единствената мишена на медиите е Пат Харви, и нищо не ѝ бе спестено. Осмиваха я не само в статиите, но и в политически карикатури. Едно от най-уважаваните официални лица бе обявено за истерична жена, чиито „източници на информация“ включвали ясновидка от Южна Каролина. Дори най-горещите ѝ привърженици се отдръпваха, поклащайки глава. Враговете ѝ елегантно я довършваха с нападки, обвити в съчувствие: „Реакцията ѝ определено е понятна в светлината на ужасната лична загуба — каза клеветник демократ и добави: — Струва ми се разумно да се разгледа нейната прибързаност. Да смятаме обвиненията ѝ за дело на дълбоко затормозения ѝ мозък“. Друг пък казваше: „Случилото се с Пат Харви е тъжен пример на самоунищожение, причинено от лични проблеми, които са прекалено тежки, за да бъдат преодолені“.

Вкарах доклада от аутопсията на Дебора Харви в пишещата си машина. От местата, определени за причина и естество на смъртта, изтрих „неизяснени“ и напечатях „убийство“ и „загуба на кръв, причинена от рана от куршум в долната част на гръбнака и прорезни рани“. Допълних смъртния ѝ акт и доклада от съдебния лекар и направих копия на документите. Към тях приложих писмо, в което обяснявах откритията си и се извинявах за закъснението, причинено от дългото чакане на резултатите от токсикологичните изследвания, които още не бяха готови. Не можех да дам на Бентън Уесли нищо повече. Пат Харви нямаше да научи от мен, че той е поискал задържането на резултатите от прегледа на дъщеря ѝ за неопределен период.

Семейство Харви щяха да получат всичко — моите открития, първите токсикологични резултати, които бяха негативни, куршума от прешлена на Дебора, раната на ръката ѝ от самозащита и подробно описание на дрехите ѝ или по-точно — малкото, останало от тях. Полицайте бяха намерили обиците ѝ, часовника и пръстена, подарен от Фред за рождения ѝ ден.

Изпратих копия от документите за Фред Чейни на баща му. Не можех да му кажа друго, освен че причината за смъртта на сина му е убийство, акт на неизяснено насилие.

Взех телефона и набрах номера на кабинета на Бентън Уесли. Съобщиха ми, че го няма. После опитах в дома му.

— Ще дам информацията — казах, когато чух гласа му. — Исках да знаеш.

Мълчание. После проговори съвсем спокойно:

— Кей, слуша ли пресконференцията?

— Да.

— А четете ли днешния вестник?

— Гледах пресконференцията и четох вестниците. Знам много добре, че тя успя да се простреля в крака.

— Страхувам се, че по-скоро в главата — каза той.

— Не че не ѝ помогнаха.

Уесли замълча, после попита:

— За какво говориш?

— С удоволствие ще ти обясня подробно. Довечера. Лице в лице.

— Тук? — Гласът му звучеше стреснато.

— Да.

— Тъъ, не е добра идея, не довечера.

— Съжалявам, но не мога да чакам.

— Кей, не разбираш. Повярвай ми...

Прекъснах го:

— Не, Бентън. Не и този път.

10.

Студен вятър клатеше клоните на дърветата. В оскъдната лунна светлина теренът изглеждаше странен и зловещ, докато пътувах към къщата на Бентън Уесли. Имаше много малко улични лампи, а селските пътища бяха лошо маркирани. Най-после спрях пред малка бензиностанция с един-единствен ред помпи. Запалих лампата над главата си и разгледах надрасканите си указания. Бях се загубила.

Видях, че съседното магазинче е затворено, но мярнах обществен телефон близо до предната врата. Закарах колата по-наблизо, излязох и оставих фаровете да светят, а двигателят да работи. Набрах номера на Уесли. Телефонът вдигна жена му — Кони.

— Наистина си се объркала — каза тя, след като направих всичко възможно да ѝ обясня къде точно се намирам.

— О, господи — въздъгнах.

— Е, всъщност не е чак толкова далеч. Проблемът е, че е доста сложно да се добереш до нас от мястото, където си в момента. — Тя се замисли, после реши: — Смятам, че е по-разумно да останеш там, Кей. Заклучи вратите и стой спокойно. Ние ще дойдем и ти ще ни последваш. След петнайсетина минути сме там. Добре ли е?

Дадох назад, паркирах по-близо до пътя, пуснах радиото и зачаках. Минутите се точеха бавно като часове. Не мина нито една кола. Фаровете ми осветиха бялата ограда отсреща, която опасваше заледено пасбище. Луната приличаше на бледо резенче, плаващо в мрачната мъгла. Изпуших няколко цигари, докато тревожно се оглеждах наоколо.

Зачудих се дали умрелите младежи са се чувствали по този начин. Какво ли е да те принудят да влезеш бос и завързан в гората? Сигурно са знаели, че ще умрат. Били са ужасени от това, което убиецът е възнамерявал да извърши с тях, преди да ги убие. Замислих се за племенницата си Луси, за майка ми, сестра ми и приятелите. Да се страхуваш от болката и смъртта на някого, когото обичаш, е по-ужасно, отколкото страхът за собствения ти живот. Видях светлини от

фарове, които ставаха все по-ярки, докато приближаваха по тесния тъмен път. Непозната за мен кола зави и спря недалеч от моята. Видях профила на шофьора и адреналинът премина в кръвта ми като електричество.

Марк Джеймс излезе от взетата под наем кола. Свалих прозореца си и се втренчих в него, прекалено шокирана, за да мога да проговоря.

— Здравсти, Кей.

Уесли ми бе казал, че вечерта не е подходяща. Беше се опитал да ме разубеди. Сега разбрах защо. Марк му беше на гости. Вероятно Кони бе помолила Марк да дойде да ме вземе или той бе предложил услугите си. Не можех дори да си представя реакцията си, ако бях влязла в дома на Уесли и бях открила Марк, седящ във всекидневната.

— Оттук до къщата на Бентън е истински лабиринт — каза Марк. — Предлагам ти да оставиш колата си. Тук е в безопасност. По-късно ще те докарам обратно, за да нямаш проблеми с намирането на пътя.

Безмълвно паркирах по-близо до магазина и после се качих в неговата кола.

— Как си? — запита той нежно.

— Чудесно.

— А семейството ти? Как е Луси?

Луси все още ме разпитваше за него. А аз никога не знаех какво да й отговоря.

— Чудесно — повторих.

Гледах лицето му, силните му ръце върху волана, всяко очертание, линия и вена, познати и прекрасни за мен. Сърцето ме заболя от обзелите ме чувства. Мразех го и го обичах в същото време.

— Наред ли е всичко в работата ти?

— Моля те, спри с тази проклета учтивост, Марк.

— Предпочиташ да съм груб като теб ли?

— Не съм груба.

— Какво, по дяволите, искаш да кажа?

Отговорих с мълчание.

Той пусна радиото и подкара в нощта.

— Знам, че е неловко, Кей — каза той, като гледаше право пред себе си. — Съжалявам. Бентън предложи аз да те посрещна.

— Много умно от негова страна — казах саркастично.

— Не исках да кажа това. Аз щях да настоя, ако той не ме беше помолил. Ти не можеше да знаеш, че аз съм тук.

На отбивката завихме в пътя към къщата на Уесли. Когато спряхме в двора му, Марк каза:

— Струва ми се разумно да те предупредя, че Бентън не е в много добро настроение.

— Аз също — отговорих студено.

В камината във всекидневната гореше огън. Уесли седеше близо до него, куфарчето му — отворено и облегло на крака на стола, питието му — на масата до него. Не стана при влизането ми, само кимна леко, когато Кони ме покани на канапето. Седнах в единия край, а Марк — в другия.

Кони отиде да донесе кафето и аз започнах:

— Марк, нямах представа, че и ти си замесен във всичко това.

— Просто няма какво да знаеш. Бях за няколко дни в Куантико и сега прекарвам вечерта си с Бентън и Кони. Утре се връщам в Денвър. Не участвам в разследването, нито имам нещо общо със случаите.

— Добре. Но знаеш за тях.

Зачудих се какво ли са обсъждали Бентън и Марк в мое отсъствие и какво може Уесли да е казал на Марк за мен.

— Той е наясно със случаите — отговори Уесли.

— Тогава ще задам въпроса и на двамата ви — казах. — Бюрото ли постави капан на Пат Харви? Или ЦРУ?

Уесли не помръдна, нито пък промени изражението на лицето си.

— Какво те кара да мислиш, че е имало заложен капан?

— Очевидно дезинформационната тактика на Бюрото има за цел не само примамването на убиеца. Някой е възнамерявал да унищожи доверието в Пат Харви и пресата се справи с тази задача доста успешно.

— Дори президентът няма такова влияние над медиите. Не и в нашата страна.

— Не обиждай интелигентността ми, Бентън — казах.

— Тя просто ни изпревари. Нека го кажем по този начин.

Уесли кръстоса крака и взе питието си.

— А вие поставихте капана.

— Никой не е говорил вместо нея на пресконференцията.

— Това е без значение. Просто нямаше нужда друг да говори вместо нея. Някой е направил така, че обвиненията ѝ да звучат като бръщолевенето на луд, когато бъдат отпечатани. Кой подучи репортерите, политиците, бившите ѝ съюзници, Бентън? Кой даде информацията, че се е консултирала с ясновидка? Ти ли?

— Не.

— Пат Харви се видя с Хилда Озимек миналата есен — продължих. — Досега този факт не бе съобщаван в новините. Адски е дълго, Бентън. Ти самият ми каза, че ФБР и тайните служби са се свързвали с Хилда Озимек в няколко случая. Вероятно и госпожа Харви е научила за нея от вас, за бога.

Кони се върна с кафето ми, после ни остави така бързо, както се бе появила.

Чувствах погледа на Марк върху себе си, напрежението. Уесли продължаваше да гледа огъня.

— Струва ми се, че знам истината. — Дори не направих опит да прикрия отвращението си. — И възнамерявам да я обсъдим веднага. Ако не ми помогнеш в това, тогава мисля, че за в бъдеще и за мен ще бъде невъзможно да ти помагам.

— Какво намекваш, Кей? — погледна ме Уесли.

— Ако се случи отново, ако още една двойка умре, не гарантирам, че репортерите няма да разберат какво всъщност става...

— Кей — този път ме прекъсна Марк.

Отказах да го погледна. Правех всичко възможно да го отстраня.

— Не искаш да се препънеш като госпожа Харви.

— Не може да се каже, че тя се препъна съвсем сама — отговорих. — Смятам, че е права. Нещо наистина се покрива.

— Предполагам, изпратила си ѝ докладите си — каза Уесли.

— Да. Вече няма да участвам в тази манипулация.

— Това е било грешка.

— Грешката ми беше, че не ѝ ги изпратих по-рано.

— Докладите ти включват ли информация за куршума, който извади от тялото на Дебора? По-специално, че е бил деветмилиметров „Хидра-шок“?

— Калибърът и марката трябва да са в доклада на оръжейните експерти — отговорих. — Аз не изпращам копия от техните доклади, както и от докладите на полицията — нито един от тях не е създаден в

офиса ми. Но се интересувам защо си толкова загрижен за тази подробност.

Уесли не отговори и Марк се намеси:

— Бентън, трябва да изясним това.

Уесли запази мълчание.

— Смятам, че Кей трябва да знае — добави Марк.

— Мисля, че вече знам — казах. — Смятам, че ФБР се страхува, че убиецът е федерален агент, който е мръднал. Възможно е и да е някой от лагера „Пиъри“.

Вятърът изстена в тъмнината и Бентън стана, за да се погрижи за огъня. Постапи още дърва, подреди ги с машата и почисти пепелта от огнището, без да бърза. Най-после седна, взе питието си и каза:

— Как стигна до този извод?

— Няма значение — отговорих.

— Някой каза ли ти го направо?

— Не. Не направо — извадих цигарите си. — Откога подозираш това, Бентън?

Той се поколеба, но отговори:

— Вярвам, че ще е по-добре, ако не знаеш подробностите. Наистина. Ще бъдат само бремене за теб. Много тежко бремене.

— Вече си нося тежкото бремене. И ми писна да се натъквам на дезинформация.

— Искам да ми обещаеш, че нищо от обсъжданото няма да излезе оттук.

— Познаваш ме прекалено добре, за да се тревожиш за това.

— Лагерът „Пиъри“ влезе в картинката не много дълго след започването на тези случаи.

— Заради близостта си?

Той погледна към Марк.

— Ще те оставя да продължиш — му каза Уесли.

Обърнах се и погледнах човека, който в миналото бе споделял леглото ми и изпълвал мечтите ми. Беше облечен в морскосини джинси и риза на червени и бели райета, която и преди бях виждала. Беше дългокрак и елегантен. Тъмната му коса сивееше на слепоочията, очите бяха зелени, брадичката — силна и волева, чертите — фини. Все още жестикулираше леко и се навеждаше напред, когато говореше.

— Отчасти ЦРУ се интересува — обясни Марк, — защото убийствата бяха извършени толкова близо до лагера „Пиъри“. Сигурен съм, за теб не е изненада, че ЦРУ е осведомено за повечето неща, които стават около тренировъчния им лагер. Знаят дори повече, отколкото човек би могъл да си представи. Факт е, че местните селца и жители често са използвани при маневри.

— Какъв вид маневри? — попитах.

— Например наблюдение. Трениращите офицери в лагера често се упражняват в наблюдение, като използват местните жители като опитни зайчета поради липсата на по-добър екип. Установяват наблюдение на обществени места, ресторанти, барове, магазини. Следят хората в коли, пеша, правят снимки и т.н. Никой, разбира се, не знае, че има подобно нещо. Хората не са засегнати, като изключим това, че надали би им харесала идеята да са следени, наблюдавани или снимани.

— И на мен не би ми харесало — казах с неудобство.

— Тези маневри — продължи той — също така включват и сухи тренировки. Един от офицерите може да имитира проблем с колата си и да спре минаващ шофьор за помощ. Целта е да се види до каква степен той може да накара човека да му се довери. Офицерът може да се представи за полицай, шофьор на камион, каквото и да е. Това се практикува за операциите им в чужбина. Хората се тренират как да шпионират и как да избягнат да бъдат шпионирани.

— И всичко това напомня за случилото се с младежите — прекъснах го.

— Точно така — намеси се Уесли. — Някой в лагера „Пиъри“ се разтревожи. Помолиха ни да им помогнем да проучат ситуацията. После се появи и втората двойка. Характерните черти бяха същите като при първия случай, установи се схема. ЦРУ започна да се паникьосва. Те винаги са били обзети от параноя, Кей, и последното нещо, от което се нуждаеха, бе да открият, че един от хората им в лагера „Пиъри“ се упражнява да убива хора.

— ЦРУ никога не е признавало, че „Пиъри“ е основната му тренировъчна база — посочих.

— Това се знае от всеки — каза Марк и ме погледна в очите. — Но ти си права, ЦРУ никога не е признавало това публично. Нито пък имат желание да го направят.

— И точно поради това те не искат убийствата да бъдат свързани по някакъв начин с лагера „Пиъри“ — казах и се почудих как ли се чувства Марк и дали въобще чувства нещо.

— Така е, но има и още много други причини — пое разговора Уесли. — Рекламата би била съсипваща, а кога е бил последният път, когато си чела нещо положително за ЦРУ? Имелда Маркос бе обвинена в кражба и измама, а защитата ѝ претендираше, че всеки трансфер, направен от семейство Маркос, е бил известен и одобрен от ЦРУ.

Нямаше да е толкова напрегнат и да не смее да ме погледне, ако не чувстваше нищо.

— ... после се разчу, че Нориега бил на заплата в ЦРУ — продължи Уесли. — Неотдавна пък публикуваха, че ЦРУ дало протекция на един сирийски контрабандист и така направило възможно поставянето на бомба в самолет на „Пан Ам“, който експлодира над Шотландия и уби двеста и седемдесет човека. Да не споменаваме и най-новото обвинение, че ЦРУ финансира нарковойните в Азия, за да дестабилизира правителствата им.

— Ако се окаже — каза Марк, избягвайки погледа ми, — че младежите са били убити от човек на ЦРУ от лагера „Пиъри“, можеш да си представиш реакцията на обществеността.

— Бедна ти е фантазията — казах, като се мъчех да се съсредоточа изцяло върху разговора. — Но защо ЦРУ е толкова сигурно, че убийствата са извършени от техен човек? Какви доказателства имат?

— Повечето са косвени — обясни Марк. — Оставянето на картата е военен знак. Сходствата между схемата на убийствата и маневрите, провеждани във Фермата и в близките градчета. Например гористите местности, където трупове бяха намерени, напомнят за „зоните за убийства“ в лагера, където офицерите се упражняват с гранати, автоматични оръжия и усъвършенстват оборудване като уредите за нощно гледане, които им позволяват да виждат в гората след стъмване. Също така тренират самозащита, как да обезоръжат някого, да го обезвредят и убият с голи ръце.

— При убитите двойки не можахме да определим причината за смъртта — каза Уесли. — Това навежда на мисълта, че може да са убити, без да е използвано оръжие. Например да са удушени. Или ако

гърлата им са прерязани — това се свързва с партизанска война — да очистиш врага бързо и безшумно. Прерязваш дихателната му тръба и той не вдига абсолютно никакъв шум.

— Но Дебора Харви е била застреляна — казах.

— С автоматично или полуавтоматично оръжие — отговори Уесли. — Пистолет или нещо като автомат. Необичайни куршуми, които се свързват с полиция, наемни войници, въобще хора, чиито мишени са други хора. Експлодиращите куршуми „Хидра-шок“ не се използват за лов на елени. — Бентън поспря и после добави: — Смятам, че това ще ти помогне да разбереш защо не искахме Пат Харви да узнае типа оръжие и патрони, използвани при убийството на дъщеря ѝ.

— Какво ще кажеш за заплахите, които госпожа Харви спомена на пресконференцията? — попитах.

— Това е вярно — отговори Уесли. — Малко след като бе назначена за директор на националната наркополиция, някой изпрати заплашителни писма, в които се заканваше на нея и на семейството ѝ. Не е вярно, че Бюрото не ги е взело на сериозно. И преди я бяха заплашвали и винаги сме се отнасяли към това напълно сериозно. Не знаем кой стои зад последните заплахи, но не вярваме те да са свързани с убийството на Дебора.

— Госпожа Харви обвини една от федералните агенции — казах. — ЦРУ ли имаше предвид? Тя знае ли това, което ти току-що ми разказа?

— Ето какво ме притеснява — призна Уесли. — Тя направи някои коментари, които насочват на мисълта, че няма идея, но казаното на пресконференцията само засилва тревогата ми. Може да е имала предвид ЦРУ. А може и да не е. Пат Харви има страхотна информационна мрежа. Има право на достъп до документацията на ЦРУ, при положение че съществува някаква връзка с търговията с наркотици. Още по-неприятно е, че тя е близка приятелка с един бивш посланик в ООН, който е член на президентския Съвет по въпросите на разузнаването. Членовете на съвета имат право на достъп до всички документи по всяко време. Съветът знае какво става, Кей. Възможно е и госпожа Харви да знае абсолютно всичко.

— Значи наистина е попаднала в капан? — попитах. — За да сте сигурни, че ще се покаже като ирационална, като човек, на когото не

може да се разчита и не бива да бъде приеман сериозно, така че ако тя все пак повдигне капака, никой да не ѝ повярва.

Уесли прокара пръст по ръба на чашата си.

— За съжаление е така. Тя не може да се контролира, не желае да ни помогне. А най-голямата ирония е, че ние искаме да научим кой е убил дъщеря ѝ дори повече от самата нея — по очевидни причини. Правим всичко възможно, мобилизирахме сме всичко и всички, за да намерим този човек, или хора.

— Това, което ми казваш, изглежда напълно несъвместимо с предишното ти предположение, че Дебора Харви и Фред Чейни са станали жертва на политическо убийство, Бентън — казах вбесено. — Или просто си ми хвърлял прах в очите, за да прикриеш истинските страхове на Бюрото?

— Не знам дали те не са жертва на политическо убийство — отговори той намръщено. — Честно казано, знаем съвсем малко. Техните убийства може да са политически, както вече ти обясних. Но ако си имаме работа с човек на ЦРУ, който е откачил, случаите с петте двойки може да са свързани, да са обикновени серийни убийства.

— А убиецът все повече да се въодушевява от смелостта си — предположи Марк. — Пат Харви често се появява в новините, особено през изминалата година. Ако търсим човек на ЦРУ, който се упражнява в убийства, той като нищо може да е решил да се заеме с дъщерята на толкова известна личност, при това приближена на президента.

— И по този начин да засили вълнението си от риска — обясни Уесли. — Да извърши убийството по метод, който свързваме с операциите в Централна Америка, Средния изток и въобще неутрализиране на врага. С други думи — политическите убийства.

— Мислех, че ЦРУ не участва в политически убийства още от времето на правителството на Форд — казах. — Всъщност ЦРУ не би трябвало да се занимава с операции, които застрашават живота на чуждестранен ръководител.

— Това е вярно — отговори Марк. — ЦРУ не би трябвало да е в този бизнес. Американските войници във Виетнам не трябваше да убиват цивилни. И ченгетата не трябва да извършват насилие върху заподозрените или затворниците. Но когато се стигне до отделния индивид, понякога нещата излизат извън контрол. Правилата се нарушават.

Не можех да не се замисля за Аби Търнбул. Колко от тези неща знаеше? Дали госпожа Харви ѝ беше дала някаква информация? Каква всъщност бе книгата, която Аби пишеше? Не виждах нищо чудно в подозренията ѝ, че я следят и подслушват телефона ѝ. ЦРУ, ФБР и дори президентския Съвет по разузнаването, чиято задна врата водеше направо към Овалния кабинет, имаха основателна причина да се страхуват от книгата на Аби. Тя пък от своя страна имаше основание да стане параноик. Възможно бе да е наистина в опасност.

Сбогувахме се с Уесли пред вратата. Установих, че вятърът бе спрял, а лека мъгла обвиваше върховете на дърветата. Последвах Марк към колата му. Чувствах, че някои от проблемите вече бяха разрешени и изяснени, но въпреки това бях по-неспокойна и отпреди.

Проговорих чак когато напуснахме малкото шосе, водещо към къщата на Бентън.

— Станалото с Пат Харви е ужасно. Тя загуби дъщеря си, а сега унищожиха кариерата и репутацията ѝ.

— Бентън няма нищо общо с предадената на пресата информация, нито пък с „поставянето на капан“, както ти се изрази. — Марк не сваляше очи от тъмния, тесен път.

— Не е важно как аз съм се изразила, Марк.

— Просто повтарям това, което каза.

— Ти много добре знаеш какво става. Не се прави на наивен пред мен.

— Бентън направи всичко възможно, за да ѝ помогне, но тя е подхванала вендата срещу Министерството на правосъдието. За нея Бентън е просто още един агент, който е решил да я съсипе.

— Ако бях на нейно място, сигурно щях да се чувствам по същия начин.

— Съдейки по характера ти, мога да кажа, че е така.

— А това какво би трябвало да означава? — запитах и усетих как гневът ми се надига.

— Абсолютно нищо.

Замълчахме упорито. Напрежението нарастваше. Не можех да разпозная пътя, по който се движехме, но знаех, че времето ни заедно изтичаше. После той отби на паркинга пред магазина и спря до колата ми.

— Съжалявам, че трябваше да се видим при тези обстоятелства — каза той кротко.

Не отговорих и Марк добави:

— Но не съжалявам, че те видях.

— Лека нощ, Марк — тръгнах да излизам от колата.

— Недей, Кей. — Той постави ръката си върху моята.

Седях, без да помръдна.

— Какво искаш?

— Да поговоря с теб. Моля те.

— Ако толкова искаш да говориш с мен, защо не го направи малко по-рано? — отговорих развълнувано и издърпах ръката си. — Не си опитвал да ми кажеш едно проклето нещо в продължение на месеци.

— Това се отнася и за двама ни. Миналата есен ти звъннах, но ти не отговори на обаждането ми.

— Знаех какво ще ми кажеш, а не исках да го чуя — казах.

Почувствах как неговият гняв също нараства.

— Извинявай. Забравих, че винаги си имала необяснимата способност да четеш мислите ми.

Той постави и двете си ръце на волана и се загледа напред.

— Щеше да ми съобщиш, че няма шанс за сдобряване, че всичко е свършило. А аз не желяех да чуя с какви думи ще ми кажеш нещо, което вече съм разбрала.

— Мисли каквото искаш.

— Това няма нищо общо с нещата, които аз искам да мисля!

Мразех авторитетния му глас, който ме караше да излизам вън от кожата си.

— Виж сега — пое си дъх Марк. — Смяташ ли, че има възможност да обявим примирие? Да забравим миналото?

— Никакъв шанс.

— Страхотно. Благодаря ти, че си толкова благоразумна. Поне опитах.

— Опита? Минаха колко — осем, девет месеца откак замина? Какво, по дяволите, си опитал, Марк? Не знам какво точно искаш, но не е възможно да забравим миналото. Не е възможно да се срещаме случайно и да се преструваме, че между нас не е имало нищо. Отказвам да постъпя по този начин.

— Не искам нищо такова, Кей. Питам дали можем да забравим скандалите, гнева, нещата, които си казахме тогава.

Всъщност не можех точно да си спомня какво си бяхме казали или да обясня какво се бе объркало. Карахме се, без дори да сме сигурни защо, докато накрая всичко се фокусираше върху раните, които си нанасяхме взаимно, а забравяхме причините за скандала.

— Когато миналия септември ти се обадох — продължи той емоционално, — не исках да ти кажа, че няма шанс за сдобряване. Напротив, щом набрах номера ти, си помислих, че поемам риска ти да го кажеш. Ти не ми позвъни обратно и аз реших, че просто не желаяш да говориш с мен.

— Не си сериозен.

— Абсолютно сериозен съм.

— Е, може да е било разумно да вземеш подобно решение след това, което направи.

— Това, което аз направих? — запита той невярващо. — А това, което ти направи?

— Единственото направено от мен, бе, че ми писна да правя компромиси. Ти всъщност въобще не се опита да се преместиш в Ричмънд. Не знаеше какво искаш и очакваше аз да отстъпвам, да се съгласявам, да се отказвам от всичко, когато ти решиш и наредиш. Независимо колко много те обичам, не мога да се откажа от това, което съм. А и никога не съм искала от теб да се откажеш от себе си.

— О, да, поиска. А дори и да бях успял да се преместя в службата в Ричмънд, тя не бе това, което исках.

— Добре. Радвам се, че си постигнал целите си.

— Кей, на равно сме. И ти имаш вина.

— Аз не бях човекът, който си тръгна. — Очите ми се изпълниха със сълзи и измърморих. — Ох, по дяволите.

Марк извади носната си кърпа и нежно я постави в скута ми. Попих очите си, преместих се по-близо до вратата и облегнах главата си на стъклото. Не исках да плача.

— Съжалявам — каза той.

— Съжалението ти не променя абсолютно нищо.

— Моля те, не плачи.

— Ако искам, ще плача — отговорих тъпо.

— Съжалявам — повтори той, този път шепнейки.

Помислих, че ще ме докосне, но той не го направи. Облегна се на седалката си и се загледа в тавана на колата.

— Слушай — започна той. — Ако искаш да знаеш истината, бих предпочел ти да си човекът, който си тръгна. Тогава ти щеше да си този, който е провалил работата, а не аз.

Не казах нищо. Не смеех.

— Чу ли ме?

— Не съм сигурна — съобщих на прозореца.

Марк промени позата си. Почувствах погледа му върху себе си.

— Кей, погледни ме.

Направих го, макар и неохотно.

— Защо мислиш, че съм се върнал тук? — запита той с нисък глас. — Опитвам се да се върна в Куантико, но е адски трудно. Времето не е подходящо — поради икономическата криза бюджетът на Бюрото е орязан. Има и много други причини.

— Да не искаш да ми кажеш, че не си щастлив професионално?

— Казвам ти, че направих грешка.

— Съжалявам за всички грешки, които си допуснал в професионално отношение — казах.

— Не говоря само за това и ти го знаеш.

— За какво тогава? — Бях твърдо решена да го накарам да го каже.

— Знаеш какво искам да кажа. Говоря за нас. Не се чувствах щастлив. — Очите му блестяха в тъмнината. Изглеждаше почти свиреп. — А ти? Щастлива ли беше? — притисна ме той.

— Смятам, че и двамата направихме доста грешки.

— Искам да започнем да оправяме някои от тях, Кей. Не желая всичко между нас да приключи по този начин. Чувствам го от адски дълго време, но... е, просто не знаех как да ти го кажа. Нямах представа дали искаш да ме чуеш, или се виждаш с друг човек.

Не си признах, че и аз съм се чудила за същото и съм се ужасявала от възможния отговор.

Марк се протегна и взе ръката ми. Този път не я отдръпнах.

— Опитвах се да разбера какво точно се обърка между нас — каза той. — Знам само, че и двамата сме ужасно упорити. Аз държах всичко да става, както го искам, ти — също. Така стигнахме дотук. Не

мога да кажа какъв е бил животът ти, откак заминах, но съм готов да се обзаложа, че не е бил много добър.

— Доста нагло е от твоя страна да се обзалагаш за подобно нещо.

Марк се усмихна.

— Просто се опитвам да се вживея в представата, която имаш за мен. Едно от последните ти обръщения към мен, преди да замина, бе точно „нагло копеле“.

— Това преди или след като те нарекох „кучи син“?

— Струва ми се — преди.

— Доколкото си спомням ти също ме нарече с някои изискани имена. Освен това ми се стори, че ти предложи да забравим това, което сме си казали тогава.

— А ти каза: „без значение е колко много те обичам“.

— Моля?

— „Обичам“ — в сегашно време. Не се опитвай да си върнеш думите. Чух те.

Той притисна ръката ми до лицето си. Устните му нежно докоснаха пръстите ми.

— Опитах се да спра да мисля за теб. Не успях.

Марк млъкна и доближи лицето си до моето.

— Не те карам да кажеш същото.

Но искаше точно това и аз му отговорих.

Докоснах бузата му, а той — моята. После целунахме местата, където досега бяха пръстите ни. Накрая устните ни се събраха. Не проговорихме повече. Спряхме и да мислим, докато изведнъж предното стъкло не се освети и нощта не запулсира в червено. Нервно се заоправяхме, когато една патрулна кола спря до нас и ченгето излезе от нея с фенерче и радио в ръката.

Марк вече отваряше вратата си.

— Всичко наред ли е? — запита ченгето и се наведе да надникне вътре.

Очите му огледаха безразлично сцената на страстта ни. Лицето му остана сериозно. Дясната му буза изглеждаше невероятно подута.

— Всичко е наред — отговорих ужасена, докато опипвах пода с босия си крак — бях успяла някак си да си изгубя обувката.

Ченгето се отдръпна назад и изплю струя тютюнев сок.

— Имахме важен разговор — каза Марк.

Бях благодарна, че разумно не извади да покаже значката си. Ченгето знаеше дяволски добре, че правехме доста много неща, когато спря до нас. Но разговорът не бе едно от тях.

— Е, ако държите да продължите разговора си — каза той, — бих ви посъветвал да отидете някъде другаде. Нали разбирате, не е безопасно да си седите тук, в колата, посред нощ. Имахме известни проблеми. Ако не сте отгук, може би не сте чували за изчезващите двойки.

Той продължи лекцията си. Усетих, че кръвта ми замръзва.

— Прав сте. Благодаря ви — каза най-после Марк. — Сега тръгваме.

Ченгето кимна, изплю се отново и се качи в колата си. Излезе на пътя и бавно се отдалечи.

— Господи — измърмори Марк задъхано.

— Не го казвай — отговорих. — Нека дори да не се замисляме върху това какви глупаци сме.

— Виждаш колко дяволски лесно е? — каза той все пак. — Двама души навън през нощта, някой ги спира. По дяволите, проклетият ми пистолет е в жабката. Не се и замислих по въпроса, докато той не се изправи точно пред мен, а тогава вече би било твърде късно...

— Спри, Марк. Моля те.

Той се разсмя и ме стресна.

— Не е смешно!

— Блузата ти е закопчана накриво — изохка той.

Мамка му!

— Силно се надявам, че не те е разпознал, шеф Скарпета.

— Благодаря за успокояващата идея, господин ФБР. Сега вече си отивам вкъщи — отворих вратата. — Достатъчно неприятности ми донесе за една вечер.

— Хей, ти започна.

— Не е вярно.

— Кей? — Той стана сериозен. — Какво ще правим сега? Имам предвид — утре се връщам в Денвър. Не знам какво ще стане, какво мога да направя и дали трябва да се опитам да направя нещо.

Нямаше лесни отговори. Винаги е било така между нас.

— Ако не се опиташ да направиш нещо, то никога нищо няма да стане.

— А ти?

— Има адски много неща, за които трябва да си поговорим, Марк.

Той запали фаровете и сложи колана си.

— А ти? — запита отново. — За опита са нужни двама.

— Странно е, че казваш това.

— Кей, недей. Моля те, не започвай.

— Трябва да помисля.

Извадих ключовете от колата си. Изведнъж се почувствах скапана.

— Не ме разигравай.

— Не те разигравам, Марк — казах и докоснах бузата му.

Целунахме се за последен път. Исках целувката ни да продължи часове, а в същото време исках да си тръгна. Страстта ни винаги беше бурна. Изглеждаше, че живеем за моменти, които с нищо не допринасяха за бъдещето ни.

— Ще ти се обадя — каза той.

Отворих вратата на колата си.

— Послушай Бентън — добави Марк. — Можеш да му се довериш. Замесена си в крайно противна история.

Запалих двигателя.

— Бих искал да не се намесваш в това.

— Винаги си желал подобни неща — отговорих.

Марк се обади късно на следващата нощ, а след два дни — отново. Третото му обаждане бе на десети февруари. Нещата, които ми каза, ме накараха незабавно да тръгна да търся последното издание на „Нюзуик“.

Угасналите очи на Пат Харви гледаха към Америка от корицата на списанието. Огромните черни букви на заглавието гласяха: „Убийството на дъщерята на Наркоцарицата“. „Изключителната“ статия в списанието преразказваше пресконференцията на Пат Харви, обвиненията ѝ в конспирация и случаите на другите изчезнали тийнейджъри, намерени полуразложени в горите на Вирджиния.

Макар да бях отказала да бъда интервюирана за статията, списанието бе изровило моя стара снимка, на която се качвах по стъпалата на съда. Заглавието съобщаваше: „Главният съдебен лекар дава информация под заплаха от съдебно нареждане“.

— Това са си рисковете на професията. Чувствам се чудесно — уверих Марк, когато му се обадох.

Дори при позвъняването на майка ми късно вечерта останах спокойна, докато тя не каза:

— Тук стои някой, който умира да си поприказва с теб, Кей.

Племенницата ми Луси винаги успяваше да ме довърши.

— Как се получи така, че имаш неприятности? — запита тя.

— Нямам неприятности.

— Статията твърди, че имаш. Казват, че някой те е заплашвал.

— Прекалено сложно е за обяснения, Луси.

— Наистина е страхотно — каза тя невъзмутимо. — Утре ще занеса списанието в училище и ще го покажа на всички.

Прекрасно, помислих си.

— Госпожа Бароус — каза тя, говорейки за учителката си — вече ме попита дали ще можеш да дойдеш тук през април. За Деня на кариерата.

Не бях виждала Луси от една година. Изглеждаше ми странно, че тя вече е в гимназията. Знаех, че има шофьорска книжка и носи контактни лещи, но въпреки това си я представях като топчесто, тъжно хлапе, което иска да го сложат в леглото и приспят. Представях си ужасното бебе, което по някакъв странен начин се бе привързало към мен още преди да започне да пълзи. Никога няма да забравя пътуването си до Маями за Коледата, след като тя се роди. Бях отседнала при сестра ми. Изглеждаше, че Луси прекарва цялото си време да ме наблюдава. Очите ѝ следяха всяко мое движение като две блестящи звездички. Смееше се, когато сменях пелените ѝ, и започваше да вие, ако решах да изляза от стаята.

— Искаш ли да прекараш една седмица с мен през лятото? — попитах.

Луси се поколеба, после каза разочаровано:

— Предполагам, това означава, че няма да дойдеш за Деня на кариерата?

— Ще видим.

— Не знам дали мога да дойда това лято — обади се тя кисело.
— Имам работа и не знам дали ще мога да се измъкна.

— Чудесно е, че имаш работа.

— Да. В магазин за компютри. Ще спестя достатъчно, за да си купя кола. Искам спортна кола, с гюрук, а ако е стара, можеш да я купиш доста евтино.

— Това са смъртоносни капани — възпротивих се, преди да успея да се спра. — Моля те, не купувай нищо такова, Луси. Защо не дойдеш при мен в Ричмънд? Ще пообиколим и ще купим кола — нещо хубаво и безопасно.

Беше изкопала дупка, а аз както винаги попаднах в нея. Луси имаше талант да манипулира хората и нямаше нужда да си психиатър, за да разбереш защо. Тя бе жертва на хронично пренебрегване от страна на майка си, моята сестра.

— Ти си умна млада дама, със свое собствено мнение — промених тактиката аз. — Знам, че можеш да вземеш разумно решение какво да правиш с времето и парите си. Но ако успееш да ме вместиш в графика си през лятото, може да отидем някъде. На море или планина — където искаш. Никога не си ходила в Англия, нали?

— Не.

— Е, това може да е добра идея.

— Наистина ли? — запита тя подозрително.

— Наистина. Не съм ходила там от години — отговорих, като идеята все повече ми харесваше. — Смятам, че е време да видиш Оксфорд и Кеймбридж, лондонските музеи. Ще ти уредя и разходка из Скотланд Ярд, ако искаш. А ако успеем да потеглим през юни, може да си вземем и билети за Уимбълдън.

Мълчание. После тя весело се обади:

— Аз просто те дразнех. Всъщност не искам спортна кола, лельо Кей.

На следващата сутрин нямаше аутопсии. Седях на бюрото си и се опитвах да приключа купчините документи. Трябваше да разследвам и други смъртни случаи, да изнасям лекции, да свидетелствам на съдебни дела, но въпреки всичко не можех да се съсредоточа. Всеки път, когато се захващах с нещо ново, вниманието ми се насочваше

обратно към мъртвите двойки. Съществувахе нещо важно точно под носа ми, а аз не го виждах.

Чувствах, че то е свързано с убийството на Дебора Харви.

Тя е била гимнастичка, спортистка, превъзходно контролираща тялото си. Може да не е била силна като Фред, но сигурно е била по-бърза и ловка. Струваше ми се, че убиецът е подценил спортните ѝ възможности и затова за момент е загубил контрола си върху нея в гората. Гледах, без да виждам доклада, който трябваше да подготвя. Чувах думите на Марк. Бе споменал „зони за убийства“, усъвършенстването на автоматични оръжия, гранати и оборудване за нощно виждане, които помагала на трениращите се да се преследват един друг из горите. Опитах се да си го представя. Започнах да размишлявам върху зловещ сценарий.

Вероятно, когато убиецът е отвлякъл Дебора и Фред и ги е завел на черния път, е замислял ужасна игра с тях. Наредил им е да си свалят обувките и чорапите и е завързал ръцете зад гърбовете им. Може да е носил очила за нощно виждане, които засилват лунната светлина и му помагат да вижда доста добре жертвите си, които е принудил да влязат в гората. Там е възнамерявал да ги преследва един по един.

Вярвах, че Марино е прав. Убиецът е трябвало да се освободи първо от Фред. Може да му е казал да бяга, да му е дал шанс да се измъкне. През цялото време, докато Фред се е препъвал из храсти и дървета, убиецът го е наблюдавал, движел се е с лекота, с нож в ръката. И в подходящия момент не му е било трудно да хване жертвата си изотзад, да пхне ръката си под брадичката му и да извие главата му назад, а после да пререже дихателната тръба и каротидната артерия. Подобно нападение в стил „командо“ бе бързо и безшумно. А ако телата не бъдат открити дълго време, съдебният лекар не би успял да установи причината за смъртта, защото тъканите и хрущялите щяха да бъдат разложени.

Реших да развия зловещия си сценарий по-нататък. Може част от садизма на убиеца да е било да принуди Дебора да гледа как приятелят ѝ е преследван и после убит в тъмнината. Смятах, че когато са стигнали до гората, убиецът е мислел, че ще я задържи в плен, ако завърже глезените ѝ. Но не е взел предвид гъвкавостта ѝ. Възможно е, докато той се е забавлявал с Фред, тя да е успяла да седне и да промуши вързаните си крака под ръцете. По този начин вързаните ѝ

ръце са се оказали отпред и са ѝ позволили да развърже краката си и да се защитава.

Протегнах ръце пред себе си и си представих, че китките ми са завързани. Ако Дебора е свила пръстите си в двоен юмрук и е замахнала, и ако убиецът по рефлекс е вдигнал ръце, за да се защити, като в едната от тях се е намирал ножът, с който току-що е убил Фред, това обясняваше нараняването на пръста на Дебора. Тя сигурно е побягнала с пълна сила и убиецът, разтревожен, я е застрелял в гърба.

Права ли бях? Нямах начин да знам със сигурност. Но сценарият продължаваше да се върти в мислите ми. Не съвпадаха само някои от предположенията. Ако смъртта на Дебора бе дело на наеман убиец или на психопат от хората на ЦРУ, който я е избрал заради това, че е дъщеря на Пат Харви, то не е ли знаел, че тя е гимнастичка от олимпийска величина? Не е ли взел предвид това, че тя е необичайно ловка и бърза, и да го е включил в подготовката си?

Би ли я застрелял в гърба? Подхождаше ли начинът, по който бе убита, на хладнокръвен и пресметлив професионален убиец?

В гърба.

Когато Хилда Озимек разглеждаше снимките на мъртвите младежи, тя чувстваше ужас. Очевидно жертвите са били ужасени. Но никога досега не се бях замисляла, че и убиецът може да се е страхувал. Да застреляш някого в гърба е признак на страх. Дебора се е възпротивила на нападателя си и той се е паникьосал. Изгубил е самоконтрол. Все повече се убеждавах, че Уесли и вероятно всички други грешаха по отношение на характера му. Да преследваш завързани, боси хлапета в гората след смрачаване, когато имаш оръжия и теренът ти е познат, а и вероятно си оборудван с очила за нощно виждане, това е като да ловиш риба във варел. Това е мошеничество. Прекалено е лесно. Не ми приличаше на действията, които очаквах от опитен убиец, който се възбужда от поемането на рискове.

Освен това съществуваше и изборът му на оръжия.

Ако бях човек от ЦРУ, който преследва хора, какви оръжия бих използвала? Автоматичен пистолет? Може. Но по-вероятно бих избрала деветмилиметров пистолет — нещо, което ще свърши работа, и толкова. Щях да използвам обичайните гилзи и куршуми. Със сигурност не бих използвала нещо необикновено като куршуми „Дум-дум“ или „Хидра-шок“.

Амунициите. Мисли, Кей! Не можеш да си спомня последния път, когато бях вадила куршуми „Хидра-шок“ от някой труп.

Куршумите първоначално бяха създадени за полицаите. При стрелба с тях се нанасяха много по-големи поражения, отколкото при всеки друг куршум, изстрелян от петсантиметрова цев. Когато оловният куршум, леко вдлъбнат и с изпилен връх, влезеше в тялото, хидростатичното налягане правеше периферията му да разцъфне като цветенце. Ритането на пистолета почти не се усещаше и това улесняваше повторната стрелба. Куршумите рядко излизаха от тялото, а повредите, нанесени на меките тъкани и органи, бяха унищожителни.

Значи убиецът си падаше по специализираните оръжия. Без съмнение пистолетът му подходеше на патроните. Подбирането на най-смъртоносния тип амунициите вероятно му вдъхваше самоувереност, караше го да се чувства силен и важен. Можеше да е дори суеверен по отношение на оръжието си.

Обадих се по телефона и казах на Линда от какво имам нужда.

— Ела горе — отговори тя.

Когато влязох в оръжейната лаборатория, тя седеше пред компютъра.

— Тази година не е имало такива случаи, с изключение на Дебора Харви, разбира се — каза Линда, придвижвайки курсора надолу по екрана. — Един случай миналата година. Един в поминалата. Няма друго за „Федерал“. Но открих два случая със „Скорпиони“.

— Скорпиони? — запитах учудено, докато надничах през рамото ѝ.

Тя обясни:

— По-ранна версия. Десет години преди „Федерал“ да купят патента, корпорация „Хидра-шок“ произвеждаше същите гилзи — „Скорпион-38“ и „Копърхед-357“. — Линда натисна няколко клавиша и отпечата откритието си. — Преди осем години имаме един случай със „Скорпион-38“. Но не върху човек.

— Моля? — попитах объркано.

— Изглежда, жертвата е било куче. Простреляно три пъти.

— Убийството на кучето било ли е свързано с някои други случаи? Самоубийство, убийство, обир?

— Не мога да го разбера от данните, които имаме — извини се Линда. — Всичко, отбелязано тук, е, че от умрялото куче са били извадени три куршума „Скорпион“. Не са имали нищо общо с други случаи. Предполагам, тайната никога не е била открита.

Тя откъсна разпечатката и ми я подаде.

Много рядко службата ни извършваше аутопсии на животни. Понякога ловни надзиратели ни изпращаха елени, убити извън ловния сезон, или ако някое домашно животно бе застреляно по време на престъпление или намерено мъртво заедно със собствениците си, го преглеждахме и изследвахме за наркотици. Но не издавахме смъртни актове или доклади от аутопсията за животни. Нямаше голяма вероятност да намеря нещо, свързано със смъртта на застреляно преди осем години куче.

Обадих се на Марино и му разказах всичко.

— Сигурно се шегуваш — отговори той.

— Можеш ли да подразбереш нещо, без да вдигаш много шум? Не искам това да възбуди нечие любопитство. Може и нищо да няма, но се е случило в Уест Пойнт, а това е интересно. Трупове на втората двойка бяха намерени в Уест Пойнт.

— Добре, ще видя какво мога да направя — каза той, но не звучеше много въодушевен от задачата си.

На следващата сутрин Марино се появи по времето, когато работех върху едно четиринайсетгодишно момче, изхвърлено от пикап предишния ден.

— Надявам се, че уханието не идва от теб. — Марино се премести по-близо до масата и подуши.

— Имаше шише одеколон в джоба на панталона си. Счупило се, когато паднал на улицата. Миризмата идва оттам — кимнах към дрехите на съседната количка.

— „Брут“? — подуши той отново.

— Така мисля — отговорих разсеяно.

— Дорис ми купуваше „Брут“. А една година ми подари „Мания“, можеш ли да повярваш?

— Какво откри? — Продължих работата си.

— Името на кучето било „По дяволите“. Кълна се, че е вярно — каза Марино. — Принадлежало на някакъв смахнат дъртак — господин Джойс.

— Разбра ли защо кучето е пристигнало в нашата служба?

— Не във връзка с други случаи. Струва ми се — като услуга.

— Държавният ветеринарен лекар сигурно е бил в отпуската — отговорих, защото това се бе случвало и преди.

Ветеринарният отдел се намираще от другата страна на сградата ни. Към него имаше и морга, където се извършваха аутопсии на животни. Обикновено труповете отиваха при държавния ветеринар, но имаше и изключения. Съдебните патолози правеха услуги на ченгетата и аутопсираха, когато ветеринарният лекар не бе на разположение. По време на собствената си кариера аз бях правила аутопсии на измъчвани кучета, обезобразени котки, изнасилена кобила и отровено пиле, оставено в пощенската кутия на един съдия. Хората се отнасяха към животните по същия жесток начин, както и помежду си.

— Господин Джойс няма телефон, но един познат ми каза, че още живеел в същата колиба. Мислех да отида дотам и да проверя историята. Искаш ли да дойдеш с мен?

Взех нов скалпел и се замислих за претрупаното си бюро, за случаите, които трябваше да издиктувам, телефонните разговори, чакащи да бъдат проведени.

— Защо не — казах безпомощно.

Марино се поколеба, като че ли чакаше нещо.

Погледнах го и забелязах, че бе подстригал косата си. Носеше бежов панталон, тиранти и сако от туид, което изглеждаше чисто ново. Вратовръзката му беше чиста, също и бледожълтата му риза. Дори обувките му блестяха.

— Изглеждаш адски готин — казах като горда майка.

— Да — ухили се той и се изчерви, — Роуз ми подсвири, когато излязох от асансьора. Беше много смешно. От години не ми бе подсвирвала жена, освен Шугър, а тя не се брои.

— Шугър?

— Виси на ъгъла на „Адам“ и „Чърч“. Открих Шугър, позната и като Бяното куче, на една алея. Беше пияна като язовец и за малко щях да я сгазя. Направих грешката да я свестя. Бори се с мен като дива котка и ме кле по целия път до затвора. Всеки път, когато мина на по-

малко от километър от нея, започва да крещи, да свирка и да си вдига полата.

— А ти се тревожеше, че вече не си привлекателен за жените — казах.

11.

Породата на „По дяволите“ бе неопределена, макар да беше повече от ясно, че всяка черта, наследена от което и да е куче от неясния му род, беше най-лошата.

— Отгледах го от паленце — каза господин Джойс, когато му върнах снимката на въпросното псе. — Беше си обикновен помияр, нали разбирате. Просто една сутрин се появи пред вратата, съжалих го и му хвърлих няколко огризки. И след това не можах да се отърва от него.

Седяхме до масата в кухнята на господин Джойс. Слънчевата светлина се процеждаше едвам през прашния прозорец над изцапаната с ръжда порцеланова мивка. От крановете капеше вода. Бяхме пристигнали преди петнайсет минути и оттогава старецът не бе казал и една нежна дума за убитото си куче. Но въпреки това можех да усетя топлината в старческите очи, а грубите му ръце, които замислено галеха ръба на чашата за кафе, изглеждаха способни на нежни ласки.

— Как получи името си? — поиска да узнае Марино.

— Нали разбирате, аз никога не му дадох име. Вечно крещях по него: „По дяволите, млъкни! Ела тук, по дяволите! По дяволите, ако не спреш да лаеш, ще ти зашия муцуната!“. — Старецът се усмихна тъжно. — Стигна се дотам, той да реши, че се казва „По дяволите“. И аз така и продължих да го наричам.

Господин Джойс бе пенсионер. Преди работел като диспечер за една циментова компания. Малката му къщичка представляваше паметник на селската бедност по средата на фермерските земи. Подозирах, че първият собственик на бараката е бил наемател на фермата, защото от двете страни на имота се простираха огромни незасяти полета. Старецът каза, че през лятото те били покрити с царевица.

Било е лято, гореща августовска нощ, когато Бони Смит и Джим Фрийман били принудени да карат по обезлюдения, пращен път отпред. После настъпи ноември и аз минах по същия път, точно покрай

къщичката на господин Джойс, а задната част на комбито ми бе пълна със сгънати чаршафи, носилки и торби за трупове. На по-малко от три километра от мястото, където живееше старецът, се намираще гъстата гора, в която преди две години бяха намерени труповете на двойката. Зловещо съвпадение? Ами ако не беше само съвпадение?

— Разкажете ми какво се случи с По дяволите — каза Марино и запали цигара.

— Беше по време на уикенда — започна господин Джойс.

— Струва ми се, по средата на август. Всички прозорци бяха отворени, а аз седях във всекидневната и гледах „Далас“. Странно е как човек си спомня подобни неща. Май това означава, че е било петък. Даваха го от девет часа.

— Значи кучето ви е било застреляно между девет и десет — отбеляза Марино.

— Така мисля. Не може да е станало много преди това, защото той нямаше да успее да се добере до къщи. Та гледам си аз телевизията и изведнъж го чувам да драци по вратата и да скимти. Знаех, че е наранен, но реших, че сигурно се е счепкал с някоя котка или друго куче. После отворих вратата и го видях.

Старецът извади торбичка с тютюн и започна да си свива цигара с опитен маниер.

Марино го подкани:

— Какво направихте след това?

— Сложих го в колата и го закарах до къщата на доктор Уайтсайд. На около седем километра на северозапад.

— Ветеринарен лекар? — попитах.

Той бавно поклати глава.

— Не, мадам. Никога не съм имал ветеринарен лекар. Дори не съм познавал такъв. Доктор Уайтсайд се грижеше за жена ми, преди тя да почине. Много свестен човек. А и честно казано — не знаех къде другаде да отида. Разбира се, беше прекалено късно. Докато докарам кучето дотам, докторът вече нищо не можеше да направи. Каза ми, че трябвало да се обадя в полицията. В средата на август има само гарги, а и никой в света не може да има основателна причина да стреля посред нощ по гарги или каквото и да било друго. Постъпих така, както ми каза докторът. Обадох се в полицията.

— Имате ли някаква идея кой може да е застрелял кучето ви? — запитах.

— Вече ви казах, че По дяволите имаше гнусния навик да преследва хората, да тича след колите, като че ли иска да им изяде гумите. Ако искате да чуете моето лично мнение — винаги съм подозирал, че някое ченге може да го е очистило.

— Защо? — попита Марино.

— След като прегледаха кучето, ми казаха, че куршумите са били изстреляни от револвер. Значи По дяволите може да е тичал след някоя полицейска кола и така да е станало всичко.

— Видяхте ли някакви полицейски коли по пътя в онази нощ?

— Не. Но това не означава, че не е имало. А и аз не съм сигурен кога точно се е случило. Знам само, че не е било наблизно — щях да го чуя.

— Ако телевизорът ви е бил пуснат силно, можеше и да не го чуете — каза Марино.

— Със сигурност щях да го чуя. Наоколо няма много звуци, особено късно вечер. Човек като поживее тук известно време, започва да различава и най-слабите необичайни звуци. Дори телевизорът да работи и прозорците да са затворени.

— Чухте ли някакви коли по пътя ви тогава? — попита Марино.

Господин Джойс се замисли за момент.

— Знам, че премина една кола малко преди По дяволите да започне да драци по вратата. Полицаяте ме питаха за това. Имах чувството, че който и да е бил в колата, е застрелял кучето ми. Полицаят, който записа показанията ми, също мислеше така.

Старецът млъкна и се загледа през прозореца.

— Възможно е да е било просто някое хлапе.

Някъде удари часовник, после настъпи тишина, бавно минаващите секунди сякаш бяха отмервани от капещата в мивката вода. Господин Джойс нямаше телефон. Съседите му бяха малко и не живееха много наблизно. Зачудих се дали има деца. Не изглеждаше да си е взел друго куче или котка. По нищо не личеше, че някой или нещо, с изключение на стареца живее в къщата.

— По дяволите беше проклето животно, но човек се привързваше към него. Умираще си да тормоси пощаджията. А аз стоях тук, във всекидневната, гледах през прозореца и се смеех толкова

силно, че очите ми сълзяха. Страхотна гледка. Хилав, дребен човечец, който се оглеждаше наоколо ужасено и не смееше да излезе от камиончето си. По дяволите беснееше около него и лаеше като луд. Забавлявах се една-две минути, после се разкрещях и излизах на двора. Достатъчно бе да посоча с пръст и По дяволите се оттегляше със свита между краката опашка. — Цигарата на стареца димеше в пепелника забравена. Той си пое дъх. — Много лошотия има по света.

— Да, господине — съгласи се Марино и се облегна на стола си. — Навсякъде има лошотия, дори в хубав, спокоен район като този. Последния път, когато идвах насам, май беше преди две години, около Деня на благодарността. Тогава намерихме онази двойка в гората. Спомняте ли си това?

— Разбира се — кимна господин Джойс. — Никога не бях виждал такава лудница. Бях в двора и събирах дърва за огъня, когато изведнъж всички тези полицейски коли профучаха покрай мен с виещи сирени и святкащи лампи. Сигурно имаше дузина коли и една-две линейки също. — Той се замисли и погледна Марино. — Не си спомням да съм ви видял там. — После насочи вниманието си към мен. — Предполагам, че сте били?

— Да.

— Така и си помислих. — Той изглеждаше доволен. — Стори ми се, че лицето ви ми е познато, и по време на целия ни разговор се тормозя и се мъча да си спомня къде съм ви виждал.

— Вие отидохте ли в гората — там, където бяха телата? — запита Марино.

— С всички тия полицейски коли, дето преминаха край дома ми, просто нямаше начин да си остана тук. По тоя път нямам никакви съседи — само гори. В началото си помислих, че са застреляли някой ловец. Но не ми се видя логично — прекалено много ченгета бяха дошли. Та качих се в колата и тръгнах надолу по пътя. Намерих един полицай, който стоеше до колата си, и го попитах какво става. Обясни ми, че ловци намерили труповете на една двойка в гората. После ме попита дали живея наблизо. Отговорих му, че е така, и после на вратата ми се появи един детектив и започна да задава въпроси.

— Помните ли името на детектива? — попита Марино.

— Не мисля.

— Какви въпроси ви зададе?

— Най-вече искаше да знае дали съм виждал някого из района, особено по времето, когато се смята, че са изчезнали младежите. Дали е имало някакви непознати коли, ей такива неща.

— А вие сетихте ли се за нещо?

— Ами след като той си тръгна, аз се позамислих и оттогава нещо ми се върти из главата — отговори господин Джойс. — В нощта, за която полицията смята, че двойката е била доведена тук и убита, не чух нищо. Понякога си лягам рано. Може и да съм бил заспал. Но преди около няколко месеца си спомних нещо — след като другата двойка бе намерена в началото на годината.

— Дебора Харви и Фред Чейни? — попитах.

— Момичето, чиято майка била много важна.

Марино кимна. Господин Джойс продължи:

— Тези убийства ме накараха да се замисля за намерените тук трупове и изведнъж нещо ми изскочи в ума. Ако сте забелязали, когато идвахте, отпред има пощенска кутия. Преди няколко години бях доста болен. Трябва да е било около две седмици преди времето, в което смятат, че е станало убийството на момчето и момичето.

— Джим Фрийман и Бони Смит — каза Марино.

— Да, господине. Имах грип, повръщах, всичко ме болеше от главата до петите. Останах в леглото два дни и няхах сили дори да се завлека навън и да си прибера пощата. В нощта, за която говоря, най-после се почувствах по-добре и станах. Направих си супа и после излязох да си взема пощата. Сигурно е било около девет-десет часа вечерта. Докато се връщах към къщата, чух някаква кола. Навън бе тъмно като в рог, но колата пълзеше напред без фарове.

— В каква посока отиваше? — попита Марино.

— В тази — посочи на запад старецът. — С други думи, движеше се от гората обратно към шосето. Може и нищо да не е имало, но си спомням, че тогава ми се стори доста странно. В онази посока няма нищо, освен гори и обработваема земя. Но реших, че просто някакви хлапета са пиянствали или са търсели къде да паркират — нещо такова.

— Можахте ли да разгледате колата добре? — попитах.

— Стори ми се, че е средна по размер, тъмна на цвят. Черна, тъмносиня или тъмночервена.

— Нова или стара? — попита Марино.

— Не знам дали е била чисто нова, но не беше стара. Не беше и някоя от онези чуждестранните коли.

— Как разбрахте? — поиска да узнае Марино.

— По звука — отговори господин Джойс, без да се замисли. — Чуждите коли не звучат като американските. Двигателят е по-шумен, пухти повече. Не знам как да го обясня, но правя разлика. И с вас, когато идвахте, познах. Разбрах, че сте в американска кола, вероятно форд или шевролет. Онази кола премина с незапалени фарове, но беше много тиха, звучеше приятно. Формата ѝ ми напомни за новите тъндърбърд, но не мога да се закълна, че е такава. Може да е било и кугар.

— Значи е била спортна — предположи Марино.

— Зависи от гледната точка. За мен спортен е шевролет корвет. А тъндърбърд и кугар са просто луксозни.

— Разбрахте ли колко души има в колата? — попитах.

Той поклати глава.

— Не. Нямам идея дори. Беше ужасно тъмно, а и аз не гледах внимателно.

Марино извади бележника от джоба си и започна да го разлиства.

— Господин Джойс — каза той. — Джим Фрийман и Бони Смит изчезнаха на двацет и девети юли, събота вечер. Сигурен ли сте, че сте видели тази кола преди това, а не по-късно?

— Сигурен съм, както че седя тук. Причината е, че бях болен, както вече ви казах. Започнах да се разболявам през втората седмица на юли. Помня го, защото рожденият ден на жена ми беше на тринайсети юли. Винаги на рождения ѝ ден ходя на гробищата и слагам цветя на гроба ѝ. Току-що се бях върнал от гробището, когато се почувствах странно. А на следващия ден бях прекалено болен, за да стана от леглото. — Той млъкна и се замисли, после добави: — Трябва да е било петнайсети или шестнайсети, когато излязох да си прибера пощата и видях колата.

Марино извади слънчевите си очила и се приготви за тръгване.

Господин Джойс, който определено не беше вчерашен, го запита:

— Смятате, че между загиналите младежи и застреляното ми куче може да има нещо общо?

— Разглеждаме всяка възможност. Добре ще е да не споменавате на никого за разговора ни.

— Няма да спомена и дума, господине. Със сигурност.

— Ще ви бъда признателен.

Той ни изпрати до вратата.

— Отбийте се пак, когато можете — каза старецът. — Елате през юли — тогава има домати. Отзад си имам малка градинка с най-добрите домати във Вирджиния. Но, разбира се, не трябва да чакате дотогава, за да дойдете. Когато пожелаете. Винаги съм тук.

Господин Джойс ни наблюдаваше от портата, докато потегляхме.

Марино ми съобщи мнението си по черния път към магистралата.

— Има нещо подозрително в колата, която е видял две седмици преди Бони Смит и Джим Фрийман да бъдат убити тук.

— И аз така мисля.

— Що се отнася до кучето, имам съмнения. Ако е било застреляно седмици, дори месеци, преди Джим и Бони да изчезнат, щях да мисля, че има нещо. Но По дяволите е бил очистен цели пет години преди младежите да започнат да изчезват.

Зони за убийства, помислих си. Възможно бе все пак да сме на прав път.

— Марино, мислил ли си, че може да си имаме работа с някой, за когото мястото на убийството е по-важно от подбора на жертвите?

Той ме погледна и внимателно се вслуша в думите ми.

— Този човек може да е прекарал доста дълго време в търсене на точното място — продължих. — Когато това е свършено, той започва да ловува, води плячката си на това грижливо избрано място. Най-важното е мястото и времето през годината. Кучето на мистър Джойс е било убито в средата на август. Най-горещото време в годината, но във от ловния сезон. Всяка една от двойките е била убита извън ловния сезон. При всички случаи труповете са открити седмици или месеци по-късно, по време на сезона. От ловци. Това е схемата.

— Искаш да кажеш, че убиецът си е търсил хубавичко местенце из гората, подходящо за извършване на убийства, и кучето се е появило изведнъж и му е провалило плана? — Марино погледна намръщено към мен.

— Разглеждам всички възможности.

— Не се обиждай, но ми се струва, че тази идея можеш направо да я изхвърлиш през прозореца. Освен ако онзи идиот не си е

фантазирал с години как убива двойки, а чак наскоро да се е захванал с това.

— Смятам, че този човек има доста развинтена фантазия.

— Май трябва да се захванеш с профилиране — каза Марино. — Започваш да ми звучиш като Бентън.

— А ти звучиш, като че ли си отписал Бентън.

— Не. Просто точно сега не съм в настроение да се занимавам с него.

— Той все още е партньорът ти от ПЗЖП. Ние с теб не сме единствените, които са под напрежение. Не го съди прекалено строго.

— Ти май напоследък си се захванала да даваш безплатни съвети — каза той.

— Бъди доволен, че е безплатен, защото се нуждаеш от всичките съвети, които можеш да получиш.

— Искаш ли да хапнем по нещо за вечеря?

Приближаваше шест часа.

— Тази вечер имам тренировка — казах опечалено.

— Господи. Предполагам, това ще е следващото, което ще ме накараш да направя.

Самата мисъл накара и двамата ни да се протегнем едновременно към цигарите си.

Закъснях за урока си по тенис, макар да направих всичко възможно, с изключение минаването на червено, да стигна до Уестууд навреме. Една от връзките на маратонките ми се скъса, хватът ми беше хлабав, а на горния етаж течеше купон с мексикански бюфет, което означаваше, че галерията бе пълна с хора, които си нямаха друго забавление, освен да пият „маргарити“, да ядат „такос“^[1] и да наблюдават унижението ми. След като направих пет кошмарно несполучливи удара, започнах да преплитам крака, а размахът ми отслабна. Следващите три удара отидоха в мрежата. Играта ми бе направо жалка. Колкото по-усилено се стараех, толкова по-зле ставаше.

— Откриваш се прекалено рано, а удряш прекалено късно. — Тед дойде в моята страна зад мрежата. — Прекалено голям размах, а недостатъчно внимание. И какво става?

— Ами замислям се дали да не се захвана с бридж — отговорих и усетих как лошото ми настроение преминава в гняв.

— Държиш неправилно ракетата. Свали я по-рано, извий рамене, стъпи и удари топката. И я задръж колкото се може по-дълго.

Той отиде до началото на корта и ми демонстрира думите си, като прати няколко топки зад мрежата, докато аз завистливо го наблюдавах. Тед имаше мускули, като че ли изваяни от Микеланджело, невероятна координация и можеше без усилие да завърти топката така, че тя да подскочи над главата ти или да замре в краката ти. Зачудих се дали съвършените атлети осъзнават как ни карат да се чувстваме ние останалите.

— Проблемът ти е най-вече в главата, доктор Скарпета — каза той. — Идваш тук и искаш да си Мартина, а е много по-разумно да си си ти самата.

— Е, аз със сигурност не мога да бъда Мартина — измърморих.

— Не решавай толкова категорично да печелиш точки, когато трябва да работиш над това да не ги загубиш. Играй хитро, нагласяй нещата, поддържай играта, докато противникът ти пропусне или ти даде възможност да му изпратиш неспасяема топка. Тук играта е такава. Мачовете на клубно ниво не се печелят, те се губят. Някой те бие не защото е спечелил повече точки от теб, а защото ти си загубила повече от него. — Той ме изгледа замислено и добави: — Обзалагам се, че не си толкова нетърпелива в работата си. Сигурен съм, че можеш да отбиеш всяка топка, така да се каже, и го правиш по цял ден.

Не бях напълно уверена в това, но лекцията на Тед направи точно обратното на това, което той искаше. Отвлече мисълта ми от тениса. Да играеш хитро. По-късно надълго се замислих по въпроса, докато се киснех във ваната.

Нямаше да победим убиеца. Да го примамваш с поставяне на гилзи и истории във вестника бе обидна тактика, която не свърши никаква работа. Подходяща бе малко защитна стратегия. Престъпниците, които не са заловени, не са идеални, те са просто късметлии. Правят грешки. Всички ги правят. Проблемът е да ги видиш, да осъзнаеш значението им и да определиш дали са направени нарочно или не.

Сетих се за фасовете, които бяхме намерили около труповете. Нарочно ли ги е оставил там убиецът? Вероятно. Грешка ли бяха? Не, защото бяха абсолютно безполезни като доказателство и не можехме да определим марката им. Валето купа беше оставено в колите

нарочно, но и това не бе грешка. От картите не са били взети пръстови отпечатъци, а и най-вероятно убиецът ги е оставил, за да ни накара да мислим това, което той иска.

Бях сигурна обаче, че прострелването на Дебора Харви е било грешка.

Освен това съществуваше и миналото на нападателя, а в момента аз мислех точно за него. Той не се е превърнал изведнъж от спазващ законите гражданин в опитен убиец. Какви ли грехове е имал в миналото? Какви зловеци действия е извършвал?

Например — може да е застрелял кучето на един старец преди осем години. Ако бях права, това означаваше, че убиецът е направил още една грешка, защото този инцидент навеждаше на мисълта, че той е местен, а не е нов в района. Зачудих се дали не е убивал и преди.

На следващата сутрин, веднага след събранието на персонала, помолих компютърния ни специалист — Маргарет — да ми приготви разпечатка за всяко убийство, станало в радиус от седемдесет километра от лагера „Пиъри“ през последните десет години. Макар и да не търсех точно двойно убийство, точно това намерих.

Номера С0104233 и С0104234. Никога не бях чувала за тези свързани случаи, които бяха станали няколко години преди да се преместя във Вирджиния. Върнах се в кабинета си, затворих вратата и прегледах досиетата с нарастващо вълнение. Джил Харингтън и Елизабет Мот били убити преди осем години, през септември — месец след като бе застреляно кучето на господин Джойс.

И двете жени били малко над двацетте, когато изчезнали преди осем години, в петъчната нощ на четиринайсети септември. Трупозете им били открити на следващата сутрин в едно гробище. Фолксвагенът на Елизабет бил намерен едва на по-следващия ден на паркинга на един мотел на магистрала 60 в Лайтфут, точно пред Уилиямсбърг.

Започнах да разучавам докладите от аутопсиите и скиците на трупозете. Елизабет Мот била застреляна веднъж във врата, след което била намушкана в гърдите, а гърлото ѝ — прерязано. Била напълно облечена, без следи от сексуално насилие. Куршумът не бил открит. По китките ѝ имало следи от завързване. Немало получени при самозащита рани. Досието на Джил обаче разказваше друга история.

Тя имала защитни рани по ръцете, контузии и разкъсвания по лицето и скалпа, говорещи, че е била удряна с пистолет. Блузата ѝ също била разкъсана. Очевидно е водила отчаяна борба, която е завършила, когато убиецът я намушкал единайсет пъти.

Според изрезките от вестници, включени в досиетата, полицаите от град Джеймс казали, че момичетата били видени за последен път да пият бира в бар „Котва“ в Уилиямсбърг, където останали приблизително до десет часа вечерта. Правеха се предположения, че точно тук са срещнали убиеца си, тръгнали са си с него и са го последвали до мотела, където по-късно бе намерена колата на Елизабет. По някое време той ги е заплашил, вероятно още на паркинга, и ги е принудил да го закарат до гробището, където ги е убил.

Доста от нещата в сценария обаче не ми изглеждаха логични. Полицаите бяха намерили кръв на задната седалка на фолксвагена, която не можеше да бъде обяснена. Кръвната група не съвпаднаше с групите на двете момичета. А ако кръвта е била от убиеца, какво всъщност се е случило? Дали се е бил с някоя от жените на задната седалка? Ако е така — защо нямаше и нейна кръв? Ако и двете жени са седели отпред — как се е наранил убиецът? Да се е порязал, докато се е борил с Джил в гробището, също не обясняваше нещата. След убийствата той трябва да е откарал колата от гробището до мотела, което означаваше, че кръвта му трябва да е по седалката на шофьора, а не по задната. И най-накрая — ако той е възнамерявал да убие жените, след като се позабавляват сексуално, защо просто не ги е убил в мотелската стая? И защо при прегледа на момичетата не бе установено никакво наличие на сперма? Дали са правили секс с този човек, а после са се почистили? Две жени с един мъж? Тройка? Е, бях виждала доста неща в работата си.

Набрах номера на компютърния отдел и Маргарет вдигна телефона веднага.

— Имам нужда от още една услуга — казах. — Направи ми списък на всички убийства, свързани с наркотици, по които е работил детектив Р. П. Монтана от полицията в Джеймс. Нуждая се от информацията веднага, ако това е възможно.

— Няма проблеми — чух пръстите ѝ да тракат по клавиатурата.

Получих разпечатката. В нея имаше шест убийства, свързани с наркотици, разследвани от детектив Монтана. Имената на Елизабет Мот и Джил Харингтън бяха в списъка, защото при аутопсиите им бе открито наличие на алкохол. В допълнение Джил бе позитивна за хлордиазепоксид и клидиниум — активни съставки на лекарството либракс.

Грабнах телефона и се обадох в полицейското управление в град Джеймс. Поисках да говоря с детектив Монтана. Казаха ми, че вече бил капитан във „Вътрешни работи“, и прехвърлиха обаждането ми там.

Имах намерение да бъда много внимателна. Страхувах се Монтана да не усети подозренията ми, че смъртта на двете жени е свързана с убийствата на другите пет двойки, защото това можеше да го накара да се дръпне и да не говори.

— Монтана — отговори плътен глас.

— Обажда се доктор Скарпета — казах.

— Как си, док? Хората в Ричмънд още се стрелят помежду си, а?

— Изглежда, нещата не се подобряват — съгласих се. — Правя проучване на свързани с наркотици убийства — обясних. — Чудех се дали мога да ти задам един-два въпроса за няколко от бившите ти случаи, които излязоха на компютъра ми.

— Давай. Но мина доста време. Може да не помня подробностите много добре.

— Основно ме интересуват сценариите, подробностите по смъртните случаи. Повечето от тях са станали, преди аз да дойда в Ричмънд.

— О, да, в отминалите дни на доктор Кагни. Голямо преживяване беше да работиш с него — изсмя се Монтана. — Никога няма да забравя как преглеждаше труповете без ръкавици. Нищо не можеше да го изкара от равновесие, освен хлапетата. Не обичаше да аутопсира деца.

Започнах да преглеждам информацията от разпечатката. Това, което Монтана си спомняше за всеки един от случаите, не ме учуди много. Здравото пиянство и домашни проблеми бяха накарали съпруг да убие жена си или обратното — развод тип „Смит и Уесън“, както го наричаха полицаите. Мъж, пиян до козирката, пребит до смърт от пияните си приятели след провалянето на игра на покер. Баща с високо

алкохолно съдържание в кръвта, застрелян от сина си. И така нататък. Оставих случаите на Джил и Елизабет за последно.

— Спомням си ги доста добре — каза Монтана. — Странно е единствената дума, която ми идва наум, когато се сетя за случилото се с тези момичета. Никога не бих си помислил, че са от жените, дето биха отишли в мотел с някакъв тип, с когото са се запознали в бара. И двете бяха завършили колеж, имаха добри служби, бяха умни и привлекателни. По мое мнение, типът, когото са срещнали, трябва да е бил абсолютно побъркан. Винаги съм подозирал, че е някой, който просто е минавал отгук, а не местен човек.

— Защо?

— Защото, ако беше местен, смятам, че щяхме да имаме късмет и да си намерим заподозрян. Мнението ми е, че е бил сериен убиец. Забира жени от баровете и ги убива. Възможно да е някой, който пътува много, напада различни градове и после се мести.

— Бяха ли обрани? — попитах.

— Не изглеждаше така. Първата ми мисъл, когато се заех със случая, бе, че момичетата може да са взимали ободряващи наркотици и да са тръгнали с някого, за да си купят такива. Може да са се съгласили да се срещнат в мотела, за да се забавляват или да разменят пари срещу кокаин. Но не липсваха пари или бижута, а и не открих нищо, което да ме наведе на мисълта, че момичетата са взимали наркотици.

— От токсикологичните доклади узнах, че Джил Харингтън е имала позитивен резултат за либракс в добавка към алкохола — казах. — Знаеш ли нещо по въпроса?

Той се замисли за момент.

— Либракс. Не. Нищо не ми говори.

Не му зададох повече въпроси. Благодарих му и затворих.

Либракс е многостранно терапевтично лекарство, използвано за отпускане на мускулите и облекчаване на нервно напрежение. Джил може да е страдала от болки в гърба или схващания, дължащи се на спортни травми. А може и да е имала психосоматични проблеми като спазми в храносмилателния тракт. Следващата ми задача бе да намеря лекаря ѝ. Заех се с нея, като звъннах на един от колегите ми в Уилямсбърг и го помолих да ми изпрати по факса листовете от указателя, на които бяха отбелязани аптеките в неговия район. После се обадох на Марино.

— Имаш ли някакви приятели полицаи във Вашингтон? Някой, на когото се доверяваш? — казах, когато чух гласа му.

— Познавам един-двама души. Защо?

— Трябва на всяка цена да говоря с Аби Търнбул, а мисля, че не е много разумно аз да ѝ се обаждам.

— Да, особено ако не искаш някой да разбере за това.

— Точно така е.

— Ако ме питаш мен — добави той, — въобще не е разумно да говориш с нея.

— Наясно съм с идеите ти, Марино. Но това не променя намерението ми. Можеш ли да се свържеш с някого от приятелите си там и да го изпратиш до апартамента ѝ да види дали може да я открие?

— Смятам, че допускаш грешка. Но все пак ще се погрижа за това.

— Просто им кажи да ѝ предадат, че трябва да поговоря с нея. Искам тя да се свърже с мен незабавно.

Издиктувах на Марино адреса ѝ.

Страниците от указателя, които ме интересуваха, вече бяха пристигнали по факса и Роуз ги остави на бюрото ми. През останалата част от следобед се обадих на всяка аптека, която Джил Харингтън можеше да е посещавала в Уилиямсбърг. Най-после в една от аптеките откриха името на Джил в списъците си.

— Редовен клиент ли е била? — запитах аптекаря.

— Разбира се. Елизабет Мот — също. Те двете живееха недалеч оттук, в комплекс с апартаменти малко по-надолу по улицата. Чудесни млади дами. Никога няма да забравя колко бях шокиран.

— Заедно ли живееха?

— Нека да проверя — последва пауза. — Не изглежда така. Различни адреси и телефонни номера, но същият комплекс. „Старият град“, на около два километра оттук. Хубаво място. Доста младежи живеят там, студенти.

Той продължи да ми разказва за Джил. За тригодишен период тя се появявала с рецепти за различни антибиотици, сиропи за кашлица и други лекарства, свързани с обикновени грипове или инфекции на гърлото и пикочния канал, от които хората често боледуват. Около месец преди убийството тя дошла с рецепта за „Септра“, който

очевидно е била привършила до смъртта си, защото в кръвта ѝ не бяха открити съставките му.

— Някога продавали ли сте ѝ либракс? — попитах.

Изчаках го да разрови документацията си.

— Не, мадам. Няма нищо в документите ни.

Вероятно рецептата е била на Елизабет, помислих си.

— А приятелката ѝ — Елизабет Мот? Тя идвала ли е с рецепта за либракс?

— Не.

— Знаете ли дали някоя от двете жени не е посещавала и друга аптека?

— Съжалявам, но не мога да ви помогна. Нямам представа.

Той ми съобщи имената на другите близки аптеки. Вече се бях обаждала в повечето от тях, а от малкото останали потвърдиха, че нито една от двете жени не е ходила при тях с рецепта за либракс или каквото и да било друго лекарство. Самият либракс не беше чак толкова важен. Но загадката за това кой го е предписал и защо, доста ме притесняваше.

[1] Мексиканска палачинка с лютив пълнеж. — Б.пр. ↑

12.

По времето, когато Елизабет Мот и Джил Харингтън са били убити, Аби Търнбул е работила като криминален репортер в Ричмънд. Бях готова да се обзаложа, че Аби не само си спомня случаите, но и вероятно знае за тях повече от капитан Монтана.

На следващата сутрин тя се обадила от обществен телефон и оставила на Роуз номер, на който щяла да чака петнайсет минути. Настояла да ѝ се обадя от „безопасно място“.

— Всичко наред ли е? — запита Роуз кротко, докато си свалях хирургическите ръкавици.

— Само господ знае — отговорих и свалих престилката си.

Най-близкото „безопасно място“, за което можах да се сетя, бе телефонният автомат пред кафенето в сградата ни. Задъхана и уплашена дали ще успея да спазя срока, поставен от Аби, набрах номера, който Роуз ми бе дала.

— Какво става? — запита Аби веднага. — Някакво ченге пристигна в апартамента ми и каза, че ти си го изпратила.

— Точно така — успокоих я. — Съдейки по това, което ми разказа, не ми изглеждаше разумно аз да те потърся у дома. Добре ли си?

— Затова ли искаше да ти се обадя? — Прозвуча ми разочаровано.

— Това е само една от причините. Трябва да поговоря с теб.

Последва дълга тишина.

— В събота ще бъда в Уилиямсбърг — каза тя най-после. — Вечеря в седем, в „Трелис“?

Не я попитах защо щеше да идва в Уилиямсбърг. Не бях убедена, че искам да знам, но когато в събота паркирах колата си на търговския площад, усетих, че мрачните ми предчувствия намаляват с всяка измината крачка. Не можех да мисля само за убийства и други дивашки действия, докато пиех горещо ябълково вино и се опиянявах

от хапливия зимен въздух на едно от най-любимите ми места в Америка.

Сезонът не бе подходящ за туризъм, но въпреки това наоколо имаше много хора, които се разхождаха, разглеждаха реставрираните магазини и се возеха във файтони, карани от облечени в ливреи кочияши, с бричове и триъгълни шапки. Ние с Марк бяхме планирали да прекараме един уикенд в Уилямсбърг. Щяхме да наемем една от старинните къщички в историческия район, да се разхождаме по калдъръма под светлината на газовите фенери и да вечеряме в някоя от таверните. А после щяхме да прием вино пред камината, докато заспим в прегръдките си.

Разбира се, нито едно от тези неща не стана. Историята на връзката ни съдържаше повече желания, отколкото спомени. Дали някога щеше да е различно? Наскоро Марк ми обеща по телефона, че ще бъде. Но и преди го беше обещавал, а също и аз. Той все още се намираше в Денвър, а аз — тук.

Влязох в златарския магазин и купих ръчно изработен сребърен медальон с форма на ананас и красива верижка. Луси щеше да получи закъснъл подарък за Свети Валентин от небрежната си леля. Обиколката из аптеката ме снабди с луксозни сапуни за стаята ми за гости, ароматични кремове за бръснене за Филдинг и Марино и соли за вана за Роуз и Бърта. В седем без пет влязох в „Трелис“ и се огледах за Аби. Тя пристигна след половин час. По това време вече седях нетърпеливо на масата, потънала в мисли.

— Съжалявам — каза тя развълнувано и свали палтото си. — Задържаха ме. Пристигнах по възможно най-бързия начин.

Тя изглеждаше притеснена и изтощена. Очите ѝ нервно оглеждаха обстановката. „Трелис“ въртеше добър бизнес. Хората седяха и си говореха с ниски гласове в трептящата светлина на свещите. Зачудих се дали Аби си мислеше, че са я проследили.

— Цял ден ли беше в Уилямсбърг? — попитах.

Тя кимна.

— Предполагам, няма смисъл да те питам с какво си се занимавала.

— Разследване — лаконично отговори тя.

— Надявам се не и около лагера „Пиъри“ — погледнах я внимателно в очите.

Тя разбра намека ми доста добре.

— Знаеш — каза Аби.

Келнерката се приближи към нас и после отиде до бара, за да донесе на Аби едно „Блъди Мери“.

— Как разбра? — попита Аби и запали цигара.

— По-добрият въпрос е как ти разбра?

— Не мога да ти кажа това, Кей.

Разбира се, не можеше. Но аз знаех. Пат Харви.

— Имаш източник — казах внимателно. — Позволи ми да те попитам само това: защо този източник иска и ти да знаеш? Информацията не ти е дадена, без от страна на източника ти да има мотив.

— Съвсем наясно съм с това.

— Защо тогава?

— Важна е истината — отговори Аби. — Аз също съм източник.

— Разбирам. В замяна на информацията ти съобщавах това, което си изровила.

Тя не отговори.

— Това включва ли и мен? — попитах.

— Няма да те прекарам, Кей. Правила ли съм го някога? — погледна ме Аби сериозно.

— Не — искрено казах. — Никога досега не си го правила.

Келнерката постави питието пред Аби и тя разсеяно го разбърка със стрък целина.

— Мога да ти кажа само — продължих аз, — че вървиш по опасна повърхност. Няма нужда да обяснявам. Знаеш го по-добре от всекиго. Струва ли си стреса? Книгата ти заслужава ли да заплатиш такава цена?

Аби не направи никакъв коментар и аз добавих с въздишка:

— Няма да мога да променя решението ти, нали?

— Забърквала ли си се някога в нещо, от което не можеш да се измъкнеш?

— Вечно това правя — усмигнах се сухо. — И в момента съм в подобна ситуация.

— Аз също.

— Разбирам. А ако грешиш?

— Не съм аз тази, която греши — отговори тя. — Каквато и да е истината за човека, извършил тези престъпления, остава фактът, че ФБР и другите заинтересувани агенции действат според подозренията си и пак според тях взимат решенията си. Това може да бъде написано. А ако ченгетата и федералните агенти са сгрешили, това просто добавя нова глава.

— Звучи ужасно студено — казах притеснено.

— Действам професионално, Кей. Когато ти говориш професионално, също звучиш студено.

Бях говорила с Аби при откриването на трупа на убитата ѝ сестра. Ако в онзи зловец случай не бях звучала студено, то поне е било съвсем делово.

— Имам нужда от помощта ти — казах. — Преди осем години две жени са били убити съвсем близо до това място. Елизабет Мот и Джил Харингтън.

Тя ме изгледа любопитно.

— Мислиш...

— Не съм сигурна какво да мисля — прекъснах я. — Но трябва да узная подробностите по тези случаи. В докладите има прекалено малко неща. Тогава аз още не живеях във Вирджиния. Но в досиетата има изрезки от вестници. Някои от тях са твое дело.

— Трудно ми е да си представя, че случилото се с Джил и Елизабет може да е свързано с другите случаи.

— Значи ги помниш — казах облекчена.

— Никога няма да ги забравя. Беше един от малкото случаи, които са ми докарвали кошмари.

— Защо ти е толкова трудно да си представиш връзка?

— Много причини. Там не откриха вале купа. Колата не беше изоставена на пътя, а на паркинга на мотел. Труповете не се появиха седмици или месеци по-късно, разложени и в гората. Бяха намерени за двайсет и четири часа. И двете жертви бяха жени и над двайсетгодишни, а не тийнейджъри. А и защо убиецът ще направи удара си, а после ще си трае няколко години, преди да убие отново?

— Съгласна съм — отговорих. — Времето не съвпада напълно с профила на обичайния сериен убиец. А и характеристиките са различни от тези на другите случаи. Неподходящ изглежда и подборът на жертвите.

— Тогава защо толкова се интересуваш? — отпи тя от питието си.

— Опипвам, а и съм озадачена от този случай, който никога не е бил разрешен — признах аз. — Не е обичайно двама души да бъдат отвлечени и убити. Няма следи от сексуално насилие. Жените са били тук, в същия район, където са извършени и другите престъпления.

— И са били използвани нож и пистолет — замисли се Аби.

Значи тя знаеше за Дебора Харви.

— Има доста сходни черти — казах уклончиво.

Аби изглеждаше неубедена, но поне заинтересувана.

— Какво искаш да знаеш, Кей?

— Всичко, което можеш да си спомниш за тях. Абсолютно всичко.

Тя се замисли за момент, като си играеше с питието си.

— Елизабет работеше в отдел „Продажби“ на една от местните компютърни компании и се справяше невероятно добре — започна Аби. — Джил бе завършила право и работеше в малка фирма в Уилямсбърг. Никога не съм вярвала в теорията, че са отишли в мотела, за да се отдадат на секс с някакъв кретен, когато са срещнали в бара. Нито една от двете не изглеждаше от този тип. А и двете с един мъж? Винаги съм мислила, че беше доста странно. Освен това на задната седалка на колата им имаше кръв, която не съвпаднаше с групите на Елизабет и Джил.

Осведомеността на Аби винаги ме бе впечатлявала. Някак си бе успяла да се добере до кръвните проби.

— Предполагам, кръвта е била от убиеца. А имаше доста кръв, Кей. Видях колата. Изглеждаше като че ли някой е бил заклан на задната седалка. Вероятно това говори, че убиецът е седял там, но е трудно да си представиш какво точно е станало. Полицаяте смятаха, че момичетата са се срещнали с онзи изрод в бар „Котва“. Но ако е тръгнал с тях в колата им и е възнамерявал да ги убие, как е щял да се върне до своята собствена кола по-късно?

— Зависи колко далеч е мотелът от бара. Може да е отишъл пеша до колата си след убийствата.

— Мотелът е поне на седем-осем километра от бара, който между другото вече не съществува. Двете жени са били видени в бара около десет часа. Ако убиецът е оставил колата си там, тя вероятно е

щяла да бъде единствената на паркинга по времето, когато той се е върнал, а това не е много умно. Някое ченге можеше да забележи колата или поне управителят на заведението щеше да я види, когато е заключвал бара, за да си тръгне.

— Това не означава, че убиецът не е оставил колата си в мотела. Може да ги е отвлякъл в колата на Елизабет, а по-късно да се е върнал и да си е тръгнал в собствената си кола — подчертах аз.

— Да, така е. Но ако е стигнал до мотела в собствената си кола, кога е влязъл в нейната? Идеята, че те тримата са били в мотела заедно, а после той ги е принудил да го закарат до гробището, никога не ми е допадала. Защо трябва да си създава такива неприятности, да рискува толкова много? Можели са да се развикат на паркинга, да се съпротивляват. Защо просто не ги е убил в стаята?

— Било ли е потвърдено, че те тримата някога са били в една от стаите?

— Това е другото нещо — каза Аби. — Аз разпитах чиновника, който е бил на смяна в онази нощ. „Палмовото листо“ е евтин мотел на магистрала 60 в Лайтфут. Няма процъфтяващ бизнес. А чиновникът не си спомняше нито една от жените. Нито пък се сещаше някакъв тип да е взимал стая близо до мястото, където бе намерен фолксвагенът. Всъщност повечето стаи в онази част на мотела били незаети по онова време. И най-важното — никой не се е настанявал в мотела и после да си тръгне, без да върне ключа. Трудно ми е да си представя, че този тип е имал възможността или намерението да върне ключа си. Не и след като е извършил престъпленията. Трябва да е бил целият в кръв.

— Каква беше твоята теория, докато работеше по тези случаи? — попитах.

— Същата като сега. Не вярвам, че са срещнали убиеца си в бара. Смятам, че малко след като Елизабет и Джил са си тръгнали, е станало нещо.

— Какво?

Аби се намръщи и отново разбърка питието си.

— Не знам. Определено не бяха от типа момичета, които биха качили стопаджия, не и в този късен час. А и никога не съм вярвала, че има нещо свързано с наркотици. Нито Елизабет, нито Джил някога са използвали кокаин, хероин или нещо подобно. В апартаментите им не

бяха открити следи от наркотици. Не са пушили, не са пиели здраво. И двете тичали редовно. Били смахнати на тема здраве.

— Знаеш ли накъде са се отправили, когато са напуснали бара? Дали са си отивали направо вкъщи? Възможно ли е да са спрели някъде?

— Няма доказателства, че са направили такова нещо.

— И са си тръгнали от бара сами?

— Никой от хората, с които говорих, не си спомня да ги е видял с друг човек, докато са пиели в бара. Доколкото си спомням, седели на една ъглова маса и изпили по една-две бири. Никой не ги е видял да си тръгват с някого.

— Може да са срещнали някого на паркинга — казах. — Възможно е дори този човек да ги е чакал в колата на Елизабет.

— Съмнявам се, че биха оставили колата си незаклучена, но всичко е възможно.

— Те посещавали ли са бара често?

— Спомням си, че не бяха редовни посетителки, но и преди бяха идвали там.

— Мъжко място ли беше?

— Така ми се струваше, защото бе любимата дупка на разни военни — отговори тя. — Но напомняше на английска кръчма. Цивилизовано. Хората си приказват, играят на стрелички. Място, където можеш да отидеш с приятелка и да се чувстваш приятно и удобно. Теорията гласеше, че убиецът или само е преминавал през града, или е бил военен, временно пребиваващ в района. А не човек, когото са познавали.

Сигурно не, помислих си. Но трябва да е бил някой, на когото са имали доверие, поне в началото. Спомних си думите на Хилда Озимек, че срещите са били приятелски в началото. Зачудих се какво ли щеше да се появи в мислите ѝ, ако ѝ покажех снимките на Елизабет и Джил.

— Знаеш ли дали Джил е имала някакви проблеми със здравето? — попитах.

Аби се замисли. Очите ѝ ме погледнаха озадачено.

— Не си спомням.

— Откъде беше тя?

— Май от Кентъки.

— Често ли си е ходила у дома?

— Не останах с такова впечатление. Мисля, че си отиваше за празниците и това е всичко.

Значи не беше твърде вероятно рецептата ѝ за либракс да е била изпълнявана в Кентъки, където живееше семейството ѝ.

— Спомена, че тя току-що започнала работа като адвокат — продължих. — Много ли е пътувала? Имала ли е причина да напуска града често?

Аби изчака, докато ни сервират салатите, и каза:

— Имаше близък приятел от университета. Не помня името му, но говорих с него, разпитах го за навиците ѝ. Той ми разказа за подозренията си, че Джил имала любовна връзка.

— Какво го е накарало да подозира подобно нещо?

— По време на третата им година в университета тя ходела до Ричмънд почти всяка седмица. Предполагало се, че си търси работа. Харесвала много Ричмънд и искала да си намери място в някоя фирма там. Каза ми, че често ѝ се налагало да заема записките му, защото екскурзиите ѝ във от града я карали да отсъства от лекции. Смятал, че това е странно, особено след като тя започнала работа тук, в Уилямсбърг, точно след завършването на университета. Той доста поговори по въпроса, защото се страхуваше, че убийството ѝ може да е свързано с пътуванията ѝ. Например ако се е виждала с женен мъж и го е заплашила, че ще съобщи за връзката им на жена му. Възможно е да е имала връзка с някой важен човек, преуспяващ адвокат или съдия, който не би могъл да си позволи скандал около името си и затова я е накарал да замлъкне завинаги. Или е наредил на някой друг да свърши работата, а Елизабет е имала лошия късмет да бъде наблизно по това време.

— Ти какво мислиш?

— Следата не доведе доникъде, както деветдесет процента от информацията, които получавам.

— Джил имала ли е романтична връзка с момчето, за което ми спомена?

— Смятам, че на него му се е искало да е така — каза Аби. — Но не са имали връзка. Останах с впечатлението, че това отчасти е причината за подозренията му. Момчето беше доста самоуверено и смяташе, че Джил не се е поддала на чара му, защото е имала приятел, за когото никой не е знаел. Таен любовник.

— Този студент бил ли е заподозрян? — попитах.

— Съвсем не. Намирал се във града по време на убийствата и това бе потвърдено без съмнение.

— Говори ли с някои от другите адвокати от фирмата, където е работила Джил?

— Не стигнах много далеч с това — отговори Аби. — Знаеш какви са адвокатите. А и тя работела едва от няколко месеца във фирмата, когато била убита. Не смятам, че колегите ѝ са я познавали много добре.

— Изглежда, Джил не е била прекалено общителна — забелязах.

— Описвах я като чаровна, духовита, но доста затворена.

— А Елизабет? — попитах.

— Мисля, че е била по-общителна — каза Аби. — Трябва да е била такава, щом успешно се е справяла с работата си в продажбите.

Тръгнахме към паркинга на площада. Газовите фенери отблъскваха тъмнината от калдъръмените улици, по които вървахме. Дебел пласт облаци закриваше луната, пронизваше ни влажен, студен въздух.

— Чудя се какво ли щяха да правят сега онези младежи, ако не бяха убити и все още бяха заедно — каза Аби, която вървеше с ръце в джобовете си и брадичка, пъхната под яката ѝ.

— Какво мислиш, че щеше да прави Хена? — кротко я запитах за сестра ѝ.

— Сигурно все още щеше да е в Ричмънд. Вероятно и двете щяхме да сме там.

— Съжаляваш ли, че се премести?

— Понякога съжалявам за всичко. Откак Хена умря, като че ли нямам избор, нямам собствена воля. Струва ми се, че ме движат неща, които са извън контрола ми.

— Не ми изглежда така. Ти избра работата си в „Поуст“, преместването си във Вашингтон. А сега избра да пишеш книга.

— Да, точно както Пат Харви избра да проведе пресконференция и да направи всички онези неща, които я съсипаха — каза Аби.

— Да, тя също направи избора си.

— Когато минаваш през нещо като това, не знаеш какво правиш, макар да вярваш, че си наясно — продължи тя. — Никой не може да те разбере напълно, освен ако и той не е страдал по същия начин.

Чувстваш се изолиран. Ходиш по разни места и хората те отбягват, страхуват се да срещнат погледа ти и да говорят с теб, защото не знаят какво да кажат. Така че започват да си шептят един на друг: „Виждаш ли я ей там? Сестра ѝ беше убита от удушвача“, или „Това е Пат Харви. Дъщеря ѝ беше онази“. Струва ти се, че живееш в пещера. Страхуваш се да останеш сам, но се страхуваш и от хората. Страхуваш се да останеш буден, но се страхуваш и да заспиш, защото знаеш колко отвратително е настъпването на сутринта. Бягаш през цялото време и се изтощаваш. Като погледна назад, ми се струва, че всичко, което съм направила, откак Хена умря, е доста налудничаво.

— Аз смятам, че ти се справи забележително добре — казах искрено.

— Не знаеш за всичко, което съм направила, за грешките ми.

— Хайде, ела. Ще те закарам до колата ти — казах, когато достигнахме търговския площад.

Докато вадох ключовете си, чух запалването на двигател в тъмния паркинг. Бяхме в мерцедеса ми, със заключени врати и закопчани колани, когато един нов линкълн спря до нас и шофьорът свали прозореца си.

Открехнах леко прозореца си, за да чуя какво искаше човекът. Беше млад, късо подстриган и се мъчеше да сгъне някаква карта.

— Извинете — усмихна се той безпомощно. — Можете ли да ми кажете как да се върна на И-64 оттук?

Усетих напрежението на Аби, докато му давах бързи указания.

— Вземи му номера на колата — каза тя настойчиво, когато той потегли, после бръкна в чантата си и извади бележник и химикалка.

— Е-Н-Т-осем-девет-девет — прочетох бързо.

Аби го записа.

— Какво става? — запитах нервно.

Аби се огледа наляво и надясно, за да види дали няма следа от колата му, докато аз излизах от паркинга.

— Забеляза ли колата му, когато стигнахме до паркинга? — попита тя.

Трябваше да помисля. Паркингът бе почти празен, когато отидохме там. Смътно бях различила някаква кола, която може да е била линкълн, паркирана в слабо осветен ъгъл.

Казах това на Аби и добавих:

- Реших, че в колата няма никой.
- Точно така. Защото лампичката в колата не светеше.
- Предполагам, че е така.
- Кой може да разчита карта в тъмното, Кей?
- Логичен въпрос — отговорих стреснато.
- И ако не е от града, как тогава ще обясниш лепенката за паркинг на задната му броня?
- Лепенка за паркинг? — повторих.
- Имаше печат на Колониален Уилямсбърг. Преди години на мен ми дадоха същата лепенка — когато откриха скелетите в археологическата разкопка. Пиших статия и идвах тук доста често. Лепенката ми позволяваше да паркирам в историческия район и горичката Картър.
- Този тип работи тук и се нуждае от указания как да стигне до И-64? — промърморих.
- Добре ли го видя? — попита Аби.
- Доста добре. Мислиш ли, че това е човекът, който те е следил онази нощ във Вашингтон?
- Не знам. Възможно е... По дяволите, Кей! Това ме побърква!
- Е, достатъчното си е достатъчно — казах твърдо. — Дай ми този номер. Възнамерявам да направя нещо по въпроса.

На следващата сутрин Марино се обади със загадъчно съобщение:

- Ако не си чела „Поуст“, иди и си го купи.
- Ти пък откога четеш „Поуст“?
- Никога, доколкото зависи от мен. Бентън ме уведоми за това преди около час. Обади ми се по-късно. В центъра съм.

Облякох си грейката и якето и подкарах в проливния дъжд към близкия магазин. В продължение на половин час останах в колата си, отоплението работеше с пълна сила, чистачките се движеха монотонно като метроном. Бях ужасена от това, което прочетох. Няколко пъти си помислих, че ако семейство Харви не съди Клифърд Ринг, аз ще го направя.

На предната страница беше отпечатана първата от общо три статии за Дебора Харви, Фред Чейни и останалите загинали младежи.

Нищо свято не бе пощадено. Репортажът на Ринг бе толкова задълбочен, че включваше подробности, които дори аз не знаех.

Малко преди да умре, Дебора Харви бе доверила на една приятелка подозренията си, че баща ѝ е алкохолик и има любовна връзка с една стюардеса, два пъти по-млада от него. Очевидно Дебора подслушала няколко телефонни разговора между баща си и любовницата му. Тя живеела в Шарлът и според статията Харви бил с нея в нощта, когато дъщеря му и Фред Чейни изчезнаха. Това било причината полицията и госпожа Харви да не могат да го открият. Колкото и да е странно, откритията на Дебора не я настроили срещу баща ѝ, а срещу майка ѝ, която, загрижена за кариерата си, никога не си стояла вкъщи и според Дебора била виновна за пиенето и изневярата на мъжа си.

Редяха се колони с отровни думи, рисуващи жалкия портрет на властна жена, решена да спаси света, докато собственото ѝ семейство се разпада заради това, че е пренебрегнато. Пат Харви се омъжила за пари. Домът ѝ в Ричмънд напомнял на палат, а квартирата ѝ във Вашингтон била пълна с антики и скъпи произведения на изкуството, включително Пикасо и Ремингтън. Носела подходящите дрехи, ходела на подходящите събирания. Декорът ѝ бил безупречен, политиката и познаването на международното положение — брилянтни.

И въпреки това зад безукорната фасада, заключаваше Ринг, се криеше жена, родена в работническия квартал на Балтимор, която бе описана от колегите си като тормозена от несигурност, караща я непрестанно да доказва себе си. Ринг твърдеше, че Пат Харви била мегаломан и нерационална личност, ако не и побъркана, когато е заплашена или поставена на изпитание.

Мнението му относно убийствата във Вирджиния през последните три години бе също така неумолимо. Той разкриваше страховете на ЦРУ и ФБР, че убиецът може да е някой от лагера „Пиъри“, и поднасяше това си разкритие по такъв изкривен начин, че представяше всички замесени в случаите като изключителни злодеи.

ЦРУ и Министерството на правосъдието били замесени в конспирация, а параноята им — толкова силна, че окуражавали следователите във Вирджиния да не си предават информация помежду си. На местопрестъплението били оставени изфабрикувани улики. На репортерите била дадена дезинформация и дори имало подозрения, че

някои журналисти били поставени под наблюдение. Междувременно се предполагало, че Пат Харви е посветена във всичко това и негодуванието ѝ, показано на злощастната пресконференция, било далеч от истинско. В борбата си за надмощие над Министерството на правосъдието госпожа Харви използвала поверителна информация, за да инкриминира и тормози онези федерални агенции, с които имала проблеми, дължащи се на кампанията ѝ против фалшивите благотворителни организации като АКМСН.

Последната съставка в този отровен гювеч бях аз. Ринг ме обвиняваше в мълчание и укриване на сведения, свързани с убийствата, по молба на ФБР, докато накрая съм била принудена със съдебно нареждане да предам докладите си на семействата. Споменаваше се и отказът ми да говоря с пресата. Макар да не бях официално задължена да отговарям пред ФБР, Клифърд Ринг предполагаше, че вероятно професионалното ми поведение било повлияно от личния ми живот. Статията твърдеше, че „според източник, близък на главния съдебен лекар на Вирджиния, доктор Скарпета имала романтична връзка с агент на ФБР през последните две години, често посещавала Куантико и била в приятелски взаимоотношения с персонала на академията, включително Бентън Уесли — агентът, работещ по тези случаи“.

Зачудих се колко ли от читателите щяха да стигнат до извода, че имам романтична връзка с Бентън.

Освен достойнството и морала ми под съмнение бе поставена и компетентността ми на съдебен лекар. Във въпросните десет случая не съм успяла да определя причината за смъртта, освен при Дебора Харви, а когато съм открила резка върху една от костите ѝ, толкова съм се разтревожила да не е била причинена от моя скалпел, че както твърдеше Ринг, „съм подкарала в снежната виелица към Вашингтон, със скелетите на Дебора Харви и Фред Чейни в багажника на мерцедеса ми и съм потърсила съвета на специалист-антрополог в Смитсъновия природонаучен музей“.

Също като Пат Харви и аз „съм се консултирала с ясновидка“. Обвинила съм следователите, че са размествали останките на Дебора Харви и Фред Чейни на местопрестъплението, а после съм се върнала в гората сама, за да търся гилзата, защото не съм се доверявала на полицията. Освен това съм се захванала и с разпита на свидетели,

включително продавачката от „Седем-единайсет“, където Дебора и Фред били видени за последен път. Ринг споменаваше, че аз пия, пуша, имам разрешително да нося трийсет и осем калибров пистолет, била съм „почти убита“ в няколко случая, разведена съм и съм от Маями. Последното като че ли обясняваше всичко останало.

Клифърд Ринг ме бе описал като арогантна, кръвожадна дивачка, която, що се отнася до съдебната медицина, е гола вода.

Аби, помислих си, докато хвърчах към къщи по мокрите от дъжда улици. Дали това е имала предвид снощи, когато говореше за грешките, които е направила? Дали бе захранила с информация колегата си Клифърд Ринг?

— Не изглежда твърде вероятно — каза Марино по-късно, когато седяхме в кухнята ми и пиехме кафе. — Не че съм си променил мнението за нея. Смятам, че би продала и майка си за добра история. Но сега пише книга, нали? Не е логично да споделя информацията си с конкуренцията, особено, при положение че е вбесена от „Поуст“.

— Поне част от информацията идва от нея — признах с неудоволствие. — Например посещенията на „Седем-единайсет“. Аби и аз бяхме заедно тогава. А и тя знае за Марк.

— Как? — Марино ме погледна с любопитство.

— Аз ѝ казах.

Той само поклати глава.

Пиех си кафето и гледах навън към дъжда. Аби се бе опитала да се свърже с мен на два пъти, откак се прибрах от магазина. Аз бях стояла до телефонния секретар, слушайки напрегнатия ѝ глас. Не бях готова да говоря с нея. Страхувах се от това, което бих могла да кажа.

— Как ли ще реагира Марк? — запита Марино.

— За щастие неговото име не се споменава в статията.

Заля ме нова вълна от тревога. Типично за агентите на ФБР, особено за тези, които с години са били под прикритие, Марк бе изключително потаен по отношение на личния си живот. Дори понякога ми се виждаше обхванат от параноя. Страхувах се, че намекът на вестника за връзката ни щеше доста да го разстрои. Трябваше да му се обадя. Или може би не. Не знаех какво да правя.

— Подозирам, че част от информацията идва от Моръл — продължих да мисля на глас.

Марино замълча.

— Веси също трябва да е проговорил. Или поне някой друг от Смитсъновия институт — казах. — Но не мога да разбера как, по дяволите, Ринг е научил, че сме ходили при Хилда Озимек.

Марино остави чашата и чинийката си и ме погледна сериозно.

— Мой ред е да давам съвети.

Почувствах се като дете, на което ще се карат.

— Това прилича на камион с цимент, чиито спирачки са развалени, а той се носи надолу по хълма. Няма да го спреш, док. Единственото, което можеш да направиш, е да се махнеш от пътя му.

— Имаш ли нещо против да ми преведеш това? — казах нетърпеливо.

— Просто си върши работата и забрави. Ако започнат да те разпитват, а съм сигурен, че това ще стане, просто кажи, че никога не си говорила с Клифърд Ринг и не знаеш нищо. С други думи — разкарай ги. Ако захванеш битка с пресата, ще свършиш като Пат Харви. Ще те направят да изглеждаш като идиот.

Беше прав.

— И ако имаш малко разум, недей скоро да говориш с Аби.

Кимнах.

Марино се изправи.

— Междувременно трябва да проверя някои неща. Ако се окажат интересни, ще те уведомя веднага.

Това ми напомни нещо. Грабнах чантата си и извадих листа с номера на колата, записан от Аби.

— Чудех се дали ще можеш да го провериш. „Линкълн Марк седем“, тъмносив. Виж какво ще излезе.

— Следи ли те някой?

Марино пъкна листа в джоба си.

— Не знам. Шофьорът спря, за да поиска указания. Но мисля, че не се беше загубил.

— Къде? — попита той, докато го изпращах до вратата.

— Уилямсбърг. Седеше в колата на празния паркинг. Беше около десет и половина — единайсет часа снощи на търговския площад. Влизах в колата си, когато фаровете светнаха изведнъж и той спря до мен. Попита ме как да стигне до И-64.

— Хм — каза Марино кратко. — Вероятно някое тъпо ченге, работещо под прикритие, отегчено и чакащо някой да премине на

червено или да направи забранен обратен завой. А може и да се е опитвал да те сваля. Хубава мадама, с почтен вид, сама през нощта, а и се качва в мерцедес.

Не му казах, че и Аби е била с мен. Нямах желание да изслушам още една лекция.

— Не знаех, че толкова много ченгета карат нови линкълни — казах.

— Глей какъв дъжд. Мамка му — оплака се Марино и се затича към колата си.

Филдинг, заместникът ми, никога не бе прекалено зает, за да не се загледа във всеки отразяващ предмет, покрай който минаваше. Това включваше прозорци, екрани на компютри, прозрачните, устойчиви на куршуми паравани, които разделяха фоайето от вътрешните офиси. Слязох от асансьора на първия етаж и го видях да спира пред стоманената врата на хладилника в моргата, за да приглади назад косата си.

— Започва да става прекалено дълга — казах.

— А твоята започва да посивява — ухили се той.

— Пепел. Русите коси стават пепеляви, а не сиви.

— Точно така.

Филдинг разсеяно затегна връзките на хирургическата си престилка. Бицепсите му бяха издути като грейпфрути. Заместникът ми не можеше да мигне, без да покаже някой ужасяващ мускул. Когато и да го видех наведен над микроскопа, ми напомняше за наpomпана версия на „Мислителят“ на Роден.

— Предадохме Джаксън преди двайсет минути — събщи ми той за един от сутрешните ни случаи. — Това беше всичко, но вече имаме един и за утре. Онзи тип от престрелката, дето го поддържаха на изкуствено дишане през уикенда.

— Какъв е графикът ти за останалата част от следобедата? — попитах. — Мислех, че трябваше да се явиш в съда в Питърсбърг.

— Обвиняемият си призна. — Той погледна часовника си. — Преди около час.

— Сигурно е чул, че ти ще се появиш в съда.

— В бетонната килия, гръмко наречена от правителството мой офис, са струпани документи чак до тавана. Това е задачата ми за следобед. Или поне беше. — Той хитро ме погледна.

— Имам проблем и се надявах, че ще можеш да ми помогнеш. Трябва да проследя една рецепта, която може да е била написана в Ричмънд преди около осем години.

— Коя е аптеката?

— Ако знаех — казах, докато се качвахме в асансьора, — тогава нямаше да имам проблем. Трябва да организираме телефонен марафон, така да се каже. Колкото се може повече хора, които да се обадят във всяка аптека в Ричмънд.

Филдинг изохка.

— Господи, Кей, те сигурно са поне стотина.

— Сто трийсет и три. Вече ги преброих. Шест човека с по един списък от двайсет и две, двайсет и три аптеки в него. Това не е невъзможно. Можеш ли да ми помогнеш?

— Разбира се. — Той изглеждаше потиснат.

В допълнение към Филдинг забрах администратора, Роуз, още една секретарка и компютърния специалист. Събрахме се в стаята за конференции, въоръжени със списъците. Инструкциите ми бяха съвсем ясни. Дискретност. Нито дума за това, което правим, да не се споменава на семейства, приятели или полицията. Тъй като рецептата бе поне на осем години и Джил — мъртва, имаше вероятност картонът ѝ вече да не е активен. Казах им да помолят аптекарите да проверят архивите си. А ако някой от тях не иска да сътрудничи или да даде информация, да ми прехвърлят разговора с него.

После се прибрахме в кабинетите си. Два часа по-късно Роуз се появи до бюрото ми, като нежно масажираше дясното си ухо.

Подаде ми листа с данните и не може да скрие триумфалната си усмивка.

— Аптеката на ъгъла на „Булевард“ и „Броуд“. Изпълнили са за Джил Харингтън две рецепти за либракс. — Роуз ми съобщи датите.

— Кой е лекарят ѝ?

— Доктор Ана Зенър — отговори тя.

Мили боже.

Прикрих изненадата си и я поздравих.

— Страхотна си, Роуз. Свободна си за остатъка от деня.

— Аз така или иначе си тръгвам в четири и половина. Даже съм закъсняла.

— Тогава утре на обед си направи тричасова почивка — направо ми се искаше да я прегърна. — Кажете на другите, че задачата е изпълнена. Могат да оставят телефоните.

— Доктор Зенър не беше ли неотдавна президент на Ричмъндската медицинска академия? — попита Роуз и замислено спря до вратата. — Струва ми се, че четох нещо за нея. О, тя е музикантка.

— Тя беше президент на Медицинската академия по-миналата година. И свири на цигулка в ричмъндската филхармония.

— Значи я познаваш! — секретарката ми изглеждаше впечатлена.

Прекалено добре дори, помислих си и се протегнах към телефона.

Вечерта, когато се прибрах къщи, Ана Зенър отговори на обаждането ми.

— От вестниците виждам, че напоследък си доста заета, Кей — каза тя. — Справяш ли се?

Зачудих се дали е чела „Поуст“. Статията тази сутрин включваше интервю с Хилда Озимек, снимката ѝ и надпис: „Ясновидката знаела, че всички те са мъртви“. Бяха цитирани роднини и приятели на убитите младежи. Половината страница бе запълнена с цветна диаграма, която показваше къде са били намерени колите и трупове. Лагерът „Пиъри“ бе многозначително разположен в средата на схемата, като череп и кости на пиратска карта.

— Справям се добре — отговорих ѝ. — И ще се почувствам още по-добре, ако можеш да ми помогнеш. — Обясних ѝ от какво се нуждая и добавих: — Утре ще ти изпратя по факса копие от кодекса, което ми дава служебни права да видя картоната на Джил Харингтън.

Това бе съвсем формално. И все пак ми бе неприятно да ѝ напомням за служебното си положение.

— Можеш лично да ми го донесеш. Вечеря в седем, в сряда?

— Не трябва да се притесняваш...

— Няма проблем, Кей — прекъсна ме тя нежно. — Липсваше ми.

13.

Пастелните тонове в горната част на града ми напомняха за Маями Бийч. Къщите бяха розови, жълти и светлосини, с полирани месингови чукчета и ярки, ръчно изработени знаменца, веещи се над входовете. Гледката никак не подходдаше на времето — дъждът се бе превърнал в сняг.

Движението бе ужасно и ми се наложи да обиколя квартала два пъти, преди да успея да намеря място за паркиране на прилично разстояние от любимия ми магазин за вино. Купих четири бутилки вино — две бяло и две червено.

Карах по авеню „Монюмънт“, където статуите на генералите от Конфедерацията се издигаха над колите, забулени в призрачната пелена сняг. Миналото лято пътувах по този път веднъж седмично, за да се видя с Ана. Посещенията ми намаляха през есента и приключиха през зимата.

Нейният кабинет се намираше в дома ѝ — чудесна, старинна, бяла къщичка. Улицата бе калдъръмена, а след смрачаване светеха газови фенери. Натиснах звънеца, за да известя за пристигането си, както правеха всичките ѝ пациенти, и влязох във фоайето, където бе чакалнята на Ана. Кожена гарнитура ограждаше масичката за кафе, отрупана със списания. Стар ориенталски килим покриваше паркета. В един кашон в ъгъла имаше играчки за малките ѝ пациенти. В същия ъгъл се намираха и бюрото на секретарката, машината за кафе и камината. Кухнята беше надолу по коридора. Там се готвеше нещо, което ми напомни, че бях пропуснала обед.

— Кей? Ти ли си?

Характерният глас със силен немски акцент бе прекъснат от бързи стъпки. Ана се появи, бършейки ръцете си в престилката, и ме прегърна.

— Заклучи ли вратата след себе си?

— Разбира се. И ти не забравяш да заключиш, след като последният ти пациент си тръгне, нали? — винаги повтарях това.

— Ти си последният ми пациент.

Последвах я в кухнята.

— Всичките ти пациенти ли ти носят вино?

— Не бих го позволила. А и не готвя за тях, нито пък създавам приятелства. Нарушавам си правилата само за теб.

— Да — въздъхнах. — Как ли ще мога да ти се отплатя?

— Силно се надявам да не е с професионалната ти помощ.

Ана остави торбата на масата.

— Обещавам ти, че ще бъда изключително нежна.

— А аз ще бъда напълно гола и умряла и хич няма да ми пука колко си нежна. Искаш да ме напиеш или си купила виното на едро на някоя разпродажба?

— Забравих да те питам какво ще готвиш — обясних. — Не знаех дали да купя бяло или червено. И за да се подсигурия, купих по две бутилки от всяко.

— В такъв случай ми напомни никога да не ти казвам какво готвя. Господи, Кей! — извади бутилките тя. — Това изглежда страхотно. Искаш ли една чаша сега, или предпочиташ нещо по-силно?

— Определено нещо по-силно.

— Обичайното?

— Да, моля.

Погледнах голямата тенджерка, която къкреше на печката, и добавих:

— Надявам се, че вътре е това, което си мисля.

Ана правеше невероятно чили.

— Ще ни позагрее. Сложих вътре буркан зелен боб и домати, които ми донесе при последното си ходене до Маями. Оттогава си ги пазя. Във фурната има домашен хляб, има и зелева салата. Как е семейството ти между другото?

— Луси изведнъж започна да се интересува от момчета и коли, но аз не мога да го приема на сериозно, докато не започне да им обръща повече внимание, отколкото на компютъра си — казах. — Сестра ми ще издава нова детска книжка следващия месец, а все още няма никаква представа за детето, което би трябвало да отглежда. Майка ми, като изключим обичайното й мрънкане срещу това, в което

се е превърнало Маями, където вече никой не говори английски, е добре.

— Успя ли да отидеш там за Коледа?

— Не.

— Прости ли ти майка ти?

— Още не — отговорих.

— Не мога да кажа, че я обвинявам. Семействата трябва да са заедно на Коледа.

Не отговорих.

— Но, от друга страна, си постъпила добре — изненада ме тя. — Не ти се е ходело в Маями и не си отишла. Много пъти съм ти казвала, че жените трябва да се научат да бъдат егоистки. Ти май започваш да се учиш на това.

— Струва ми се, че винаги съм била егоистка, Ана.

— Когато спреш да изпитваш вина за това, ще знам, че си излекувана.

— Все още чувствам вина, така че, изглежда, не съм излекувана. Права си.

— Да, мога да го разбера.

Наблюдавах я как отвори бутилката с вино, за да го остави да подиша. Ръкавите на бялата памучна блуза бяха навити до лактите ѝ, а ръцете ѝ — стегнати и здрави като на жена на половината от нейната възраст. Не знаех как е изглеждала Ана като млада, но сега, почти на седемдесет години, имаше забележителен външен вид, със силно изразени тевтонски черти, къса бяла коса и светлосини очи. Ана отвори барчето, взе няколко бутилки и след секунди ми подаде скоч със сода, а за себе си забърка един манхатън.

— Какво е станало, откак се видяхме за последен път, Кей?

Занесохме питиетата си до кухненската маса.

— Струва ми се, не сме се виждали още от Деня на благодарността. О, да — говорихме по телефона... за тревогите ти по отношение на онази книга...

— Да, знаеш за книгата на Аби поне колкото мен. Знаеш и за онези случаи. За Пат Харви. За всичко. — Извадих цигарите си.

— Следях новините. Изглеждаш добре, макар и малко уморена. А и май прекалено слаба?

— Човек никога не може да бъде прекалено слаб — казах.

— Искам да кажа, че съм те виждала да изглеждаш и по-зле. Значи се справяш със стресовите ситуации в работата си.

— Някои дни са по-добри от другите.

Ана отпи от манхатъна си и се загледа замислено в печката.

— А Марк?

— Виждах се с него — отговорих. — Говорим си по телефона. Той все още е объркан, несигурен. Предполагам, и аз самата съм така. Май няма нищо ново.

— Виждала си го. Това е ново.

— Все още го обичам.

— Това не е ново.

— Адски е трудно, Ана. Винаги е било. Не знам защо не мога да се отърва от това.

— Защото чувствата ви са много силни, но и двамата се страхувате от сериозна връзка. Искате вълнения и всичко да става по вашия начин. Забелязах, че споменавах връзката ви във вестника.

— Знам.

— И?

— Не съм му съобщила.

— Смятам, че не е имало нужда да го правиш. Ако той самият не е видял вестника, със сигурност някой от Бюрото му се е обадил. Ако е разстроен, ще чуеш нещо от него, нали?

— Права си — казах облекчена. — Щях да го чуя.

— Значи поне имате някаква връзка. По-щастлива ли си?

Бях.

— Обнадеждена ли си?

— Имам желание да видя какво ще стане — отговорих. — Но не съм убедена, че имаме бъдеще заедно.

— Никой не може да е абсолютно сигурен в нищо.

— Това е една тъжна истина — казах. — Не мога да бъда сигурна в нищо. Знам само това, което чувствам.

— Е, поне си начело на колоната.

— Каквато и да е колоната, ако аз съм начело, това е друга тъжна истина — признах.

Ана стана, за да извади хляба от фурната. Гледах как пълни глинените купички с чили, сипва зелена салата и налива виното. Сетих

се за формуляра, който носех, извадих го от чантата си и го оставих на масата.

Ана дори не го погледна, докато сервираше, а после седна на стола си.

— Искаш ли да прегледаме картоната й? — попита тя.

Познавах Ана достатъчно добре, за да знам, че не би записала подробности от сеансите си. Хора като мен имат право да преглеждат медицински картони и да ги предоставят на съда. А хора като нея са прекалено умни, за да напечатат поверителни неща.

— Защо не ми предадеш всичко накратко? — предложих.

— Диагнозата, която й поставих, бе: смущения при приспособяване.

Беше все едно аз да кажа, че смъртта на Джил се дължи на задушаване или спиране на сърцето. Когато ви застрелят или бъдете прегазен от влак, умираш, защото дишането ви спира, а също и работата на сърцето. Диагнозата „смущения при приспособяване“ беше безсмислен цитат от „Статистическо ръководство и диагностициране на психичните смущения“. Това позволяваше на пациента да си направи застраховка, без да разкрива абсолютно никаква полезна информация за историята или проблемите му.

— Цялото човечество има смущения при приспособяване — казах на Ана.

Тя се усмихна.

— Уважавам професионалната ти етичност — продължих. — И нямам намерение да променям собствените си досиета, като добавям информация, която смяташ за поверителна. Но е много важно да науча всичко за Джил, което би могло да хвърли светлина върху убийството й. Например — ако в начина й на живот е имало нещо по-особено, това може да я е изложило на някакъв риск.

— Аз също уважавам професионалната ти етичност.

— Благодаря. Сега, след като потвърдихме взаимното си възхищение от справедливостта и достойнството си, може ли да изоставим формалностите и да проведем разговора си?

— Разбира се, Кей — отговори тя нежно. — Спомням си Джил съвсем ясно. Трудно е да не запомниш един необичаен пациент, особено ако е бил убит.

— С какво беше по-специална тя?

— Специална? — Ана тъжно се усмихна. — Много умна и мила млада жена. С нетърпение очаквах часовете с нея. Ако не беше моя пациентка, бих искала да ми е приятелка.

— Колко често те посещаваше тя?

— Три или четири пъти месечно за повече от година.

— Защо точно теб, Ана? — попитах. — Защо не някой лекар в Уилямсбърг, по-близо до мястото, където е живяла?

— Аз имам много пациенти, които не са от нашия град. Някои идват чак от Филадельфия.

— Защото не искат никой да разбере, че посещават психиатър.

Тя кимна.

— За съжаление много хора са ужасени от мисълта, че околните могат да узнаят. Сигурно ще се изненадаш от броя на пациентите ми, които си отиват през задната врата.

Никога не бях казвала никому, че ходя на психиатър, и ако Ана не беше отказала да приеме хонорарите си, щях да плащам в брой. Последното нещо, от което се нуждаех, бе някой да се добере до картоната ми и да започне да разпространява клюки из службата ми.

— Очевидно Джил не е искала никой да знае, че тя посещава психиатър — казах. — Това вероятно обяснява и защо рецептите ѝ за либракс са били изпълнявани в Ричмънд.

— Преди да ми се обадиш, не знаех, че е изпълнявала рецептите си в Ричмънд. Но не съм изненадана. — Ана взе чашата си с вино.

Чилито бе достатъчно люто, за да докара сълзи в очите ми, но имаше великолепен вкус. Най-доброто постижение на Ана и не можех да не ѝ го кажа. После ѝ обясних това, което вече може би подозираше.

— Възможно е Джил и приятелката ѝ — Елизабет Мот, да са били убити от същия човек, който уби младежите — казах. — Поне има някои общи черти в убийствата, които ме притесняват.

— Не се интересувам какво знаеш за случаите, в които си замесена, освен ако ти не чувстваш, че е необходимо да ми кажеш. Затова ще е по-добре ти да ми задаваш въпроси, а аз да се опитам да си спомня всичко, което мога, за живота на Джил.

— Защо толкова се е тревожила никой да не узнае, че посещава психиатър? Какво е криела? — попитах.

— Джил беше от видно семейство в Кентъки и тяхното одобрение бе твърде важно за нея. Тя посещавала подходящите

училища, справяла се добре и щяла да стане преуспяващ адвокат. Семейството ѝ много се гордееше с нея. Те не знаеха.

— Какво не знаеха? Че посещава психиатър?

— Не го знаеха — каза Ана. — По-важното, което не знаеха обаче, че тя имаше хомосексуална връзка.

— Елизабет? — знаех отговора още преди да попитам — тази възможност се бе появявала в мислите ми.

— Да. Джил и Елизабет станали приятелки през първата година в университета. После станали любовници. Връзката им беше много напрегната, трудна, пълна с конфликти. И за двете била първата, или поне Джил ми представи нещата така. Спомни си, че никога не съм срещала Елизабет, не съм чувала нейната история. Джил дойде при мен, поне отначало, защото искаше да се промени. Не желаше да е хомосексуална и се надяваше, че терапията може да възстанови хетеросексуалността ѝ.

— Ти имаше ли някакви надежди в това отношение? — попитах.

— Не знам какво би могло да се случи впоследствие — отговори Ана. — Мога да ти кажа само, че според всичко, което Джил ми разказа, връзката ѝ с Елизабет е била много силна. Останах с впечатлението, че Елизабет е била напълно примирена с това приятелство, докато Джил не можеше да го приеме интелектуално, но емоционално не можеше да се откъсне от връзката.

— Сигурно е била в агония.

— Последните няколко пъти, когато я видях, агонията се бе засилила. Джил вече бе завършила университета и бъдещето ѝ стоеше пред нея. Бе настъпило време за взимане на решения. Тя започна да страда от психосоматични проблеми. Спастичен колит. Предписах ѝ либракс.

— Джил някога споменавала ли ти е нещо, което би могло да ни насочи към този, който ги е убил?

— Мислих върху това. Проучих въпроса малко след зловещото събитие. Когато прочетох във вестниците за случилото се, просто не можах да повярвам. Бях се виждала с Джил три дни преди това. Не мога да ти опиша колко усилено се съсредоточих върху всичко, което някога ми бе казвала. Надявах се, че ще успея да се сетя за нещо, за някоя подробност, която би могла да помогне. Но никога не успях.

— И двете ли са криели връзката си от околните?

— Да.

— А какво ще кажеш за някой приятел, с когото Джил или Елизабет е излизала от време на време? Просто за да поддържа заблудата?

— Тя ми каза, че никога не излизали с момчета. Следователно не е имало ревност, освен ако е криела нещо дори от мен. — Ана погледна към празната ми купичка. — Още чили?

— Не мога повече.

Тя стана, за да зареди миялната машина. За известно време не си говорихме. Ана развърза престилката си и я закачи на една кука в шкафа, където държеше метлата си. После занесохме чашите си и бутилката във всекидневната.

Това беше любимата ми стая. Рафтове с книги запълваха две стени. На третата се издигаше панорамен прозорец, от който Ана, седнала зад претрупаното си бюро, можеше да наблюдава цъфтящите цветя или падащите над задния ѝ двор снежинки. От този прозорец аз бях гледала разцъфването на снежнобелите магнолии, бях гледала и как избеляват последните ярки есенни цветове. Бях говорила за семейството си, за развода и за Марк. За страдание и смърт. От овехтялото кожено кресло, в което седях, с неудобство бях превела Ана през живота си, точно както бе постъпила и Джил Харингтън.

Те са били любовници. Това ги свързваше с другите убити двойки и правеше още по-неправдоподобна теорията за отиването с убиеца в мотела. Казах това на Ана.

— Напълно съм съгласна с теб — отговори тя.

— За последен път са били видени в бар „Котва“. Джил говорила ли ти е за това място някога?

— Не е споменавала името. Но ми разказа за един бар, където ходели понякога, за да си поговорят. От време на време посещавали отдалечени ресторанти, където никой не ги познавал, или просто се разхождали с колата. По принцип правели тези екскурзии, когато се намирали по средата на емоционални спорове по отношение на връзката им.

— Ако са водели един от тези спорове в онази петъчна нощ, в бар „Котва“, вероятно са били разстроени. Възможно е някоя от двете да се е чувствала отхвърлена и разгневена — предположих. — Да е

решила да свали някой мъж, да флиртува с него, за да ядоса приятелката си.

— Не мога да твърдя, че това е невъзможно — каза Ана. — Но страхотно бих се изненадала. Никога не съм оставала с впечатлението, че Джил и Елизабет са си погаждали номера. По-скоро съм склонна да мисля, че разговорът им е бил доста напрегнат и те дори не са осъзнавали къде се намират, съсредоточени една в друга.

— А всеки, който ги е наблюдавал, може да е чул разговора им.

— Това е рискът, когато провеждаш личните си разговори на обществено място, и аз неведнъж го бях споменавала на Джил.

— Ако тя е била обзета от такава параноя никой да не научи за връзката им, защо е поемала такъв риск?

— Тя не беше от най-решителните, Кей. — Ана отпи от виното си. — Когато двете с Елизабет оставали насаме, било прекалено лесно да се залъжат с близостта си. Да започнат да се утешават и прегръщат и да не вземат никакви решения.

Това ми звучеше познато. Когато ние с Марк спорехме в неговия апартамент или моя, неизбежно всичко приключваше в леглото. После единият от нас си тръгваше, но проблемите оставаха.

— Ана, мислила ли си някога, че приятелството им може да е свързано с това, което им се е случило? — попитах.

— Напротив. Според мен точно заради връзката им случилото се изглежда толкова необичайно. Смятам, че една жена, сама в бара, която си търси гадже, е в много по-голяма опасност от две жени, които не желаят да привличат вниманието на околните.

— Да се върнем към навиците и начина им на живот — предложих.

— Живееха в един и същ комплекс, но не заедно. И отново, за да не се разбере връзката им. Но беше удобно. Всяка можеше да си води отделен живот, а после, късно през нощта, да се съберат в апартамента на Джил. Тя предпочиташе да се виждат там. Спомням си, тя ми бе казала, че ако родителите ѝ или други хора се опитат да ѝ се обадят късно през нощта, а тя не си е вкъщи, ще има въпроси.

Ана млъкна и се замисли. После продължи:

— Джил и Елизабет тренираха усилено. Бяха в отлична физическа форма. Тичаха, но май невинаги го правеха заедно.

— Къде тичаха?

— Мисля, че близо до техния комплекс има парк.

— Нещо друго? Театри, магазини, които са посещавали често?

— Нищо не ми идва наум.

— А какво ти казва интуицията ти? И какво ти казваше тя по онова време?

— Струваше ми се, че Елизабет и Джил са водили доста напрегнат разговор в бара. Вероятно са искали да бъдат оставени на спокойствие и биха се възпротивили, ако някой реши да им досажда.

— А после?

— Явно са срещнали убиеца си по някое време, по-късно вечерта.

— Можеш ли да си представиш как е станало това?

— Винаги съм смятала, че е бил някой, когото са познавали поне колкото да му имат доверие. Освен ако не са били отвлечени под заплахата от пистолет от паркинга или от някое друго място, където може да са отишли.

— Какво би станало, ако непознат се приближи към тях на паркинга на бара и ги помоли да го закарат донякъде, защото има проблеми с колата си?

Ана вече клатеше главата си в отрицание.

— Това не съвпада с представата ми за тях. Освен ако не е бил познат, както вече казах.

— А ако убиецът се е представил за полицаи и ги е спрял за проверка?

— Това е друг въпрос. Предполагам, че дори ние с теб бихме се поддали на такова нещо.

Ана изглеждаше уморена, затова ѝ благодарих за времето ѝ и вечерята. Знаех, че разговорът ни е бил труден за нея. Чудех се как ли бих се почувствала, ако се намирах на нейно място.

Секунди след като се прибрах у дома, телефонът звънна.

— Сетих се още нещо, но то вероятно е без значение — каза Ана.

— Джил ми беше споменала, че те двете обичали да си седят и да решават кръстословици, когато нямало да излизат някъде. Например в неделя сутрин. Вероятно е незначително, но все пак е било техен навик, нещо, което са вършили заедно.

— Книга с кръстословици? Или онези от вестника?

— Не знам. Джил четеше много вестници, Кей. Обикновено си носеше по нещо за четене, за да си уплътни времето, докато чака тук. „Уолстрийт джърнъл“ и „Вашингтон Поуст“.

Благодарих ѝ отново и ѝ казах, че следващия път аз ще сготвя. После се обадих на Марино.

— Преди осем години в град Джеймс били убити две жени — започнах направо. — Възможно е да съществува връзка с нашите случаи. Познаваш ли детектив Монтана от полицията в Джеймс?

— Да, срещал съм го.

— Трябва да се видим с него, да преразгледаме случаите. Той може ли да си държи устата затворена?

— Откъде да знам, по дяволите? — отговори Марино.

Монтана отговаряше напълно на името си — едър, с широки кости, светли сини очи върху задебелялото му, честно лице и гъста сива коса. Акцентът му бе на истински вирджинец, а речта му — изпъстрена с „да, мадам“. На следващия следобед той, Марино и аз се срещнахме в дома ми, където можехме да си осигурим уединение и пълна липса на безпокойства.

Монтана сигурно бе похарчил целия си бюджет за филми в случая на Джил и Елизабет — цялата ми кухненска маса бе покрита със снимки на труповете, направени на местопрестъплението, изоставения фолксваген пред мотела, бар „Котва“ и дори от всяка стая в апартаментите на момичетата, включително килерите и гардеробите им. Куфарчето му бе претърпкано с бележки, карти, записи от интервюта, диаграми, инвентаризационни описи и телефонни сметки. Има нещо особено в детективите, които рядко се сблъскват с убийства в района си. Подобни случаи идват само един-два пъти по време на цялата им кариера и те работят по тях наистина безупречно.

— Гробището се намира точно до църквата. — Монтана премести една от снимките към мен.

— Изглежда доста старо — казах, възхищавайки се на овехтелите тухли и плочи.

— Хем е старо, хем не е. Било построено около хиляда и седемстотната година. Вършило чудесна работа допреди двайсетина години, когато бе унищожено от пожар. Спомням си как видях дима —

бях в патрулната кола — и помислих, че гори някоя от къщите на съседите ми. После някакво историческо общество се интересува от него. Сега би трябвало да изглежда точно както е било преди — и отвън, и отвътре.

— До него се стига по този път — потупа той друга от снимките. — Това е на по-малко от три километра от магистрала 60 и около шест километра на запад от бар „Котва“, където момичетата били видени живи за последен път.

— Кой е открил телата? — попита Марино, чиито очи внимателно оглеждаха снимките.

— Пазачът на църквата. Дошъл в събота сутрин, за да почисти и да приготви нещата за неделя. Казва, че тъкмо бил спрял, когато забелязал двама души, които спели на тревата на около десетина метра от оградата на гробището. Телата се виждали от паркинга на църквата. Очевидно този, който го е извършил, не се е притеснявал от намирането на трупове.

— Трябва ли да приема, че в петък вечерта не е имало никакви дейности в църквата? — попитах.

— Не, мадам. Била е здраво заключена, нищо не е ставало.

— Църквата има ли понякога дейности в петък вечер?

— От време на време. Понякога в петък вечер се събират младежки групи — упражнение на хора или нещо подобно. Важното е, че ако предварително си избрал гробището, за да убиеш някого, това не звучи съвсем логично. Няма никаква гаранция, че църквата ще бъде безлюдна в който и да било ден от седмицата. Това е една от причините, поради които от самото начало реших, че убийствата са случайни и момичетата са срещнали убиеца си вероятно в бара. Нищо в тези случаи не може да ме накара да мисля, че убийствата са били грижливо планирани.

— Убиецът е бил въоръжен — напомних на Монтана. — Имал е нож и пистолет.

— Светът е пълен с хора, които държат ножове и пистолети в колите си и дори в себе си — каза той спокойно.

Събрах снимките от местопрестъплението и започнах внимателно да ги разглеждам.

Жените се намираха на по-малко от половин метър една от друга. Лежах в тревата между две наклонени надгробни плочи. Елизабет бе

с лицето надолу, с леко разкрячени крака, лявата ѝ ръка — под стомаха, а дясната — встрани. Слаба, с къса кестенява коса, облечена с джинси и бял пуловер, почервенял от кръв около врата. На другата снимка тялото ѝ бе обърнато, предницата на пуловера — подгизнала от кръв, очите ѝ гледаха с празен мъртвешки поглед. Прорезната рана на гърлото ѝ бе плитка, а раната от куршума във врата — не бе смъртоносна, спомних си от доклада за аутопсията. Прободната рана в гърдите ѝ е била решаващата.

Раните на Джил бяха много по-жестоки. Тя лежеше по гръб, а лицето ѝ бе толкова изцапано със засъхнала кръв, че не можех да разбера как е изглеждала, освен че е имала къса черна коса и красив, правилен нос. Облеклото ѝ се състоеше от джинси и бледожълта памучна блуза, кървава, раздърпана и разкъсана до талията ѝ, което разкриваше многобройни прободни рани. По ръцете и китките ѝ имаше дълбоки рани, но раната на врата ѝ бе плитка и вероятно нанесена, след като вече е била мъртва или поне полумъртва.

Снимките бяха безценни заради нещо изключително важно. Разкриваха един факт, който не бях научила от изрезките във вестниците и докладите по случая, които бях преглеждала в кабинета си.

Обърнах се към Марино и срещнах погледа му. После се завъртях към Монтана.

— Какво е станало с обувките им?

14.

— Знаеш ли, интересно е, че споменавах това — отговори Монтана. — Никога не успях да стигна до задоволително обяснение защо момичетата са свалили обувките си, освен ако не са били вътре в мотела, да са се облекли, когато е станало време да си ходят, и просто да не са си дали труда да си обуят обувките. Намерихме чорапите и обувките им във фолксвагена.

— Беше ли топло през онази нощ? — попита Марино.

— Беше. Но както и да е, аз бих очаквал те да си обуят обувките, след като са се облекли.

— Не знаем със сигурност, че те въобще са влизали в мотелската стая — напомних на Монтана.

— Права си — съгласи се той.

Зачудих се дали Монтана е чел статиите в „Поуст“, които споменаваха за липсата на обувки и чорапи в останалите смъртни случаи. Ако ги бе чел, то явно още не можеше да направи връзката.

— Имахте ли контакт с репортерката Аби Търнбул, когато тя е разследвала убийствата на Джил и Елизабет? — попитах.

— Тази жена ме следваше като тенекия, вързана на опашката на котка. Където и да отидех, тя винаги се появяваше там.

— Спомняш ли си дали си й казвал, че Джил и Елизабет са били боси? Някога показвал ли си й снимките от местопрестъплението? — поисках да знам, защото Аби беше прекалено хитра, за да забрави подробност като тази, особено след като сега тя бе толкова важна.

Монтана отговори, без да се колебае:

— Говорих с нея, но не за това, мадам. Никога не съм й показвал тези снимки. А и много внимавах какво точно казвам. Прочела си вестниците от онова време, нали?

— Прегледах някои от статиите.

— Там не се споменава нищо за това как са били облечени момичетата или за разкъсаната блуза на Джил, нито пък за липсващите чорапи и обувки.

Значи Аби не е знаела, помислих си облекчено.

— От снимките на аутопсията видях, че и двете жени са имали следи от завързване по китките. Открихте ли това, с което са били вързани? — попитах.

— Не, мадам.

— Очевидно, след като ги е убил, е махнал въжетата — казах.

— Бил е адски внимателен. Не намерихме никакви гилзи, никакво оръжие, нищо използвано, за да ги върже. Нямаше сперма. Изглежда, не ги е изнасилил или ако го е направил — няма начин да разберем. А и двете бяха напълно облечени. А колкото до разкъсаната блуза на момичето, може това да се е случило, докато се е борила с убиеца.

— Намерихте ли някакви копчета на местопрестъплението?

— Няколко. В тревата, до тялото й.

— А фасове?

Монтана спокойно започна да преглежда документацията си.

— Не е имало фасове. — Той извади един от докладите. — Ще ви кажа какво намерихме. Запалка — красива, сребърна запалка.

— Къде? — запита Марино.

— На около пет метра от мястото, където лежаха труповете. Както виждате, желязна ограда обикаля цялото гробище. — Той ни показва друга снимка. — Запалката беше в тревата на около пет метра от оградата. Една от онези скъпи, тънки запалки, с форма на писалка. Хората ги използват, за да си палят лулите.

— Работеше ли? — обади се Марино.

— Работеше чудесно и беше великолепно излъскана — припомни си Монтана. — Сигурен съм, че не е принадлежала на никое от момичетата. Те не са пушили, а и никой от познатите им, с които говорих, не си спомняше някога да е виждал подобен предмет у тях. Вероятно е паднала от джоба на убиеца, но няма начин да го узнаем. Възможно е някой друг да я е загубил преди един-два дни, докато е разглеждал гробището. Знаете колко обичат туристите да се мотаят из разни стари гробища и да разглеждат надгробните камъни.

— Проверихте ли запалката за отпечатъци? — прекъсна го Марино.

— Повърхността й не беше подходяща за взимане на отпечатъци. Среброто беше гравирано на зигзаг, както при скъпите писалки. —

Монтана се загледа замислено. — Сигурно е струвала поне сто кинта.

— Пазите ли още запалката и копчетата, които сте открили там?
— попитах.

— Пазя всички улики от този случай. Винаги съм се надявал, че някой ден ще можем да ги разнищим.

Монтана не се надяваше и на половина колкото мен. Малко след като той си тръгна, ние с Марино започнахме да обсъждаме това, за което всъщност мислехме.

— Това е същото проклето копеле — каза Марино невярващо. — Шибаният кретен ги е накарал да си свалят обувките точно както е направил и с другите двойки. За да ги забави, докато ги води към мястото, където възнамерява да ги очисти.

— Но това място не е било гробището — казах. — Не вярвам, че би го избрал.

— Аха. Смятам, че е получил повече, отколкото е искал с тези двете. Не са му сътрудничили или нещо се е объркало и го е паникьосало — може да е свързано с кръвта по задната седалка на фолксвагена. Затова ги е накарал да спрат на първото възможно място, а това е било тъмната безлюдна църква с гробището. Имаш ли карта на Вирджиния подръка?

Отидох до кабинета си и намерих една. Марино я разпростря на кухненската маса и дълго я изучава.

— Хвърли един поглед — каза той напрегнато. — Отбивката за църквата е на магистрала 60, около три километра преди пътя, който води към гората, където Джим Фрийман и Бони Смит са били убити пет-шест години по-късно. Струва ми се, че ние с теб минахме точно покрай водещия към църквата път, където са били очистени двете момичета, когато онзи ден ходихме на гости на господин Джайс.

— Мили боже — измърморих. — Чудя се...

— Да, и аз се чудя — прекъсна ме Марино. — Възможно е оня психопат да е бродил из горите и да си е избирал подходящо място, когато По дяволите го е изненадал. Затова е застрелял кучето. След около месец е отвлякъл първата си двойка жертви — Джил и Елизабет. Възнамерявал е да ги принуди да го закарат до гората, но работата е излязла извън контрола му. Приключил е пътуването прекалено рано. Или е бил объркан, нервен и е казал на Джил или Елизабет да завият по погрешен път. После видял църквата и наистина се шашнал,

разбрал, че са завили не там, където трябва. Може дори да не е знаел къде, по дяволите, се намират.

Опитах се да си го представя. Едната жена кара, а другата е на предната седалка до нея, убиецът седи отзад и ги заплашва с пистолет. Какво е причинило загубата на толкова много кръв? Дали не се е прострелял случайно? Това звучеше доста невероятно. Дали се е порязал с ножа си? Може, но отново ми бе трудно да си го представя. От снимките на Монтана забелязах, че кръвта започваше с пръски по облегалката. Имаше такива и по задната част на седалката, а най-много кръв — по постелката на пода. Това поставяше убиеца точно зад седалката на пътника, наведен напред. Дали главата или лицето му е кървяло? Кръв от носа?

Предложих идеята си на Марино.

— Трябва да е било страхотно кървене. Имаше доста кръв. — Той се замисли за момент. — Може някое от момичетата да го е фраснало с лакът в носа.

— Как би реагирал ти, ако една от тях ти бе направила подобно нещо? — попитах. — При положение че си убиец.

— Нямаше да може да го направи отново. Сигурно нямаше да я застрелям в колата, но щях да я ударя по главата с пистолета.

— На предната седалка нямаше кръв — напомних му. — И абсолютно никакви улики, че някоя от жените е била наранена в колата.

— Хмм.

— Странно, нали?

— Да — намръщи се той. — Той е на задната седалка, навежда се напред и изведнъж започва да кърви? Кошмарно озадачаващо.

Заредих отново кафеварката, докато си прехвърляхме още някои идеи. Като начало все още съществуваше проблемът как един човек успява да подчини двама души.

— Колата е принадлежала на Елизабет — казах. — Да приемем, че тя е карала. Очевидно в това време ръцете ѝ не са били завързани.

— Но ръцете на Джил може да са били. Може да го е направил, докато са се возили. Да я е накарал да вдигне ръце зад главата си, за да може той да я завърже от задната седалка.

— Или да я е накарал да се завърти и да постави ръцете си на облегалката — предположих. — Възможно е тя да го е ударила точно

тогава. Ако това въобще се е случило.

— Възможно е.

— Във всеки случай — продължих — ще приемем, че докато стане време колата да спре, Джил вече е била завързана и боса. После е заповядал на Елизабет да свали обувките си и я завързал. Накрая ги подкарал към гробището под дулото на пистолета.

— Джил имаше много рани по ръцете и китките си — каза Марино. — Съвпадат ли с раните, които получаваш, когато с вързани ръце се опитваш да се предпазиш от нож?

— Да, ако ръцете й са били завързани отпред, а не на гърба.

— По-разумно би било да завърже ръцете им зад гърба.

— Вероятно е научил това по трудния начин и после е подобрил техниката си — казах.

— Елизабет нямаше ли рани, получени при самозащита?

— Никакви.

— Мръсникът е убил първо Елизабет — реши Марино.

— Как би го извършил ти? Не забравяй, че трябва да се справиш с две жертви.

— Щях да им заповядам да легнат с лицето надолу в тревата. Щях да опра пистолета до главата на Елизабет, за да я накарам да кротува, докато аз се приготвям да използвам ножа си върху нея. Ако ме изненада чрез съпротива, може и да дръпна спусъка, да я застрелям, без да съм имал подобно намерение.

— Това може да обясни защо е била простреляна във врата — казах. — Ако е държал пистолета до главата й, а тя се е съпротивлявала, предпазителят може случайно да е паднал. Сценарият напомня на случилото се с Дебора Харви, освен дето силно се съмнявам, че тя е лежала, когато я е застрелял.

— Този тип обича да използва нож — отговори Марино. — Използва пистолета си само когато нещата не вървят така, както ги е планирал. Засега това е само два пъти, поне доколкото знаем. Елизабет и Дебора.

— Какво е станало, след като е прострелял Елизабет?

— Довършил я и се погрижил за Джил.

— Той се е бил с Джил — напомних му.

— Можеш да се обзаложиш, че тя се е борила. Приятелката й била застреляна току-що. Джил знае, че няма никакъв шанс, и започва

да се бори като дявол.

— Или вече се е борела — предположих.

Марино присви очи. По този начин изразяваше скептицизма си.

Джил е била адвокат. Съмнявах се, че е изпитвала наивност по отношение на жестокостите, които хората си причиняват един на друг. Когато тя и приятелката ѝ са били принудени да отидат на гробището в този късен час, Джил сигурно е знаела, че и двете ще умрат. Едната или другата може да се е възпротивила, докато той е отварял железната врата. Ако сребърната запалка принадлежеше на убиеца, то тя може да е изпаднала от джоба му точно в този момент. После (вероятно Марино беше прав) убиецът е принудил момичетата да легнат по корем, но когато се е захванал с Елизабет, Джил се е паникьосала и се е опитала да защити приятелката си. И pistolетът е прострелял Елизабет във врата.

— Схемата на раните на Джил говори за лудост, за човек, който е вбесен и изплашен, защото е изгубил контрол върху ситуацията — казах. — Може да я е ударил по главата с pistolета, да се е качил върху нея, да е разкъсал ризата ѝ и да е започнал да я пробоща. На сбогуване им прерязал гърлата. После си тръгва с фолксвагена, изоставя го пред мотела и оттам се отправя пеша до мястото, където е оставил собствената си кола.

— По него трябва да е имало кръв — замисли се Марино. — Интересно, че по седалката на шофьора не е намерена никаква кръв, а само по задната.

— Никаква кръв не е била намирана и по седалките на шофьора в никоя от колите на другите двойки — казах. — Този убиец е много внимателен. Може да си носи дрехи за преобличане, кърпи, бог знае какво, когато планира да извърши тези убийства.

Марино се зарови в джоба си и извади швейцарския си военен нож. Започна да подрязва ноктите си над една салфетка. Господ знае с какво е трябвало да се примирява Дорис през всички тези години, помислих си. Марино сигурно никога не си даваше труда да изпразни пепелник, да остави чиния в мивката или да си вдигне мръсните дрехи от пода. Не исках дори да си помисля на какво ли приличаше банята, след като той я бе използвал.

— Аби Нагаждачката още ли се опитва да се свърже с теб? — попита той, без да ме погледне.

— Ииска ми се да не я наричаш така.

Марино не отговори.

— Не се е опитвала в последните няколко дни. Поне доколкото знам.

— Мислех, ще ти бъде интересно да узнаеш, че тя и Клифърд Ринг са имали повече от професионално приятелство, док.

— Какво имаш предвид? — попитах притеснено.

— Имам предвид, че историята с двойките, върху които Аби е работила, няма нищо общо с това, че са ѝ сменили рубриката.

Марино работеше усилено върху левия си палец, изрязаните нокти падаха върху салфетката.

— Очевидно тя започнала да откача до такава степен, че никой в редакцията вече не искал да си има работа с нея. Работата достигнала кулминацията си миналата есен, точно преди тя да пристигне при теб в Ричмънд.

— Какво се е случило? — попитах и го погледнах твърдо.

— Чух, че направила сцена по средата на залата на репортерите. Метнала чаша кафе в скута на Ринг и после изхвърчала навън. Не казала на редакторите къде, по дяволите, отива или кога ще се върне. Тогавя я прехвърлили в клюкарската рубрика.

— Кой ти разказа това?

— Бентън.

— Откъде знае Бентън какво става в редакцията на „Поуст“?

— Не съм го питал.

Марино сгъна ножа и го прибра в джоба си. Стана, смачка салфетката и я хвърли в кофата за боклук.

— А, и още нещо — каза той и застана по средата на кухнята. — Този линкълн, от който се интересувахте.

— Да?

— Модел 1990 — Марк седем. Регистриран на името на някой си Бари Араноф, трийсет и осем годишен бял мъж от Роаноки. Работи като търговски пътник за компания за медицинско оборудване. Доста пътува.

— Значи си говорил с него — предположих.

— Говорих с жена му. Той е извън града отпреди две седмици.

— Къде се предполага, че е бил по времето, когато видях колата му в Уилиямсбърг?

— Жена му каза, че не била съвсем сигурна за разписанието му. Изглежда, понякога той посещава различен град всеки ден, включително и градове въвн от щата. Територията му достига на север чак до Бостън. Доколкото тя можа да си спомни, по времето, за което говориш, той е бил в Тайдуотър, после е трябвало да лети от Нюпорт към Масачузетс.

Замълчах и Марино изтълкува това като притеснение, каквото всъщност не беше. Мислех усилено.

— Хей, свършила си добра детективска работа. Няма нищо лошо в това да запишеш номера на колата и да го провериш. Би трябвало да си доволна, че не те е следил някакъв си шпионин.

Не отговорих.

Марино добави:

— Единственото нещо, което си пропуснала, е цветът. Ти ми каза, че линкълнът бил тъмносив. А колата на Араноф е кафява.

По-късно същата нощ светкавици осветяваха люлеещите се дървета, докато буря, силна като през лятото, разтоварваше жестокия си арсенал. Седях в леглото и преглеждах различни списания. Чаках телефонната линия на капитан Монтана да се освободи.

Или телефонът му бе повреден, или някой просто говореше вече два часа. След като капитанът и Марино си тръгнаха, аз си припомних една подробност от снимките, която ми бе напомнила за последните думи на Ана. В апартамента на Джил, на килима близо до креслото във всекидневната, имаше купчина документи, няколко вестника и екземпляр от списание „Ню Йорк Таймс“. Нямах навика да решавам кръстословици. Господ знае, че умът ми бе зает с прекалено много други проблеми за разрешаване. Но знаех, че кръстословицата на „Таймс“ е страхотно популярна.

Грабнах телефона и отново пробвах домашния номер на Монтана. Този път бях възнаградена.

— Не си ли се замислял да си поръчаш „изчакване“ като телефонна услуга? — попитах приятелски.

— Реших просто да поръчам нов телефонен номер за дъщеря ми — отговори той.

— Имам един въпрос към теб.

— Давай.

— Предполагам, когато си претърсвал апартаментите на Джил и Елизабет, си прегледал и пощата им.

— Да, мадам. Следих пощата им доста дълго време, проверявах какво пристига, кой им пише писма, проверих разписките от кредитните им карти, всичко необходимо.

— Какво можеш да ми кажеш за абонамента на Джил за вестници, доставяни по пощата?

Той се замисли.

Усетих се, макар и късно.

— Съжалявам. Досиетата им сигурно са в офиса ти...

— Не, мадам. Дойдох си направо вкъщи и те са тук. Просто се опитвах да се сетя. Денят бе доста дълъг и уморителен. Можеш ли да почакаш?

Чух разлистването на страници.

— Ами има една-две сметки, реклами, но няма вестници.

Изненадана му съобщих, че в апартамента на Джил имаше няколко вестника.

— Все трябва да ги е взела отнякъде.

— Може да е от уличен автомат — предположи той. — Около колежа има доста такива. Това е моето предположение.

Възможно бе за „Вашингтон Поуст“ и „Уолстрийт джърнъл“, помислих си. Но не и за неделния „Ню Йорк Таймс“. По-вероятно бе той да е купен от някоя аптека или сергия за вестници, където Джил и Елизабет редовно са спирали, когато са излизали навън за закуска в неделя сутрин. Благодарих му и затворих.

Загасих лампата, легнах си и се заслушах в дъжда, който неуморно барабанеше по покрива. Придърпах завивката по-плътно около себе си. Различни образи нахлуха в мислите ми. Представих си червената чантичка на Дебора Харви, мокра и покрита с кал.

Вандер от лабораторията за пръстови отпечатащи бе свършил с прегледа ѝ, и аз можах онзи ден да прегледам доклада му.

— Какво ще правиш? — ме питаше Роуз.

Колкото и да е странно, чантичката се намиралаше на пластмасовата табличка на бюрото на Роуз.

— Не можеш да я изпратиш на семейството ѝ в този вид.

— Естествено, че не мога.

— Вероятно бихме могли да извадим кредитните карти и другите неща, да ги измием и да изпратим само тях?

Лицето на Роуз се изкриви от яд. Тя бутна табличката от бюрото си и изкрещя:

— Махнете ги оттук! Не мога да понеса това!

Изведнъж се озовах в кухнята си. През прозореца видях как Марк шофира насам. Не бях виждала колата му преди, но някак си я разпознах. Зарових се в чантата си, за да намеря четката си за коса, после нервно започнах да се реша. Затичах се към банята, за да си измия зъбите, но не остана време. На вратата се позвъни само веднъж.

Марк ме взе в прегръдките си, шепнейки името ми със задъхан като от болка глас. Зачудих се защо е тук, а не в Денвър.

Той ме целуна и бутна вратата с крак. Тя се затръшна със силен шум.

Очите ми се отвориха. Изтреця гръмотевица. Светкавица освети спалнята ми отново. Сърцето ми биеше лудо.

На следващата сутрин извърших две аутопсии, после се качих горе, за да се видя с Нилс Вандер — шеф на лабораторията за пръстови отпечатъци. Намерих го в стаята за автоматична идентификация на отпечатъците. Седеше пред екрана на компютъра, дълбоко потънал в мисли. В ръката си държах моето копие от подробния доклад за прегледа на чантичката на Дебора Харви. Поставих го върху клавиатурата на компютъра му.

— Трябва да те питам нещо — повиших глас над непрестанното бръмчене на машината.

Вандер погледна към доклада с уморени очи. Рошавата му сива коса падаше върху ушите.

— Как въобще можа да откриеш нещо, след като чантичката е лежала толкова време в гората? Впечатлена съм.

Той върна погледа си към компютъра.

— Чантичката е найлонова, водоустойчива, а кредитните карти бяха предпазени от пластмасовите им пликчета, които се намираха в закопчано с цип отделение. Когато поставих картите в резервоара със суперлепило, се показаха много петна и частични отпечатъци. Дори нямах нужда от лазера.

— Доста впечатляващо.

Той леко се усмихна.

— Но няма нищо за идентификация — посочих.

— Съжалявам за това.

— Интересува ме шофьорската книжка. Нищо не е излязло от нея.

— Дори нито едно петънце — съгласи се той.

— Чиста?

— Като зъб на хрътка.

— Благодаря ти, Нилс.

Вандер вече се намираще другаде в мислите си — заминал за страната си от извивки и разклонения.

Слязох пак долу и проверих номера на магазин „Седем-единайсет“, който ние с Аби бяхме посетили миналата есен. Казаха ми, че Елън Джордан, продавачката, с която говорихме, няма да се появи там преди девет часа вечерта. Прекарах остатъка от деня в работа, без да спра дори за обед и без да разбере колко часа са изминали. Но като се прибрах вкъщи, въобще не се чувствах изморена.

Към осем часа, когато зареждах миялната машина, на вратата се позвъни. Избърсах си ръцете с хавлията и разтревожено отидох до предната врата.

Аби Търнбул стоеше там, с вдигната до ушите яка, тъжен поглед и измъчено лице. Студен вятър люлееше дърветата в тъмния ми двор и рошеше косата на Аби.

— Не отговаряш на обажданията ми. Надявам се, че няма да ми откажеш достъп до къщата си — каза тя.

— Разбира се, че не, Аби. Заповядай — отворих вратата широко и отстъпих назад.

Тя не свали палтото си, докато не я поканих да го направи. Предложих ѝ да го закача, но тя поклати глава и го метна върху облегалката на стола, като че ли за да ме увери, че няма да остане много дълго. Аби беше облечена в избелели джинси и мъхнат, плетен туристически пуловер. Минах покрай нея, за да разчистя вестниците и документите от кухненската маса, и долових застояла миризма на цигари и дъх на пот.

— Нещо за пиене? — попитах, защото по някаква необяснима причина не можех наистина да ѝ се ядосам.

— Каквото ти пиеш.

Аби извади цигарите си, докато приготвях питиетата.

— Трудно ми е да започна — каза тя, когато седнах. — Статиите бяха несправедливи към теб, най-меко казано. Знам какво си мислиш.

— Без значение е това, което аз мисля. По-добре е да чуя каквото искаш да ми кажеш.

— Казах ти, че съм направила някои грешки. — Гласът ѝ леко потрепери. — Клиф Ринг бе една от тях.

Седях, без да проговоря.

— Той също е криминален репортер, един от първите хора, с които се запознах, след като се преместих във Вашингтон. Преуспяващ, интересен. Умен и уверен в себе си. А аз бях уязвима — тъкмо се бях преместила в нов град, бях минала през всичко, което се случи с Хена. — Аби извърна поглед от мен. — Започнахме като приятели, после всичко тръгна адски бързо. Не виждах какъв човек е, вероятно защото не исках да го видя. — Гласът ѝ замря.

Изчаках търпеливо, докато се овладее.

— Доверих му живота си, Кей.

— Значи трябва да заключа, че подробностите в онази история идват от теб — казах.

— Не. Идват от записките ми.

— Какво означава това?

— Не говоря с никого за това, което пиша — обясни Аби. — Клиф знаеше за работата ми по тези случаи, но никога не съм навлизала в подробности, а и той не изглеждаше особено заинтересуван. — Тя започваше да се ядосва. — Но всъщност доста се е интересувал от всичко това. Такъв е начинът му на действие.

— Ако не си му обяснявала подробностите — прекъснах я, — тогава как е получил тази информация от теб?

— Бях му дала ключове от сградата и апартамента си, за да може, когато съм извън града, той да полива цветята и да прибира пощата ми. Сигурно си е направил дубликати.

Спомних си разговора, който водихме във Вашингтон. Аби бе споменала, че някой е проникнал в компютъра ѝ и бе обвинила ФБР или ЦРУ, а аз се бях отнесла скептично към разказа ѝ. Един опитен агент би ли проникнал във файла, без да се усети, че времето и датата на записа ще се променят? Не изглеждаше твърде вероятно.

— Клиф Ринг ли е влязъл в компютъра ти?

— Не мога да го докажа, но знам, че го е направил — отговори Аби. — Не мога да докажа, че е отварял пощата, но съм сигурна и в това. Не е много трудно да отвориш някое писмо на пара, да го запечаташ отново и да го върнеш в пощенската кутия. Поне не, ако имаш дубликат от ключа от кутията.

— Ти знаеше ли, че той пише тази история?

— Разбира се, не. Не знаех абсолютно нищо за нея, докато не отворих неделния вестник. Той е влизал в апартамента ми, когато е бил сигурен, че аз не съм там. Проникнал е в компютъра ми, разгледал е всичко, което е успял да открие. После е започнал да се обажда на хората, да събира цитати и информация, което е било доста лесно, защото е знаел къде точно да погледне и какво точно да търси.

— А допълнително го е улеснило това, че са те махнали от криминалната рубрика. Когато ти мислеше, че „Поуст“ се е отказал от тази история, всъщност редакторите са се били отказали от самата теб.

Аби кимна гневно.

— Историята е била предадена в това, което те наричат „по-надеждни ръце“. Ръцете на Клифърд Ринг.

Разбрах защо Клифърд Ринг не беше направил опит да се свърже с мен. Знаел е, че ние с Аби сме приятелки. Ако ме бе разпитвал за подробности по случаите, аз можеше да кажа нещо на Аби, а той е искал да я държи в неведение относно това, което става, за колкото се може по-дълго време. И така Ринг ме бе избягвал, бе ме заобиколил.

— Сигурна съм, че той... — Аби прочисти гърлото си и се протегна към питието си с треперещи ръце — ... може да бъде много убедителен. Вероятно ще спечели награда. За статиите.

— Съжалявам, Аби.

— Никой няма вина, освен мен самата. Бях толкова глупава.

— Поемаме рискове, когато си позволим да обичаме някого...

— Никога няма да поема подобен риск отново — прекъсна ме тя.

— С него вечно имах проблеми — един след друг. Винаги аз бях човекът, който прави компромиси и дава втори шанс, после трети и четвърти.

— Колегите ви знаеха ли за Клиф и теб?

— Внимавахме — уклончиво отговори тя.

— Защо?

— Редакцията е доста клюкарско място.

— Колегите ви със сигурност са ви виждали заедно.

— Внимавахме — повтори тя.

— Хората трябва да са усетили, че има нещо между вас. Напрежение, ако не нещо повече.

— Конкуренция. Пазене на собствената територия. Той щеше да каже точно това, ако го бяха попитали.

И ревност, помислих си. Аби никога не е можела да прикрива добре чувствата си. Можех да си представя яростната ѝ ревност, а и как хората от редакцията биха я изтълкували, решавайки, че тя просто е прекалено амбициозна и завижда на Клифърд Ринг. А тя всъщност е ревнувала от останалите му връзки.

— Той е женен, нали, Аби?

Този път тя не успя да възпре сълзите си.

Станах, за да долея чашите ни. Сега тя щеше да ми каже, че той е бил нещастен с жена си, мислел е за развод и Аби е вярвала, че той ще изостави абсолютно всичко заради нея. Историята бе банална и предвидима. Бях я чувала хиляди пъти и преди. Аби бе използвана.

Оставих питието ѝ на масата и нежно я потупах по рамото, преди да седна обратно на стола си.

Тя ми каза точно това, което очаквах да чуя. Погледнах я тъжно.

— Не заслужавам съчувствието ти — изплака тя.

— Ти си била наранена много повече от мен.

— Всички бяха наранени. Ти. Пат Харви. Родителите и приятелите на онези деца. Ако тези убийства не бяха станали, аз още щях да си работя в криминалната рубрика. Поне професионално щях да съм добре. Никой не би трябвало да има правото да причинява такава разруха.

Осъзнах, че тя вече не мислеше за Клифърд Ринг, а за убиеца.

— Права си. Никой не би трябвало да притежава подобна сила. А и никой не би я имал, ако ние не му позволим.

— Дебора и Фред не са му позволили. Джил, Елизабет, Джими, Бони. Всички те. — Тя изглеждаше съсипана. — Те не са искали да бъдат убити.

— Какво ще е следващото действие на Клиф? — попитах.

— Каквото и да е, аз няма да бъда замесена. Смених си всичките ключалки.

— А страховете ти, че телефонът ти се подслушва и те следят?

— Клиф не е единственият, който иска да знае с какво се занимавам. Вече не мога да се доверя на никого! — Очите ѝ се изпълниха с гневни сълзи. — Ти си последният човек, когото съм искала да нараня, Кей.

— Престани, Аби. Можеш да плачеш цяла година, но това няма да ми помогне.

— Съжалявам...

— Без повече извинения — казах твърдо, но нежно.

Тя прехапа долната си устна и се втренчи в питието си.

— Сега готова ли си да ми помогнеш?

Аби погледна към мен.

— Първо, какъв цвят беше линкълнът, който видяхме в Уилямсбърг миналата седмица?

— Тъмносив, вътре — тъмна кожа, може би черна — отговори тя, а погледът ѝ се оживи.

— Благодаря ти. И аз това си мислех.

— Какво става?

— Не съм сигурна. Но има и още нещо.

— Какво?

— Имам една задача за теб — казах усмихнато. — Но първо, кога се връщаш във Вашингтон? Довечера?

— Не знам, Кей — помръкна тя. — Не мога да стоя там сега.

Аби се чувстваше като беглец, а и в известен смисъл бе такъв. Клифърд Ринг я бе прогонил от Вашингтон. Вероятно идеята да изчезне за известно време не беше толкова лоша.

Аби проговори:

— В „Нордърн нек“ осигуряват легло и закуска и...

— Аз пък имам стая за гости — прекъснах я. — Можеш да останеш при мен за известно време.

Тя погледна нерешително, после призна:

— Кей, имаш ли представа как ще изглежда това?

— Честно казано, в момента въобще не ми пука.

— Защо не? — погледна ме тя внимателно.

— Вестникът ти вече ме накисна достатъчно дълбоко в кашата. Склонна съм да рискувам. Работата или ще се оправи, или ще се влоши, но няма да остане същата.

— Поне не са те уволнили.

— Нито пък теб, Аби. Имала си любовна връзка и си се държала тъпо пред колегите си, когато си метнала кафето си в скута на любовника си.

— Той си го заслужаваше.

— Сигурна съм, че е така. Но не бих те посъветвала да влизаш във война с „Поуст“. Книгата ти е твоят шанс да се спасиш.

— А ти?

— За мен най-важното са тези случаи. А ти ще ми помогнеш, защото можеш да правиш неща, недостъпни за мен.

— Какви например?

— Аз не мога да лъжа, мамя, досаждам, да се вмъкна някъде и да шпионирам, да се преструвам, че съм някой друг, защото работата ми е свързана с полицията. А ти имаш големи възможности за действие. Ти си журналистка.

— Благодаря ти много — протестира тя, докато излизаше от кухнята. — Отивам да си взема нещата от колата.

Нямах много често гости за повече от една вечер и допълнителната спалня обикновено бе резервирана за посещенията на Луси. На дървения под лежеше ориенталски килим с ярка шарка на цветя, която превръщаше цялата стая в градина, в средата на която племенницата ми бе розова пъпка или противен плевел в зависимост от настроението си.

— Струва ми се, че обичаш цветя — каза разсеяно Аби, поставяйки куфара си на леглото.

— Килимът не е много подходящ за тук — извиних се. — Но когато го видях, просто трябваше да го купя, а нямаше къде другаде да го просна. Да не споменавам, че е почти невъзможно да съсипеш тези цветя, а тъй като Луси отсяда в тази стая, това е доста важно.

— Или поне е било важно. — Аби отиде до гардероба и отвори вратата. — Луси вече не е на десет години.

— Вътре трябва да има достатъчно закачалки — приближих се, за да проверя. — Ако се нуждаеш от още...

— Съвсем добре е.

— В банята има кърпи, паста за зъби и сапун — показах ѝ.

Аби бе започнала да разопакова багажа си и не ми обръщаше внимание.

Седнах на края на леглото.

Аби занесе костюмите и блузите си до гардероба. Закачалките скърцаха по металната пръчка. Наблюдавах я мълчаливо, като усещах известно нетърпение.

Това продължи няколко минути. Отваряха се чекмеджета, скърцаха закачалки, шкафчето в банята изтрака при отварянето и затварянето му. Аби пъкна куфара си в гардероба и се огледа наоколо, като че ли се чудеше какво да направи после. Отвори чантата си, извади някакъв роман и една тетрадка и ги постави на нощното шкафче. Наблюдавах я притеснено как слага един трийсет и осем калибров пистолет и пълнител в чекмеджето.

Наближаваше полунощ, когато най-после се качих горе. Преди да си легна, отново набрах номера на „Седем-единайсет“.

— Елън Джордан?

— Да. Аз съм. Кой е?

Обясних ѝ и попитах:

— Миналата есен ми споменахте, че когато Дебора Харви и Фред Чейни са влезли в магазина, тя се опитала да купи бира, а вие сте ѝ поискали картата за самоличност.

— Да, така беше.

— Можете ли да ми кажете какво точно направихте, когато ѝ поискахте картата?

— Просто ѝ казах, че трябва да видя шофьорската ѝ книжка — обясни Елън, а гласът ѝ прозвуча озадачено. — Нали разбирате, поисках да я разгледам.

— Тя извади ли я от чантата си?

— Естествено. Трябваше да я извади, за да мога да я разгледам.

— Тя даде ли ви я? — попитах.

— Аха.

— Беше ли прибрана в нещо? В пластмасово пликче?

— Не — отговори тя. — Просто ми я подаде, аз я прегледах, и после ѝ я върнах — последва пауза. — Защо?

— Опитвам се да разбера дали сте докосвали шофьорската ѝ книжка.

— Разбира се. Трябваше да я взема в ръка, за да мога да я разгледам. — Тя звучеше изплашено. — Няма да имам неприятности, нали?

— Не, Елън — отговорих успокояващо. — Няма да имаш абсолютно никакви неприятности.

15.

Задачата на Аби бе да научи колкото се може повече за Бари Араноф и на сутринта тя потегли към Роаноки. На следващата вечер Аби се завърна минути преди Марино да се появи пред вратата ми. Бях го поканила на вечеря.

Марино откри Аби в кухнята и зениците му се свиха. Лицето му почервения.

— Едно уиски? — попитах.

Върнах се от барчето и намерих Аби да седи до масата и да пуши, а Марино да стои до прозореца. Беше вдигнал щорите и гледаше мрачно към хранилката в двора.

— В този час няма да видиш никакви птици, освен ако не се интересуваши от прилепи — казах.

Марино нито отговори, нито се обърна. Започнах да сервирам салатата. Чак когато наливах киантито, Марино най-последно седна на стола си.

— Не ми каза, че имаш компания — каза той.

— Ако ти бях казала, нямаше да дойдеш — отговорих аз не толкова откровено.

— Тя и на мен не ми каза — намеси се Аби раздражено. — А сега, след като установихме, че всички ние сме щастливи, защото сме заедно, нека се порадваме на вечерята.

Най-важното нещо, което бях научила от проваления ми брак с Тони, бе никога да не започвам разпразии късно вечерта или когато е време за хранене. Направих всичко възможно да запълня тишината с лек разговор. Чак когато сервирах кафето, реших да си кажа това, което имам наум.

— Аби ще остане при мен за известно време — съобщих на Марино.

— Твоя си работа — протегна се към кафето си той.

— И твоя. Всички сме заедно в тази история.

— Вероятно би трябвало да ми обясниш в какво точно сме заедно, док. Но първо — погледна той към Аби — бих искал да науча дали тази малка сцена с вечерята ще се появи в книгата ти. Тогава няма да има нужда да чета цялото проклето нещо. Ще мога просто да обърна на точната страница.

— Знаеш ли, Марино, ти наистина успяваш да се държиш като идиот — каза Аби.

— Мога да бъда и абсолютен задник. Но още не си имала удоволствието да ме видиш като такъв.

— Благодаря ти, че ми осигури нещо, което да очаквам с нетърпение.

Марино извади химикалка от джоба на самото си и я хвърли на масата.

— По-добре започвай да пишеш. Не ми се иска да ме цитираш погрешно.

Аби се втренчи в него.

— Престанете — намесих се ядосано.

Те ме погледнаха.

— Държиш се не по-добре от тях — добавих.

— Кои тях? — учудено ме погледна Марино.

— Всички — отговорих. — Писна ми до смърт от ревност, лъжи, игри на надмощие. Очаквам повече от приятелите си. Смятах, че вие двамата сте мои приятели. — Блъснах стола си назад. — Ако искате да продължите с хапливите си реплики, давайте. Но аз чух предостатъчно.

Без да ги погледна, занесох кафето си във всекидневната, пузнах уредбата и затворих очи. Струваше ми се, че музиката е най-добрата терапия за мен. Последния път бях слушала Бах. Разнесоха се звуците на Втора симфония, Кантата 29, и аз започнах да се успокоявам. Седмици след като Марк ме напусна и не можех да спя нощем, слизах долу, слагах слушалките и се спасявах с Бетовен и Моцарт.

След около петнайсет минути Марино и Аби се присъединиха към мен. Имаха израженията на скарана двойка, която току-що се е сдобрила.

— Тъ, ние си поприказвахме — каза Аби, когато спрях уредбата. — Обясних нещата колкото се може по-добре. Достигнахме до някакво ниво на разбирателство.

Зарадвах се да го чуя.

— Наистина можем да се захванем с това, и тримата — каза Марино. — Какво толкова, по дяволите. Аби така или иначе не е вече репортер.

Усетих, че забележката я ужили, но поне щяха да си сътрудничат, о, чудо на чудесата.

— По времето, когато книгата ѝ излезе, тази история вероятно ще бъде приключена. И това е важното — всичко да свърши. Станаха почти три години, десет хлапета. А ако включим Джил и Елизабет, става дума за дванайсет души. — Той поклати глава, а погледът му се вледени. — Който и да убива тези деца, той няма намерение да се оттегли, док. Ще продължи, докато го хванем. А в разследване като нашето, това обикновено става, ако някой извади късмет.

— Може и вече да сме извадили късмет — каза Аби. — Араноф не е човекът, който караше линкълна.

— Сигурна ли си? — запита Марино.

— Абсолютно. Малкото коса, която е останала по главата на Араноф е сива. Той е около метър и осемдесет и сигурно тежи сто кило.

— Искаш да кажеш, че си се видяла с него?

— Не — отговори тя. — Все още беше въвн от града. Почуках на вратата и жена му ме покани вътре. Носех работен гащеризон и ботуши. Казах ѝ, че съм от електрическата компания и трябва да проверя електромера им. Разприказвахме се. Тя ме почерпи една кола. Докато бях вътре, се поогледах, видях една семейна снимка и я разпитах за нея, за да съм сигурна. Така научих как изглежда Араноф. Мъжът, когото видяхме, със сигурност не беше той. Нито пък човекът, който ме следеше във Вашингтон.

— Има ли възможност да сте прочели номера грешно? — попита Марино.

— Не. А дори и да беше така, съвпадението щеше да е невероятно. И двете коли да са модел 1990 „Линкълн Марк седем“? Араноф случайно да е пътувал из района на Уилиямсбърг — Тайдуотър по времето, когато аз неправилно съм прочела номер, който по случайност е неговият?

— Струва ми се, че ние с Араноф трябва да проведем един малък разговор — каза Марино.

Марино се обади в кабинета ми към края на седмицата и започна направо:

— Седнала ли си?

— Говорил си с Араноф.

— Точно така. Той тръгнал от Роаноки на десети февруари и посетил Данвил, Питърсбърг и Ричмънд. В сряда, на дванайсети февруари бил в района на Тайдуотър и тук нещата вече стават интересни. Трябвало да бъде в Бостън на тринайсети, в четвъртък — вечерта, когато ти и Аби сте били в Уилиямсбърг. Предишният ден, сряда, дванайсети, оставил колата си на паркинга на летище Нюпорт. Оттам летял за Бостън, където изкарал една седмица, като шофирал кола под наем. Вчера сутрин се върнал в Нюпорт, влязъл в колата си и се отправил към къщи.

— Да не искаш да кажеш, че някой е откраднал номерата от колата му и после ги е върнал? — попитах.

— Освен ако Араноф лъже, а аз не виждам никаква причина за това, то просто няма друго обяснение, док.

— Когато се е качил в колата си, забелязал ли е нещо, което да го накара да мисли, че някой е бърникал из нея?

— Не. Отидохме в гаража му и я разгледахме. И двата номера си бяха на мястото, добре затегнати. Бяха мръсни като цялата кола и с петна по тях, но това може нищо да не означава. Не можах да взема отпечатъци, но който и да е взимал назаем номерата, е носил ръкавици. Не видях никакви следи от къртене или от инструменти.

— Къде точно на паркинга се е намирала колата?

— Араноф каза, че я оставил почти на средата на паркинга, който бил почти пълен.

— Ако колата е седяла там няколко дни без номера, охраната или някой друг би трябвало да забележат — казах.

— Не е задължително. Хората не са чак толкова наблюдателни. Когато си оставят колата на летището или се връщат от пътуване, единственото, за което мислят, е бързо да си грабнат чантите и да хванат самолета си или да се доберат до къщите си. Дори някой да е забелязал, не е твърде вероятно да го съобщи на охраната. А охраната бездруго не може да направи нищо, докато собственикът не се върне, а

после самият той би трябвало да съобщи, че номерата му са изчезнали. Що се отнася до кражбата на номерата, тя не е била особено трудна. Иди на летището след полунощ и няма да видиш никого. Ако аз бях на негово място, просто щях да вляза в паркинга, като че ли търся собствената си кола, и пет минути по-късно щях да си тръгна с номерата в куфарчето си.

— Така ли смяташ, че е станало?

— Теорията ми е следната — каза той. — Оня тип, дето е искал да го упътите, не е бил детектив, агент на ФБР или шпионин. Не е бил с добри намерения. Може да е бил търговец на наркотици или каквото ще да е. Струва ми се, че тъмносивият линкълн е неговата собствена кола, а за да е в безопасност, когато тръгне да върши това, с което се занимава, сменя номерата, за да не би някой да забележи колата му в района — патрулна двойка или ченге, обикалящо наоколо.

— Доста е рисковано. Може да го спрат просто защото е минал на червено — посочих. — И тогава да видят, че номерата принадлежат на друг човек.

— Вярно е. Но не мисля, че той планира да го спрат. Смятам, че повече се тревожи да не би колата му да бъде забелязана, защото възнамерява да наруши закона, а нещо може да се обърка и той не желае да поеме риска да видят собствения му номер, ако това стане.

— Защо тогава просто не използва кола под наем?

— Това не е по-добро, отколкото да видят неговия номер. Всяко ченге ще познае наета кола. Всички номера във Вирджиния започват с „Р“. А ако я провериш, веднага ще научиш кой я е наел. Да смениш номерата е много по-разумно, ако си достатъчно умен, за да избереш безопасен начин да го направиш. Ето какво бих направил аз, ако съм решил да се насоча към паркинга на летището: ще използвам номерата, после ще ги сваля от колата си и ще си сложа собствените номера обратно. Ще отида до летището, ще вляза по тъмно в паркинга, ще се уверя, че никой не ме вижда, и ще върна номерата на колата, от която съм ги откраднал.

— А ако собственикът ѝ вече се е върнал и е открил, че номерата му липсват?

— Ако колата вече не е на паркинга, просто ще изхвърля номерата в най-близката кофа за боклук. При всички положения няма да загубя нищо.

— Мили боже. Човекът, когото видяхме с Аби тогава, може да е бил убиецът, Марино.

— Със сигурност не е бил загубил се бизнесмен или смахнат, който те следи — каза той. — Възнамерявал е да направи нещо незаконно, но това не означава, че е бил убиецът.

— Лепенката за паркинг...

— Ще проверя. Ще видя дали от Уилямсбърг могат да ми дадат списък на всички, на които са издали такова разрешително.

— Колата, която господин Джойс е видял на пътя с незапалени фарове, може да е била линкълн — казах.

— Може. Моделът излезе през 1990 година. Джим и Бони бяха убити през лятото на 1990. А в тъмното един „Марк седем“ сигурно не се различава много от тъндърбърда, за който говореше мистър Джойс.

— Уесли добре ще се позабавлява с това — измърморих объркано.

— Да — отговори Марино. — Трябва да му се обадя.

Март дойде с обещанието, че зимата няма да продължи вечно. Слънцето приятно затопляше гърба ми, докато миех предното стъкло на мерцедеса си, а Аби наливаше бензин. Вятърът беше нежен, а въздухът — освежен от дъждовете. Всички бяха излезли навън, караха колела, миеха колите си, земята се раздвижваше, но още не бе напълно будна.

Както повечето бензиностанции в наши дни, така и тази, която редовно посещавах, работеше и като магазин, и когато влязох да платя, купих две кафета. После ние с Аби се отправихме към Уилямсбърг. Прозорците бяха леко откренати, а по радиото Брюс Хорнсби пееше „Светлините на пристанището“.

— Свързах се с телефонния си секретар, преди да тръгнем — каза Аби.

— И?

— Пет мълчаливи обаждания.

— Клиф?

— Готова съм да се обзаложа — отговори тя. — Не че има голямо желание да говори с мен. Подозирам, че просто иска да разбере

дали съм си у дома. Сигурно хиляди пъти е минал покрай паркинга, търсейки колата ми.

— Защо ще прави това, ако не иска да говори с теб?

— Може да не знае, че съм сменила ключалките.

— Трябва да е много глупав в такъв случай. Смятам, че той съзнава, че си събрала две и две и си наясно с нещата, след като статиите бяха публикувани.

— Той не е глупав — каза Аби, загледана през страничния прозорец.

Отворих люка.

— Той знае, че аз знам. Но не е глупав — повтори тя. — Клиф успя да излъже всички. Те не знаят, че той е смахнат.

— Трудно е да повярваш, че може да стигне толкова надалеч, ако е луд — казах.

— Това му е хубавото на Вашингтон — цинично отговори тя. — Най-преуспяващите, силни хора в света са там, и половината от тях са луди. Другата половина са просто невротични. Повечето са неморални. Властта го прави. Не мога да разбера защо „Уотъргейт“ въобще учуди някого.

— Какво направи с теб властта? — попитах.

— Знам какъв е вкусът ѝ, но не бях там достатъчно дълго, за да се пристрастя.

— Може би имаш късмет.

Тя замълча.

Помислих си за Пат Харви. Какво ли правеше тези дни? Какво ли се въртеше в мислите ѝ?

— Говорила ли си с Пат Харви? — запитах Аби.

— Да.

— Откак излязоха статиите в „Поуст“?

Тя кимна.

— Как е тя?

— Четох веднъж нещо писано от един мисионер за миналото на Конго. Той си спомняше, че в джунглата видял някакъв туземец, който изглеждал абсолютно нормален, докато не се усмихнал. Зъбите му били изпилени и заострени като пила. Бил канибал.

Гласът на Аби издаваше гнева ѝ, настроението ѝ изведнъж се помрачи. Нямах идея за какво точно говори.

— Това е Пат Харви — продължи тя. — Отбих се да я видя онзи ден, преди да потегля към Роаноки. Поговорихме накратко за статиите в „Поуст“ и си мислех, че тя е превъзмогнала всичко, докато не се усмихна. Усмивката ѝ направо ме смрази.

Не знаех какво да кажа.

— Тогава разбрах, че историите на Клиф са я съсипали напълно. Смятах, че убийството на Дебора го е направило, но явно статиите са я довършили. Спомням си, че когато говорих с нея, имах чувството, че нещо липсва. След известно време осъзнах, че липсва самата Пат Харви.

— Тя знаела ли е, че съпругът ѝ си има любовница?

— Сега вече го знае.

— Ако е истина — добавих.

— Клиф не би написал нещо, което не може да подкрепи или да припише на „достоверен източник“.

Зачудих се какво ли би могло да съсипе мен самата. Луси, Марк? Инцидент, в резултат на който ослепявам или не мога вече да използвам ръцете си? Не знаех какво би ме накарало да откача. Вероятно това напомняше на смъртта. След като умреш, не можеш да усетиш никаква разлика.

Стигнахме до стария град малко след обяд. Комплексът, където Джил и Елизабет бяха живели, изглеждаше невзрачен — шестоъгълник от напълно еднакви на външен вид сгради. Тухлени, с червени надписи над входа, съобщаващи номерата на блоковете. Пейзажът напомняше на ушито от разноцветни парчета одеяло с пожълтяла трева и тесни цветни лехи, покрити с дървени навеси. Имаше места за пикник с люлки, маси и скари.

Спряхме на паркинга и се загледахме в балкона на апартамента, където бе живяла Джил. Между редките решетки се виждаха синьо-бели мрежести столове, които леко се полюляваха от вятъра. От кука на тавана висеше верига, на която би трябвало да има окачена саксия с цветя. Елизабет бе живяла от другата страна на паркинга. Двете приятелки са можели да се проверяват една друга през балконите си. Можели са да видят как светват или угасват лампите, знаели са кога другата е станала или си е легнала, дали си е у дома или не.

За момент ние с Аби замълчахме потиснати. После тя каза:

— Били са повече от приятелки, нали, Кей?

— Да ти отговоря на този въпрос означава да започна да клюкарствам.

Аби леко се усмихна.

— Честно казано, когато работех по този случай, се чудех дали е било така. Доста пъти тази идея се появяваше в мислите ми. Но никой друг не предположи нещо подобно, нито пък намекна за него. — Тя замълча и се замисли. — Струва ми се, че знам как точно са се чувствали.

Погледнах я внимателно.

— Трябва да е било така, както аз се чувствах с Клиф. Да се промъкваш, да се криеш, да хабиш половината си енергия в мислене какво ще кажат хората, да се страхуваш, че всеки те подозира.

— Иронията е — казах аз и подкарах колата, — че всъщност на хората въобще не им пука. Те са прекалено заети със самите себе си.

— Чудя се дали Джил и Елизабет някога биха разбрали това.

— Ако любовта им е била по-силна от страха, впоследствие щяха да го разберат.

— Къде отиваме между другото? — Аби погледна през прозореца към пътя.

— Просто се разхождаме — отговорих. — Към центъра.

Не й бях съобщила маршрута. Казах й само, че искам да поогледам наоколо.

— Търсиш проклетата кола, нали?

— Няма да ни навреди да се огледаме.

— И какво възнамеряваш да правиш, ако я намерим?

— Ще запиша номера й и ще видя какво ще се появи този път.

— Е — засмя се тя. — Ако откриеш тъмносив линкълн „Марк седем“, модел 1990 година, с лепенка от Колониален Уилямсбърг на бронята, ще ти платя сто долара.

— Вади чековата си книжка тогава. Ако колата е тук, ще я намеря.

И я намерих, при това след по-малко и от половин час, като следвах правилото, как да откриеш нещо, което си загубил. Върнах се по стъпките си. Когато стигнах до търговския площад, колата стоеше там на паркинга, недалеч от мястото, където я бяхме видели за първи път, когато шофьорът й ни спря, за да му дадем указания.

— Мили боже — прошепна Аби. — Не мога да повярвам.

Колата бе празна, слънцето блестеше в стъклата ѝ. Изглеждаше току-що измита и излъскана. От лявата страна на задната броня имаше лепенка. Номерът на колата бе ИТУ-144. Аби го записа.

— Прекалено е лесно, Кей. Не може да е истина.

— Не знаем дали е същата кола. — Този път аз се проявих скептично. — Изглежда същата, но не можем да сме абсолютно сигурни.

Паркирах на около двайсетина метра, като напъхах мерцедеса си между овехтяло комби и един понтиак. Останах зад волана и започнах да разучавам витрините на магазините. Магазин за подаръци, за рамки, ресторант. Между магазинчето за тютюн и пекарницата се намираще книжарница. Малка, незабележима, с изложени на витрината книги. Над вратата висеше дървен надпис с името „Залата на търговеца“, изписано красиво в колониален стил.

— Кръстословици — прошепнах и тръпки полазиха по гърба ми.

— Какво? — Аби все още гледаше към колата.

— Джил и Елизабет обичали да решават кръстословици. Често в неделя сутрин излизали да закусят навън и си купували „Ню Йорк Таймс“ — отговорих и отворих вратата си.

Аби сложи ръка на рамото ми и ме задържа.

— Не, Кей, почакай една минута. Трябва да помислим за това.

Отпуснах се обратно на седалката.

— Не можеш просто да влезеш там — каза тя и думите ѝ прозвучаха като заповед.

— Искам да си купя вестник.

— А ако той е вътре? Тогава какво ще правиш?

— Искам да видя дали е той — човекът в колата. Смятам, че ще го позная.

— Но и той може да те познае.

— Търговец може да се отнася и за карти — замислих се на глас, докато млада жена с къса къдрава черна коса се приближи до магазина и изчезна вътре.

— Човекът, който раздава картите, дава валето купа — добавих с разтреперан глас.

— Ти говори с него, когато го упътваше. Твоята снимка се появи в новините — делово подхвана Аби. — Ти няма да влизаш вътре. Аз ще отида.

— И двете ще отидем.

— Това е лудост!

— Права си. — Вече бях взела решение. — Ти ще останеш тук.

Аз ще вляза.

Излязох от колата, без да дам възможност на Аби да се разправя. Тя също излезе, но остана там, гледайки ме притеснено, докато аз се отправях към магазина. Тя не ме последва. Имаше достатъчно разум, за да не прави сцени.

Поставих ръка на студената месингова брава. Сърцето ми биеше лудо. Усетих слабост в коленете си, когато влязох вътре.

Той стоеше зад тезгяха и усмихнато попълваше разписка от кредитна карта, докато жена на средна възраст във велурен костюм бърбореше безспирно:

— ... рождените дни са за това. Купуваш на мъжа си книга, която ти искаш да прочетеш...

— Щом и двамата харесвате едни и същи книги, значи всичко е наред. — Гласът му бе нежен, успокояващ — глас, на който човек би се доверил.

Намирах се в магазина, но вече изпитвах отчаяно желание да изляза оттам. Искаше ми се да побягна. От едната страна на тезгяха имаше купчини с вестници, включително и „Ню Йорк Таймс“. Може да си избира един, да го платя набързо и да си тръгна. Но не исках да го погледна в очите.

Това беше той.

Завъртях се и без да погледна назад, излязох от книжарницата.

Аби седеше в колата и пушеше.

— Не е възможно да работи тук и да не знае пътя до И-64 — казах, когато запалих колата.

Аби разбра думите ми идеално.

— Искаш ли да се обадим на Марино веднага или първо да се върнем в Ричмънд?

— Ще му се обадим сега.

Намерих обществен телефон, но ми казаха, че Марино е из улиците. Оставих му съобщение „ИТУ-144. Обади ми се“. Аби ми зададе доста въпроси и аз направих всичко възможно, за да ѝ отговоря. Докато карах, имаше дълги мълчаливи паузи. Стомахът ме болеше.

Замислих се дали да не спра някъде. Стори ми се, че ще повърна в колата.

Аби ме гледаше загрижено. Усетих тревогата ѝ.

— Господи, Кей. Бяла си като платно.

— Добре съм.

— Искаш ли аз да карам?

— Добре съм. Наистина.

Стигнахме до вкъщи и аз се отправих направо към спалнята си. Докато набирах номера, ръцете ми трепереха. Телефонният секретар на Марк се включи при второто извънмяване. Реших да затворя, но се почувствах омагьосана от гласа му.

— Съжалявам, не мога да отговоря на обаждането ви в момента...

Поколебах се след сигнала, после върнах слушалката на мястото ѝ. Когато вдигнах поглед, видях Аби, която стоеше до вратата. По израза на лицето ѝ разбрах, че тя знаеше какво бях направила току-що.

Загледах се в нея, а очите ми се изпълниха със сълзи.

Аби седна до мен на леглото.

— Защо не му остави съобщение? — прошепна тя.

— Откъде знаеш на кого се обадох? — борех се усилено да овладея гласа си.

— Защото, когато съм ужасно разстроена, и мен ме обхващат подобни желания. Искане ми се да грабна телефона. Дори сега, след всичко, което се случи, все още имам желание да се обадя на Клиф.

— Обаждала ли си се?

Тя бавно поклати глава.

— Недей. Никога не го прави, Аби.

Тя ме разгледа внимателно.

— От влизането в магазина и това, че го видях отново ли се разстрои?

— Не съм сигурна.

— Струва ми се, че знаеш.

Извърнах погледа си от нея.

— Когато се приближа много, го разбирам. И преди съм се приближавала прекалено. Питам се защо ли става така.

— Хора като нас не могат да се спрат. Импулсивни сме, нещо ни подбутва. Всичко става точно по тази причина — каза тя.

Не можех да ѝ призная страха си. Ако Марк беше вдигнал телефона, може би и на него нямаше да го призная.

Аби отмести поглед и се замисли. После попита с отдалечен глас:
— Ти знаеш толкова много за смъртта. Замисляш ли се понякога за своята собствена смърт?

Станах от леглото.

— Къде, по дяволите, е Марино? — Взех телефона, за да опитам отново да се свържа с него.

16.

Дните се превърнаха в седмици, а аз все седях и чаках нетърпеливо. Не бях се чувала с Марино, откак му предадох информацията за „Залата на търговеца“. Не се бях чувала с никого. С всеки изминат час мълчанието ставаше все по-зловещо и дразнещо.

В първия ден на пролетта излязох от стаята за конференции, след като в продължение на три часа бях разпитвана от двама адвокати. Роуз ми съобщи, че имало обаждане за мен.

— Кей? Бентън е.

— Добър ден — казах и усетих как се покачва адреналинът ми.

— Можеш ли да дойдеш утре в Куантико?

Взех календара си. Роуз бе отбелязала някакво събрание, но то можеше да бъде отложено.

— В колко часа?

— Десет, ако е удобно за теб. Вече говорих с Марино.

Преди да започна да задавам въпроси, той ми съобщи, че не можел да говори повече и щял да ми изясни всичко, когато се видим на другия ден. Напуснах кабинета си малко след шест часа. Слънцето бе залязло и въздухът — застудял. Завих към вкъщи и забелязах, че лампите светят. Аби беше вкъщи.

Напоследък не се бяхме виждали много. И двете непрекъснато излизахме по работа, рядко си говорехме. Тя никога не ходеше на пазар, а понякога оставяше петдесетдоларова банкнота, залепена на вратата на хладилника, която многократно покриваше малкото храна, която Аби ядеше. Когато виното или скочът привършваха, намирах двайсет долара под бутилката. Преди няколко дни бях открила пет долара върху празната кутия от прах за пране. Струваше ми се, че обиколката на стаите в собствената ми къща се е превърнала в търсене на съкровища.

Отключих вратата. Аби изведнъж се появи в антрето и ме стресна.

— Съжалявам — каза тя. — Чух, че си идваш. Не исках да те уплаша.

Почувствах се глупаво. Откак тя се бе преместила при мен, бях станала много нервна. Предполагам, не можех да се нагодя добре към загубата на уединението си.

— Да ти приготвя ли едно питие? — попита тя.

Аби изглеждаше доста изморена.

— Благодаря — отговорих и разкопчах палтото си.

Очите ми прегледаха набързо всекидневната. На масичката за кафе, до препълнения с фасове пепелник, стоеше чаша за вино и няколко репортерски бележника.

Свалих палтото и ръкавиците си, качих се горе и ги хвърлих на леглото. После включих телефонния секретар, за да изслушам съобщенията. Майка ми се бе опитвала да се свърже с мен. Можех да спечеля голяма награда, ако се обадя на даден телефон преди осем часа. Марино се беше обаждал, за да ми каже в колко часа утре ще мине да ме вземе. Марк и аз продължавахме да си липсваме един на друг и да говорим с телефонните си секретари.

— Утре трябва да отида до Куантико — съобщих на Аби, когато влязох във всекидневната.

Тя ми посочи питието на масичката за кафе.

— Ние с Марино имаме среща с Бентън.

Аби взе цигарите си.

— Не знам за какво е — продължих. — Може би ти знаеш.

— Защо пък аз ще знам?

— Ами не стоиш тук много. Не знам какво правиш.

— Когато си в кабинета си, и аз не знам какво правиш.

— Напоследък нищо интересно. Какво би искала да знаеш? — казах леко, като се опитвах да намаля напрежението.

— Не питам, защото знам колко си потайна по отношение на работата си. Не искам да ти досаждам.

Приех намека ѝ, че ако започна да разпитвам, ще стана досадна.

— Аби, изглеждаш отчуждена напоследък.

— Преуморена. Моля те, не го приемай лично.

Тя наистина имаше доста неща, за които да мисли — книгата, която пишеше, а и какво да прави занаяпред с живота си. Но никога не я бях виждала толкова затворена в себе си.

— Тревожа се, това е всичко — казах.

— Ти не ме разбираш, Кей. Когато се захвана с нещо, то просто ме завладява. Не мога да мисля за нищо друго. — Тя се замисли. — Ти беше права, когато каза, че тази книга е моето спасение. Така е.

— Радвам се да го чуя, Аби. Познавам те достатъчно добре и знам, че книгата ще стане бестселър.

— Възможно е. Аз не съм единствената, която се интересува от писането на книга по тези случаи. Агентът ми вече е подочул слухове за други подобни сделки. Имам известен аванс и всичко ще бъде наред, ако работя бързо.

— Не се тревожа за книгата ти, а за теб самата.

— И аз държа на теб, Кей — каза тя. — Високо ценя това, което направи за мен, като ми позволи да остана тук. Няма да продължи прекалено дълго, обещавам ти.

— Можеш да останеш толкова дълго, колкото искаш.

Аби взе бележника и питието си.

— Скоро трябва да започна с писането, а не мога да го направя, ако нямам собствено пространство и компютър.

— Значи тези дни просто разследваш.

— Да. И откривам доста неща, които дори не знаех, че търся — загадъчно каза тя и се отправи към спалнята си.

На следващата сутрин ние с Марино потеглихме да се видим с Уесли. Когато Куантико се появи в полезрението ни, движението изведнъж спря. Очевидно някъде на север от нас по И-95 бе станала катастрофа и колите не се движеха. Марино включи лампата и сирената и се изнесе на банкета, където се друсаме около стотина метра.

През последните два часа той подробно ми разказваше за последните си домакински постижения, докато аз се чудех какво ли има да ни казва Уесли и се тревожех за Аби.

— Нямах дори представа, че щорите са толкова гнусно нещо — оплака ми се Марино, докато преминавахме покрай стрелбището и бараките на пехотата. — Пръскам ги с препарат, нали разбираш. — Той ми хвърли един поглед. — Отнема ми около минута на парче, а из цялата стая се търкалят изронени хартиени кърпи. Най-после ми дойде

идея — свалих шибаното нещо от прозореца и го метнах във ваната. Напълних я с вряла вода и прах за пране. Свърши страхотна работа.

— Чудесно — измърморих.

— Освен това свалям тапетите в кухнята. Бяха там още когато купихме къщата. Дорис никак не ги харесваше.

— Въпросът е ти дали ги харесваш. Ти си този, който живее там сега.

Той сви рамене.

— Честно казано, никога не съм им обръщал внимание. Но след като Дорис казва, че са грозни, сигурно наистина са такива. Обсъждахме дали да не продадем караваната си и да направим плувен басейн. Та аз най-после се захех и с това. Трябва да е готов до лятото.

— Марино, внимавай — казах нежно. — Трябва да си сигурен, че правиш всичко това за себе си.

Той не ми отговори.

— Не залагай цялото си бъдеще на една надежда, която може да е лъжлива.

— Няма да ми навреди — най-после отговори той. — Дори тя никога да не се върне, няма да е лошо къщата да изглежда добре.

— Е, ще трябва някога да ми покажеш дома си — казах.

— Да. Вечно аз идвам в твоята колибка, а ти никога не си навестявала моята.

Марино паркира колата и излязохме от нея. Академията на ФБР бе продължила да се разраства и да завладява терена на базата на морската пехота. Главната сграда с фонтана и знамената сега подслоняваше административните офиси, а центърът на дейностите бе преместен в нова тухлена сграда. От последното ми посещение тук това, което приличаше на общежитие, се бе издигнало още нагоре. Пистолетните изстрели в далечината издаваха шум като новогодишни бомбички.

Марино остави пистолета си на регистратурата. Подписахме се и закачихме пропуските за гости. После Марино ме поведе по краткия път, избягвайки коридорите от стъкло и тухли. Последвах го през една врата, която водеше вън от сградата, и минахме покрай товарителницата и някаква кухня. Най-после стигнахме до задната част на магазина за сувенири. Марино премина през него, без дори да погледне към младата продавачка, която държеше купчина фланелки.

Устните ѝ се разтвориха в безмълвен протест срещу нахалството ни. Излязохме от магазина, завихме зад ъгъла и влязохме в барче, наречено „Заседателната зала“, където Уесли ни чакаше на една ъглова маса.

Той не загуби време в празни приказки, а започна делово.

Собственикът на „Залата на търговеца“ бил Стивън Спъриър. Уесли го описа като „трийсет и четири годишен, бял, с черна коса и кафяви очи. Около метър и седемдесет и пет, седемдесет килограма“. Спъриър още не бил арестуван или разпитван, но установили над него постоянно наблюдение. Това, което видели до момента, не можело да се нарече „съвсем нормално“.

В няколко случая той напуснал двуетажната си тухлена къща в късен час и посетил два бара и едно място за отдих. Изглежда, никога не се задържал дълго на някое място. Винаги бил сам. Предишната седмица приближил млада двойка, която излизала от бар, наречен „Том-Том“. Отново поискал указания как да стигне донякъде. Нищо не се случило. Младежите се качили в колата си и си тръгнали. Спъриър се качил в линкълна и се прибрал у дома. Не сменял номерата на колата си.

— Имаме проблем с доказателствата — съобщи Уесли, като сериозно ме погледна през очилата си. — В нашата лаборатория е гилзата. При теб е куршумът, изваден от Дебора Харви в Ричмънд.

— Куршумът не е у мен — отговорих. — Намира се в Бюрото за криминални изследвания. Предполагам, започнали сте анализ на ДНК-то в кръвта, открита в колата на Елизабет Мот.

— Нужни са ни още една-две седмици.

Кимнах. Лабораторията на ФБР за изследване на ДНК използваше пет полиморфични проби. Всяка от тях трябваше да престои в рентгеновия проявител около седмица. Точно по тази причина преди известно време бях написала на Бентън писмо, с което му предлагам да вземе кръвните проби от Монтана и да започнат анализа им незабавно.

— ДНК-то не струва и пукната стотинка, ако нямаме проба от кръвта на заподозрения — напомни ни Марино.

— Работим по въпроса — отговори Уесли стоически.

— Да, струва ми се, че можем да пипнем Спъриър заради номерата. Да накараме проклетия задник да обясни защо преди

няколко седмици се е движил с номерата на Араноф.

— Не можем да докажем, че се е движил с тях. Имаме само думите на Кей и Аби срещу неговата.

— Имаме нужда само от съдия, който да подпише заповедта за арестуване. После ще започнем да се ровим. Може да открием и десет чифта обувки — каза Марино. — Възможно е да намерим и автоматично оръжие, амуниции „Хидра-шок“, кой знае.

— Възнамеряваме да го направим — продължи Уесли. — Но всяко нещо с времето си.

Той стана, за да си сипе още кафе. Марино взе моята чаша и неговата и го последва. В този ранен час барчето бе съвсем безлюдно. Огледах празните маси, телевизора в ъгъла и се опитах да си представя какво ли става тук късно нощем. Агентите, които тренираха, живееха като монаси. Членове на противоположния пол, пиене и цигари не бяха разрешени в стаите на общежитията, които освен това не можеха и да се заключват. Но „Заседателната зала“ сервираше бира и вино. Когато имаше гуляи, спречквания, разпавии, всички те се случваха точно тук. Спомних си разказа на Марк за веселбата, развихрила се, когато един нов агент на ФБР прекалил с „домашното“ си, решил да арестува цяла маса с ветерани от отдела за борба с наркотиците. Преобърнати маси падали по пода, навсякъде се търкаляли шишета от бира и кошнички от пуканки.

Уесли и Марино се върнаха на масата. Бентън остави кафето си, свали перленосивото си сако и грижливо го закачи на облегалката на стола си. По бялата му риза нямаше нито една гънка, копринената му вратовръзка бе яркосиня с малки бели цветчета и носеше същите на цвят яркосини тиранти. Марино напълно контрастираше на партньора си. С огромното си шкембе той не би имал елегантен вид дори в най-изискания костюм, но трябваше да му дам малко кредит. В последно време поне се стараше.

— Какво знаеш за миналото на Спъриър? — попитах.

Уесли си водеше бележки, докато Марино преглеждаше някакво досие. Като че ли и двамата бяха забравили, че на масата има и трети човек.

— Няма досие — отговори Уесли и ме погледна. — Никога не е бил арестуван, за последните десет години дори няма глоба за превишена скорост. Купил си линкълна през февруари 1990 година от

един търговец от Вирджиния Бийч — сменил го за модел 1986, а останалото платил в брой.

— Сигурно има парици — отбеляза Марино. — Кара скъпи коли, живее в готина колиба. Трудно ми е да повярвам, че изкарва толкова много от книжарницата.

— Не изкарва много — каза Бентън. — Според данъчната му декларация за миналата година е направил около трийсет хиляди долара. Но има имущество за над половин милион, солидна банкова сметка, недвижими имоти по крайбрежието, акции.

— Олеле — поклати глава Марино.

— Зависими от него хора? — попитах.

— Не — отговори Уесли. — Никога не се е женил, а и двамата му родители са умрели. Баща му имал страхотни успехи в бизнеса с недвижими имоти. Починал, когато Стивън бил на около двацет години. Подозирам, че парите идват точно от него.

— А майка му? — поисках да знам.

— Починала една година след бащата. Рак. Стивън се появил доста късно в живота им. Майка му била на четиридесет и две години, когато го родила. Има един брат — Гордън. Той живее в Тексас, по-стар е с петнайсет години от Стивън, женен, с четири деца.

Уесли прехвърли бележките си и допълни информацията. Спъриър бил роден в Глочестър, посещавал университета във Вирджиния, където получил бакалавърска степен по английски. После се записал в армията, където изкарал по-малко от четири месеца. Следващите единайсет месеца работил в печатница, където основната му задача била да поддържа машините.

— Искан ми се да науча повечко неща за месеците, прекарани в армията — каза Марино.

— Няма много — отговори Уесли. — След като се записал, го изпратили като новобранец в района на Великите езера. Избрал военна журналистика като специалност и бил записан в школа за информация за отбраната във Форт Бенджамин Харисън, в Индианаполис. По-късно работил за главнокомандващия в Норфолк. — Той вдигна поглед от бележките си. — Около месец по-късно баща му умрял и Стивън се уволнил, за да може да се върне в Глочестър и да се грижи за майка си, която вече била болна от рак.

— А брат му? — запита Марино.

— Очевидно не е можел да се измъкне от работата и семейните си задължения в Тексас. — Бентън ни изгледа замислено. — Може да има и други причини. Разбира се, отношенията на Стивън със семейството му са ми доста интересни, но няма да науча много повече за известен период от време.

— Защо? — попитах.

— Прекалено е рисковано да говорим открито с брат му в този момент. Не искам той да се обади на Стивън и да ми върже ръцете. А и не е твърде вероятно Гордън да иска да ни сътрудничи. Членовете от едно семейство се държат заедно в такива случаи дори и иначе да не се разбират.

— Е, все си говорил с някого — каза Марино.

— С няколко човека от армията, от университета във Вирджиния, с работодателя му на печатарската преса.

— Какво ти съобщиха за копелето?

— Самотник — отговори Уесли. — Не особено добър като журналист. По-интересно му било да чете, вместо да интервюира някого или да пише материали. Очевидно печатарската преса му е подходдала доста добре. Седял си отзад със заровен в книгите нос, когато нямало много работа. Шефът му каза, че Стивън обичал да работи с пресата и другите машини, поддържал ги безупречно чисти, без нито едно петънце. Понякога дни наред не говорел с никого. Изобщо, описа го като особняк.

— Шефът даде ли ти някакви примери?

— Няколко неща — каза Бентън. — Веднъж една от работничките си отрязала върха на пръста с ножа за хартия. Стивън побеснял, защото тя изцапала с кръв цялото оборудване, което той тъкмо грижливо бил почистил. Реакцията му при смъртта на майка му също не била нормална. Когато се обадили от болницата, той седял и си четял по време на обедната почивка. Не показал никакви чувства, просто се върнал на стола си и продължил да си чете.

— Истинско добросърдечно момче — забеляза Марино.

— Никой не го описа като добросърдечен.

— Какво е станало след смъртта на майка му? — попитах.

— Според мен тогава Стивън е получил наследството си. Преместил се в Уилямсбърг, наел магазина на търговския площад и отворил „Залата на търговеца“. Това станало преди девет години.

— Година преди убийствата на Джил Харингтън и Елизабет Мот — казах.

Уесли кимна.

— Тогава вече е бил в района. Живял е тук по време на всичките убийства. Работил е в книжарницата, откак я е отворил, освен за период от около пет месеца преди седем години. По това време магазинът бил затворен. Не знаем защо, нито пък къде е бил Спъриър тогава.

— Той сам ли ръководи книжарницата? — попита Марино.

— Това е дребна работа. Няма други работници. Магазинът е затворен в понеделник. Когато няма много посетители, той просто седи зад тезгяха и чете. Ако напусне магазина преди времето за затваряне, или го заключва, или слага табелка, че ще се върне в едноколко си часа. Има и телефонен секретар. Ако търсиш определена книга или искаш той да ти намери нещо, което вече не се издава, можеш да съобщиш поръчката си на телефонния секретар.

— Странно е, че някой толкова антисоциален би захванал бизнес, който му налага контакт с клиентите, дори този контакт да е доста ограничен — казах.

— Всъщност е много подходящо — опроверга ме Уесли. — Книжарницата може да служи като идеално прикритие за един воайор, някой, който страхотно обича да наблюдава хората, без да има личен контакт с тях. Много от студентите от университета посещават често магазина най-вече защото Спъриър предлага редки, спрени от печат книги в допълнение към популярните четива. Предлага и широк избор от шпионски романи и военни списания, които му водят клиенти от близките военни бази. Ако той е нашият убиец, то наблюдаването на млади, привлекателни двойки и военни, които посещават книжарницата му, би възбудило воайорството му и в същото време би засилило чувството му за неравностойност, онеправданост и ярост. Би мразил това, на което завижда, и би завиждал на това, което мрази.

— Чудя се дали е бил обект на подигравки по времето, което е прекарал в армията — запитах.

— Според това, което чух, да. Поне до известна степен. Колегите му го смятали за лигльо и загубеняк, а началниците му го намирали арогантен и надменен, макар никога да нямали проблеми с дисциплината му. Спъриър нямал успехи с жените и странял от

другите, отчасти защото така предпочитал, но и поради това, че другите го смятали за крайно непривлекателна личност.

— Може би пребиваването му в армията му е дало за първи път усещането, че е истински мъж — предположи Марино. — Бил е това, което е искал да бъде. Баща му умрял и Спъриър трябвало да се грижи за болната си майка. Сигурно се е чувствал прецакан.

— Напълно възможно е — съгласи се Уесли. — При всички положения убиецът, с когото си имаме работа, смята, че другите хора са виновни за неприятностите му. Той не поема отговорност. Смята, че животът му е контролиран от другите, следователно да успее да контролира хората и заобикалящата го среда се превръща в мания за него.

— Звучи като че ли той си отмъщава на света — каза Марино.

— Убиецът показва силата си — продължи Уесли. — Ако в главата му се въртят военни фантазии, а аз вярвам, че е така, то той се смята за върховния войник. Убива, без да го хванат. Надхитря врага, играе си игрички с него и побеждава. Може би нарочно е нагласил нещата така, че да изглеждат като дело на професионален войник, дори на някой от лагера „Пиъри“.

— Негова собствена кампания за дезинформация — намесих се.

— Той не може да унищожи армията — допълни Уесли. — Но може да се опита да съсипе имиджа ѝ, да я унижи и опозори.

— Да, и през цялото време се кикоти тайничко — обади се и Марино.

— Според мен най-важното е, че действията на убиеца са продукт на жестоки сексуални фантазии, възникнали доста рано поради изолираността му. Той вярва, че живее в несправедлив свят, а въображението му осигурява чудесно бягство от действителността. Във фантазиите си той може да изразява чувствата си и да контролира хората, може да бъде всичко, което поиска. Господар е на живота и смъртта. Има властта да реши дали само да нарани, или да убие някого.

— Лошото е, че Спъриър не само си представя, че убива двойките — каза Марино. — В противен случай ние тримата нямаше сега да сме тук и да водим подобен разговор.

— Страхувам се, че нещата не се развиват по този начин — възпротиви се Уесли. — Ако жестокото, агресивно поведение

доминира в мислите и въображението ти, ти започваш да действаш по начин, който те приближава все повече към действителното изразяване на тези емоции. Насилието произвежда повече мисли за насилие, а пък мислите създават повече насилие. След известно време насилието и убийството стават част от живота ти и ти не виждаш нищо нередно в това. Серийни убийци са ми казвали уверено, че те просто са правили това, за което всички други си мечтаят.

— Зло постига тези, които мислят зло — казах. После изложих теорията си за чантичката на Дебора Харви. — Изглежда ми възможно убиецът да е знаел коя е Дебора Харви. Надали от самото начало, когато ги е отвлякъл, но по времето на убийството вече е знаел.

— Обясни подробно, моля те — каза Уесли, като ме погледна с интерес.

— Някой от вас виждал ли е доклада за отпечатъците?

— Да, аз — отговори Марино.

— Както знаеш, когато Вандер прегледа чантичката на Дебора, той намери размазани петна по кредитните й карти, но нищо по шофьорската й книжка.

— Е, и? — Марино изглеждаше озадачен.

— Съдържанието на чантичката й бе добре запазено, защото найлонът е водоустойчив. Кредитните карти и шофьорската й книжка бяха в пластмасови пликчета и закопчани в едно от отделенията, следователно предпазени от влиянието на времето и течностите, отделящи се при разлагане на телата. Ако Вандер въобще не бе открил нищо — щеше да е друг въпрос. Но ми се вижда интересно, че по кредитните карти имаше следи, но не и по шофьорската й книжка. Сигурни сме, че Дебора е вадил книжката си в „Седем-единайсет“, когато се е опитвала да купи бира. Държала я е, а и продавачката — Елън Джордан — също я е взимала в ръцете си. Смятам, че и убиецът е пипал шофьорската книжка, а после я е почистил.

— Защо пък би направил това? — запита Марино.

— Възможно е, когато е бил в колата им заедно с тях, Дебора да му е казала чия дъщеря е — отговорих.

— Интересно — обади се Бентън.

— Дебора може да е била скромна девойка, но е осъзнавала важноста на семейството си и властта на майка си — продължих. — Може да е информирала убиеца за това с надеждата да промени

решението му, да го убеди, че ако ги нарани, ще трябва да заплати прескъпо за това. Това може да е стреснало убиеца и той да е поискал доказателство за самоличността ѝ. Точно тогава може да е взел чантичката ѝ, за да види името на шофьорската книжка.

— Как тогава чантичката се е оказала в гората и защо е оставил валето купа в нея? — попита Марино.

— Вероятно, за да си осигури малко повече време — казах. — Знаел е, че джипът бързо ще бъде намерен. Научил е коя е Дебора и е осъзнал, че цялата полиция ще започне да го търси. Възможно е, да е решил да играе на сигурно, като остави валето купа при телата, а не в джипа, където ще бъде открито веднага. Поставил е картата в чантичката, а нея я положил под тялото на Дебора. По този начин бил сигурен, че картата ще бъде намерена, но след доста време. Променя леко правилата, но все пак печели играта.

— Не е лошо. Ти как мислиш? — обърна се Марино към Уесли.

— Мисля, че може никога да не узнаем какво точно се е случило — отговори той. — Но не бих се изненадал, ако Дебора е постъпила така, както Кей каза. Сигурно е само едно — без значение са думите на Дебора или заплахите ѝ, защото за убиеца би било прекалено рисковано да освободи нея и Фред — те веднага щяха да отидат в полицията и да го идентифицират. Затова е продължил да изпълнява плана си за убийството, но това непредвидено събитие може да го е извадило от релсите. Да — каза ми Уесли. — Това може да го е накарало да промени ритуала си. Също така е възможно с поставянето на картата в чантичката на Дебора да е искал да изрази презрението си към нея.

— Един вид — майната ти — обобщи Марино.

— Възможно е — отговори Уесли.

Стивън Спъриър бе арестуван следващия петък, когато двама агенти на ФБР и един местен детектив, които го наблюдаваха по цял ден, го бяха последвали на паркинга на летище Нюпорт.

Марино ми се обади преди разсъмване и първата ми мисъл бе, че е изчезнала още една двойка. Отне ми известно време да осъзная какво точно ми съобщаваше.

— Пипнали го, докато свивал друг чифт номера — каза Марино.
— Обвинили го в кражба. Не могли да направят нищо повече, но поне сега имаме основание да му обърнем хастара.

— Друг линкълн ли? — попитах.

— Този път модел 1991 година, сребристосив. Сега е в килията и чака да се види със съдията. Няма начин да го задържат за такова дребно провинение. Най-доброто, което могат да направят, е да протакат разглеждането на случая му. После ще им се наложи да го пуснат.

— А заповед за обиск?

— Колибата му гъмжи от ченгета и агенти на ФБР в момента. Търсят всичко от списания „Наемен войник“ до военни играчки.

— И ти тръгваш натам, предполагам — казах.

— Да. Веднага ще те уведомя за всичко.

Не ми беше възможно да заспя отново. Метнах си халата на гърба, слязох долу и запалих лампата в стаята на Аби.

— Аз съм — казах, когато тя се надигна.

Аби се прозя и покри с ръка очите си.

Съобщих ѝ какво става. После отидохме в кухнята и заредихме кафеварката.

— Бих платила какво ли не, за да мога да присъствам, когато претърсват къщата — каза тя.

Аби бе толкова напрегната, че се учудих как не изхвърча навън. Но тя остана цял ден вкъщи и изведнъж стана много работлива. Почисти стаята си, помогна ми в кухнята и дори измете терасата. Искаше да знае какво са открили полицаите и имаше достатъчно акъл, за да разбере, че ако отиде в Уилиямсбърг, няма да стигне доникъде, защото нямаше да ѝ позволят да влезе в дома или книжарницата на Спъриър.

Марино се отби надвечер, когато ние с Аби зареждахме миялната машина. По израза на лицето му веднага разбрах, че новините не са добри.

— Първо ще ви кажа какво не намерихме — започна той. — Не открихме дори едно шибано нещо, което би убедило съдебните заседатели, че Спъриър е убил някого. Нямаше ножове, освен кухненските. Нямаше пистолети и амуниции. Никакви сувенири като

обувки, бижута, кичури коса или нещо друго, което може да е принадлежало на жертвите.

— Претърсихте ли и книжарницата? — попитах.

— О, да.

— И колата, разбира се?

— Нищичко.

— Е, кажи ни какво намерихте — казах отчаяно.

— Достатъчно откачени неща, за да се убедя напълно, че той е нашият човек, док — отговори Марино. — Искам да кажа, той кретен далеч не е добро момченце. Пада си по порносписания, от онези, дето са пълни с жестокости и насилие. Освен това има и доста военни книги, особено за ЦРУ и досиета с изрезки от вестници отново за ЦРУ. Всичките заведени по каталог, с етикети. Тоя тип е по-подреден от някоя дърта библиотекарка.

— Открихте ли изрезки от вестници, свързани с тези случаи? — попита Аби.

— Да, включително и старите истории за Джил Харингтън и Елизабет Мот. Освен това намерихме и каталози за доста от така наречените „шпионски“ магазини, които предлагат всякакви идиотщини, свързани с „оцеляването“ — от блиндиращи коли до детектори за бомби и очила за нощно виждане. ФБР ще провери какво е поръчвал през всички тези години. А и дрешките на Спъриър са интересни. Сигурно има около дузина найлонови анцузи в спалнята, черни или тъмносини. Етикетите им са изрязани, вероятно за да може да ги носи върху дрехите си, а след като си свърши работата, да ги изхвърли.

— Найлонът не изпуска почти нищо — казах. — Якетата и найлоновите анцузи не оставят много влакна.

— Точно така. Да видим сега, какво още имаше? — Марино поспря и довърши питието си. — О, да. Две кутии с хирургически ръкавици и солидно количество от онези еднократни калъфи за обувки, които носите долу в моргата.

— Терлички?

— Да. Дето ги обувате в моргата, за не си цапате обувките с кръв. И познай какво? Намериха карти, цели четири тестета, никога неотваряни, още в целофана.

— Но не открихте отворено тесте с липсващо вале купа? — попитах с надежда в гласа.

— Но, но това не е изненадващо. Той вероятно си взима валето купа и после изхвърля цялото тесте.

— Всички ли са от един и същи вид?

— Не, различни са.

Аби седеше мълчаливо на стола си, със скръстени в скута ръце.

— Не мога да разбера защо не сте намерили никакви оръжия — казах.

— Момчето е хитро, док. Внимателно е.

— Не е достатъчно внимателен. Запазил е изрезките за убийствата, анцузите, ръкавиците. И са го хванали на местопрестъплението, когато е крадял номерата на колата. Чудя се, дали не е бил готов да нападне отново?

— Той е имал откраднати номера на колата, когато е спрял и вас — посочи Марино. — А този уикенд не сме чули за нито една изчезнала двойка.

— Това е вярно — замислих се. — А и не носеше анцуг.

— Може да го облича по-късно, да го държи в багажника си. Аз лично смятам, че си има цял комплект.

— Открихте ли спортен сак? — запита директно Аби.

— Не — отговори Марино. — Нямахме комплект за убийци.

— Е, ако някога откриете спортен сак или комплект за убийства — добави Аби, — тогава може би ще намерите ножа му, пистолета, очилата и всичко друго.

— Ще търсим, докато говедото се прибере вкъщи.

— Къде е той сега? — попитах.

— Седеше в кухнята и пиеше кафе, когато аз си тръгнах — отговори Марино. — Направо невероятно. Ние претърсваме дома му, а той дори не се изпоти. Когато го запитахме за анцузите, ръкавиците и тестетата с карти, каза, че нямало да говори с нас, освен в присъствието на адвоката си. После отпи от кафето си и си запали цигара, като че ли ние въобще не сме там. О, да, това го пропуснах. Изродът пуши.

— Каква марка цигари? — поисках да науча.

— „Дънхил“. Вероятно ги купува от луксозното магазинче за тютюн до книжарницата. Използва и луксозна запалка. Доста скъпа.

— Това обяснява защо е махал хартията от фасовете, преди да ги остави на местопрестъпленията — казах. — „Дънхил“ се отличават лесно от останалите цигари.

— Знам — съгласи се Марино. — Имат златен пръстен около филтъра.

— Имате ли изследвания от заподозрения?

— О, да — ухили се Марино. — Това е козът, който трябва да надвие валето купа. Ако не можем да го свържем с останалите случаи, то поне ще го обесим заради убийствата на Джил Харингтън и Елизабет Мот. ДНК-то ще го закове. Иска ми се шибаните тестове да не изискваха толкова много време.

Марино си тръгна и Аби студено ме погледна.

— Какво мислиш? — попитах.

— Всичко това са косвени доказателства.

— Да, за момента е така.

— Спъриър има пари — каза тя. — Ще си наеме най-добрия адвокат, който може да се купи с пари. Мога да ти кажа какво точно ще направи. Адвокатът ще представи нещата така, като че ли клиентът му е бил накиснат от ченгетата и федералните агенти, защото те са притиснати да разрешат тези случаи. Ще се види, че доста хора търсят изкупителна жертва, особено в светлината на обвиненията, които отпрати Пат Харви.

— Аби...

— Все пак убиецът може да е някой от лагера „Пиъри“.

— Ти всъщност не го вярваш, нали? — протестирах.

Тя погледна часовника си.

— Може хората от ФБР вече да знаят кой е и да са се погрижили за проблема. Тайно и без да вдигат шум около действията си. Това би могло да обясни защо след Дебора и Фред не изчезна нито една двойка. А някой трябва да бъде накиснат, за да се премахнат подозренията и въпросът да бъде приключен задоволително за обществото...

Облегнах се на стола, вдигнах лицето си към тавана и затворих очи, докато Аби продължаваше тирадата си, без да спира.

— Няма съмнение, че Спъриър е намислил нещо, щом крие номера. Но може просто да е свързано с наркотици. Може да е обикновен крадец или да се кефи, че кара с откраднати номера.

Достатъчно е смахнат, за да подхожда за нашия човек, но светът е пълен с откачени, които никога не убиват. А и кой казва, че всичко в дома му не е било нарочно поставено там?

— Моля те, престани — казах кротко.

Но тя не пожела.

— Прекалено е лесно. Анцузите, ръкавиците, картите, порнографията и изрезките от вестниците. А и няма логика в това, че не са намерили никакви амуниции или оръжие. Спъриър е бил заловен неочаквано, не е знаел, че е под наблюдение. Всъщност не само че логиката липсва, но и всичко изглежда прекалено удобно. Единственото нещо, което хората на ФБР не са могли да сложат в къщата, е пистолетът, изстрелял куршума, който ти извади от Дебора Харви.

— Права си. Не са могли да го пробутат.

Станах и се захванах с бърсане на прах, защото не можех да седя спокойно.

— Интересно е, че единственото доказателство, което не са могли да пробутат, не се е появило.

И преди бях чувала истории за полицията и федералните агенти, които поставяли някъде улики, за да обвинят някого. „Вътрешни работи“ сигурно имаше цяла стая документи, пълни с подобни обвинения.

— Не ме слушаш — каза Аби.

— Ще отида да се изкъпя — отговорих уморено.

Аби се приближи до мивката, където изцеждах кърпата за чинии.

— Кей?

Спрях работата си и я погледнах.

— Искаш да е лесно — упрекна ме тя.

— Винаги съм искала нещата да са лесни. Но никога не са.

— Искаш да е лесно — повтори тя. — Не желаяш дори да помислиш, че хората, на които се доверяваш, могат да изпратят невинен човек на електрическия стол, за да си предпазят собствените задници.

— Не става дума за това. Не бих искала да го мисля и отказвам да го направя, освен ако има някакво доказателство. А и Марино е бил в дома на Спъриър. Той никога не би участвал в подобно нещо.

— Бил е — отдалечи се от мен Аби. — Но не е бил първият, който е отишъл там. По времето, когато е пристигнал в къщата, вече е можел да види това, което те са искали да види.

17.

Първият човек, когото видях, щом стигнах до офиса в понеделник, бе Филдинг.

Вече бе облякъл униформата си и чакаше да се качи в асансьора. Забелязах найлоновите сини еднократни терлици върху маратонките му и се сетих за намереното от полицията в къщата на Стивън Спъриър. Нашите доставчици бяха с държавен договор. Но във всеки град имаше много други магазини, които продаваха терлици и хирургически ръкавици. Нямаше нужда да си лекар, за да си купиш подобни стоки, така както нямаше нужда да си полицай, за да можеш да си купиш униформа, значка или пистолет.

— Надявам се, че си си починала добре през нощта — ме предупреди Филдинг, когато вратата на асансьора се отвори.

Влязохме вътре.

— Готова съм за лошите ти новини. Какво имаме за тази сутрин? — попитах.

— Шест аутопсии, всичките убийства.

— Страхотно — казах раздразнено.

— Да, почитателите на ножове и пистолети са имали натоварен уикенд. Четири стрелби, две намушквания. Пролетта дойде.

Слязохме на втория етаж. Свалях сакото си и си навивах ръкавите, когато влязох в кабинета си. Марино седеше на един от столовете с куфарчето си в скута и пушеше цигара. Реших, че някой от сутрешните случаи е негов, но после той ми подаде два доклада от лабораторията.

— Мислех, че ще искаш да ги видиш — каза той.

Върху един от докладите бе напечатано името Стивън Спъриър. Серологичната лаборатория вече бе довършила изследванията на кръвта му. Другият доклад бе на осем години — резултатите от пробата на кръвта, открита в колата на Елизабет Мот.

— Разбира се, ще почакаме още малко, преди да дойдат резултатите от ДНК-то — започна Марино. — Но до момента е добре.

Настаних се зад бюрото и започнах да разучавам докладите. Кръвта от фолксвагена бе група 0, тип ПГМ 1, ЕАП тип Б, АДА тип 1 и ЕСД тип 1. Това е новата характеристика на кръвните групи, определени по ензимен метод. Тази определена комбинация можеше да се срещне в приблизително осем процента от населението. Резултатите съвпадаха с тези на Стивън Спъриър. Той също бе група 0, типовете при другите кръвни проби съвпадаха, но тъй като бяха изследвани повечето ензими, комбинацията можеше да бъде сведена до един процент от населението.

— Не е достатъчно, за да го обвиним в убийство — казах на Марино. — Трябва да имаме нещо повече от факта, че резултатът от кръвната му проба го включва в група, състояща се от хиляди.

— Тъпо е, че докладът за старата кръв не е по-подробен.

— Тогава не са изследвали толкова много ензими — обясних.

— Могат ли да го направят сега? — предложи той. — Ако успеем да стесним групата, това много би ни помогнало. Проклетото изследване на ДНК-то на Спъриър ще отнеме седмици.

— Няма да могат — казах. — Кръвта от колата на Елизабет е прекалено стара. След толкова много години ензимите са се разпаднали, така че този път резултатите ще бъдат по-неточни, отколкото в осемгодишния доклад. Най-доброто, което можеш да получиш сега, е дали е група А, Б или 0, а почти половината от населението е 0. Нямаме друг избор, освен да чакаме резултатите от ДНК-то. Освен това — добавих — дори да можеш да го заключиш още сега, той веднага ще излезе под гаранция. Надявам се, че все още е под наблюдение.

— Наблюдават го като ястреби и можеш да се обзаложиш, че Спъриър го знае. Добрата новина е, че не е твърде вероятно да опита да пречука някого. Лошата обаче е, че има време да унищожи всички доказателства, които не открихме. Например оръжието.

— Липсващият спортен сак.

— Странно е, че не можахме да го намерим. Направихме всичко възможно. Само дето не му разкъртихме пода.

— Може би е трябвало да го разкъртите.

— Да, вероятно си права.

Замислих се къде ли Спъриър би могъл да скрие спортния сак и изведнъж се сетих. Не разбирах защо не съм се сетила по-рано.

— С каква фигура е Спъриър? — попитах.

— Не е много едър, но изглежда доста силен. Няма и грам тлъстина.

— Значи сигурно се грижи за себе си, спортува.

— Вероятно. Защо?

— Ако членува в някой спортен клуб, там трябва да има шкафче. Аз имам в Уестууд. Ако исках да скрия нещо, това щеше да е чудесно място за целта. На никого не би направило впечатление, че излизам от клуба със сак в ръка, или че слагам сака обратно в шкафчето.

— Интересна идея — каза Марино замислено. — Ще разпитам тук-там да видя какво мога да открия.

Той запали нова цигара и отвори куфарчето си.

— Имам снимки от колибата му, ако се интересуваш.

Погледнах часовника.

— Долу ме чака ужасно много работа. Трябва да побързаме.

Той ми подаде дебел кафяв плик със снимки. Бяха подредени грижливо и да ги разглеждаш бе все едно да видиш дома на Спъриър през очите на Марино. Започвах от тухлената фасада на колониалната къща с редица чемшири отпред. Виждаше се и каменната пътечка, която водеше към задната врата. Отзад се намираше и малкото павирано пътче към гаража, който беше залепен до къщата.

Подредих още няколко снимки и се озовах във всекидневната му. На голия дървен под, до стъклената масичка за кафе, стоеше сиво кожено канапе. В средата на масичката имаше назъбено бронзово растение, показващо се от парче корал. Последният екземпляр на „Смитсониън“ лежеше успоредно на ръба на масата. В средата ѝ беше дистанционното, което очевидно управляваше телевизора, окачен на белия таван. Огромен киноекран бе сгънат в незабележимо руло над библиотечката, изпълнена с видеокасети с грижливо поставени етикети. Повечето бяха прибрани в твърди кутии, но не можех да различа заглавията. От едната страна на библиотечката стоеше луксозна уредба.

— Тоя кретен си е направил собствено кино — каза Марино. — Усилватели и колони във всяка стая. Цялото оборудване сигурно струва повече от мерцедеса ти. А и не е седял тук нощем, за да гледа „Музикални звуци“. Тези касети в библиотеката — посочи той през бюрото ми — всичките са от рода на „Смъртоносно оръжие“, дивотии

за Виетнам и за разни отмъстители. На горната лавица са подредени любимите му касети. Приличат на нормалните хитове, но като сложиш във видеото някоя от тях, получаваш лека изненада. Например онази със заглавието „Край златното езеро“ би трябвало да бъде наречена „Край помийната яма“. Порнография, изпълнена с жестокости и насилие. Снощи ние с Бентън прегледахме филмчетата му. Направо невероятно, мамка му. Горе-долу през минута изпитвах желание да ида да се изкъпя.

— Открихте ли някакви любителски филми?

— Не. Нито пък някакви порнографски уреди.

Погледнах останалите снимки. Прозорците бяха закрити от сиви щори. Нямаше завеси в нито една от стаите, дори и на горния етаж, където спеше това противно същество. Месинговото легло бе огромно, грижливо изпънато, с бели чаршафи, но без кувертюра. Отворените чекмеджета на скрина показваха анцюзите, за които ми бе споменал Марино. В кутиите на пода на гардероба бяха прибрани хирургическите ръкавици и терлици.

— Няма нищо тъкано — учудих се, докато прибирах снимките в плика. — Никога преди не съм виждала къща, в която да няма поне един килим.

— Няма и завеси. Дори на душа — каза Марино. — Той е в стъклена кабинка. Разбира се, има хавлии, чаршафи и дрехите му.

— Вероятно ги пере непрекъснато.

— Тапицерията на линкълна е кожена. А мокетът е покрит с пластмасови постелки.

— Има ли някакво домашно животно?

— Не.

— Начинът, по който е обзавел къщата си, може да говори за нещо повече от характера му.

Марино ме погледна в очите.

— Да, и аз си помислих същото.

— Не му се налага да се тревожи дали няма да остави някъде влакна или косми от животни.

— Мислила ли си някога по въпроса защо всичките изоставени коли бяха толкова чисти?

Бях мислила.

— Може да ги чисти с прахосмукачка след убийствата — каза Марино.

— В някоя автомивка?

— Или бензиностанция, жилищен комплекс, всяко място, където можеш да наемеш прахосмукачка. Убийствата са били извършени късно през нощта. Ако след тях е спирал някъде, за да почисти колите, наоколо не би имало много хора, които да го забележат.

— Възможно е. Кой го знае какво е вършил? — казах. — Но картинката, която виждаме, представя маниакално спретнат и грижлив човек. Някой, обзет от силна параноя и добре запознат с уликите, които са важни за криминологичните изследвания.

Марино се облегна на стола си и каза:

— През уикенда посетих „Седем-единайсет“, където са се отбили Дебора и Фред в нощта, когато изчезнаха. Поговорих си с продавачката.

— Елън Джордан?

Той кимна.

— Показах ѝ няколко снимки и я попитах дали някой от типове не прилича на човека, който е купил кафе в нощта, когато Дебора и Фред са били там. Тя избра Спъриър.

— Сигурна ли беше?

— Да. Каза, че е носил някакво тъмно яке. Всъщност всичко, което си спомняше, бе, че човекът е бил с тъмни дрехи. Струва ми се, че Спъриър вече си е бил облякъл анцуга, когато е влязъл в „Седем-единайсет“. Размислих върху доста неща. Ще започнем с двете, за които сме сигурни, че са факт. Изоставените коли бяха много чисти, а в четирите случая преди Дебора и Фред по седалката на шофьора намирахме бели памучни влакна, нали?

— Да — съгласих се.

— Добре. Мисля, че психопатът е обикалял, за да си търси жертви, когато е видял Дебора и Фред на пътя. Може да е забелязал, че седят много близо един до друг — главата ѝ облегната на рамото му или нещо подобно. Това го е въодушевило. Проследил ги, спрял пред „Седем-единайсет“ веднага след тях. Възможно е да е облякъл анцуга си в този момент, а може и вече да е бил с него. После влиза в магазина, разглежда списания, купува си кафе и слуша разговора им с продавачката. Дочува, че тя им обяснява как да стигнат до най-

близкото място за отдих, където има тоалетна. После си тръгва, подкарва бързо по И-64, завива на мястото за отдих и паркира. Приготвя си сака с оръжията, въжетата и ръкавиците и става невидим, докато пристигнат Дебора и Фред. Вероятно изчаква тя да отиде до тоалетната, приближава се към Фред и му разказва някаква история за това, че колата му се е счупила или нещо подобно. Възможно е да го е излъгал, че е тренирал в гимнастическия салон, за да обясни защо е облечен по този начин.

— Фред не би ли се сетил, че го е видял в „Седем-единайсет“?

— Съмнявам се — отговори Марино. — Но това е без значение. Спъриър може да е имал наглостта да спомене това, да каже, че малко след като си е купил кафето, колата му се е развалила. Излъгал е, че току-що се е обадил на „Пътна помощ“, и помолил Фред да го закара до колата му, за да може той да изчака помощта, обяснил е, че колата му е недалеч оттук и т.н. Фред се съгласява, а после се появява Дебора. А след като Спъриър е влязъл в джипа, те вече са били негови.

Спомних си как описваха Фред като услужлив и щедър. Вероятно винаги е бил готов да помогне на някой закъсал непознат, особено ако той е бил спретнат и приличен на външен вид като Стивън Спъриър.

— Джипът излиза отново на магистралата и Спъриър разкопчава сака си, слага си ръкавиците и терлиците, вади пистолета и го насочва към главата на Дебора...

Сетих се за реакцията на хрътката, когато подуши седалката на Дебора. Кучето бе доловило ужаса ѝ.

— Той заповядва на Фред да кара към предварително избраното от Спъриър място. Докато стигнат до черния път, ръцете на Дебора вероятно вече са били завързани зад гърба ѝ, а обувките и чорапите — свалени. Спъриър нарежда и на Фред да се събуе, после завързва ръцете му. Изкарва младежите от джипа и ги повежда към гората. Сигурно е носил очилата за нощно виждане, за да може да се ориентира. Възможно е и тях да държи в сака си. После започва да си играе с тях — продължи Марино с развълнуван глас. — Убива първо Фред, а след това се захваща с Дебора. Тя се съпротивлява, порязва се, а той я застрелва. Тогава Спъриър завлича телата им до сечището, разполага ги едно до друго, поставя нейната ръка под неговата, за да изглеждат като че ли се държат за ръце. Изпушва няколко цигари, като

вероятно седи до трупове и се наслаждава на победата си. После се връща в джипа, сваля анцуга, ръкавиците, терлиците и ги слага в найлонов плик, който държи в сака си. Възможно е да е прибрал там и обувките и чорапите на хлапетата. Потегля, намира някое безлюдно място с прахосмукачки под наем и почиства джипа грижливо, особено мястото на шофьора, където той е седял. Предполагам, че после е покрил с нещо седалката. Може да е съсгънат бял чаршаф, или бяла хавлия като в първите четири случая...

— Повечето спортни клубове — прекъснах го — имат сервиз, който им подсигурява кърпите. Държат големи количества от тях в съблекалните. Ако сакът с оборудването му за убийства е прибран в някое шкафче...

Марино ме прекъсна:

— Да, разбирам те много добре. По дяволите. Май ще е по-разумно бързо да се заема с това.

— Бяла хавлия би обяснила намерените бели памучни влакна — добавих.

— Само дето този път може да е използвал нещо различно. Кой би могъл да знае, по дяволите? Може в случая с Дебора и Фред да е седял на обикновен найлонов чувал за боклук. Важното е, че е седял на нещо, за да не остави влакна от дрехите си по седалката. Спомни си — вече не е носел анцуга, защото той е бил окървавен. Та Спъриър си тръгва, изоставя джипа там, където го намерихме, и се отправя пеша през магистралата към източното място за отдих, където е паркиран линкълнът му. Изчезва оттам. Мисията му е завършена.

— В онази нощ вероятно е имало доста коли на мястото за отдих — казах. — Никой не би обърнал внимание на паркирания линкълн. Но дори и някой да го беше забелязал, номерата са били сменени, така че да не могат да разберат, че е той.

— Точно така. Това е последната му задача — да върне номерата на колата, от която ги е откраднал, или ако това не е възможно, просто да ги изхвърли някъде. — Марино млъкна за момент и разтри очите си. — Имам чувството, че Спъриър си е избрал метода на действие и винаги се придържа към него. Обикаля, набелязва си жертвите, проследява ги и знае, че ще извади късмет, ако те спрат някъде — бар или място за отдих, където ще се забавят достатъчно, за да може да се приготви. После ги приближава, лъже ги нещо и те започват да му се

доверяват. Възможно е да убива веднъж на петдесет обиколки, но все още се наслаждава на това.

— Сценарият изглежда правдоподобен за последните пет случая — казах. — Но ми се струва, че не би свършил много добра работа при Джил и Елизабет. Ако той е оставил колата си пред мотела, това е на около седем километра разстояние от бар „Котва“.

— Не сме сигурни, че Спъриър ги е приближил в бара.

— Имам чувството, че е така.

Марино ме погледна учудено.

— Защо?

— Защото те са посещавали магазина му преди — обясних. — Познавали са се с него, макар да се съмнявам, че са го познавали много добре. Предполагам той ги е наблюдавал, когато са идвали да си купуват вестници и книги. Сигурно веднага е усетил, че двете момичета са били повече от приятелки, и това го е раздвижило. Той има мания по отношение на двойките. Вероятно тогава е замислял първите си убийства и е решил, че да убие две жени е по-лесно, отколкото ако си има работа с мъж и жена. Планирал е престъплението дълго време, фантазиите му са се подхранвали от всяко идване на Джил и Елизабет в магазина. Може да ги е следил, да е обикалял около тях, да се е упражнявал. Вече е бил избрал гората, където живее господин Джойс, и сигурно точно той е застрелял кучето. После една вечер проследява Джил и Елизабет до бар „Котва“ и тогава решава да извърши убийството. Остава някъде колата си, отива пеша до бара със сак в ръката.

— Мислиш ли, че е влязъл в бара и ги е наблюдавал, докато си пият бирата?

— Не — отговорих. — Смятам, че е прекалено предпазлив, за да направи подобно нещо. Предполагам, е изчакал да излязат от бара и да се качат в колата си. Тогава ги е приближил и е измислил някаква лъжа — например, че колата му е счупена. Той е притежавал магазина, който те двете често са посещавали. Не са имали причина да се страхуват от него. Той влиза в колата и малко след това разкрива намеренията си. Не стигат до гората, а всичко свършва на гробището. Жените, особено Джил, не са му помогнали да осъществи плановете си.

— А той кърви във фолксвагена — каза Марино. — Вероятно кръв от носа. А нито една прахосмукачка не може да почисти кръв от

седалка или постелка за пода.

— Смятам, че дори не си е дал труда да почиства с прахосмукачка. Вероятно е бил паникьосан. Сигурно е изоставил колата на първото удобно място, което просто се е случило да е мотелът. А само господ знае къде е била паркирана неговата кола. Но ми се струва, че му се е наложило да походи малко.

— Възможно е епизодът с двете жени да го е уплашил толкова много, че по тази причина да не е направил нищо през следващите пет години.

— Не мисля, че е така — казах. — Нещо липсва.

Няколко седмици по-късно седях в кабинета си вкъщи и работех, когато телефонът звънна. Записаното на телефонния ми секретар съобщение тъкмо започваше, когато човекът затвори. Половин час по-късно телефонът отново иззвъня. Този път отговорих преди машината. Казах „ало“ и линията отново прекъсна.

Вероятно някой се опитваше да хване Аби и не желаше да говори с мен. Може Клифърд Ринг да е открил къде е тя. Разсеяно отидох до хладилника, за да си приготвя нещо за хапване. Спрях се на сандвич със сирене.

После се върнах в кабинета си и се захванах със сметките си. Чух приближаването на кола и скърцането на чакъл под гумите ѝ. Реших, че е Аби, но на вратата се позвъни.

Погледнах през шпионката и видях Пат Харви, облечена в червено яке. Сетих се за обажданията по телефона. Искала е да е сигурна, че съм си у дома, за да може да говори с мен лице в лице.

Тя ме поздрави с думите „съжалявам, че се натрапвам“, но виждах, че всъщност никак не съжалява.

— Моля, влезте — казах неохотно.

Тя ме последва в кухнята, където ѝ сипах чаша кафе. Седна сковано до масата, като държеше чашата си в ръка.

— Ще бъда напълно откровена с вас — започна тя. — Научих, че човекът, когото арестувах в Уилямсбърг — Стивън Спъриър — е убил две жени преди осем години.

— Къде чухте това?

— Няма значение. Престъплението не било разкрито, а сега го свързват с убийствата на петте двойки. Двете жени били първите жертви на Стивън Спъриър.

Забелязах, че клепачът на лявото ѝ око трепери. Физическата разруха на Пат Харви от последната ни среща насам бе шокираща. Рижавата ѝ коса висеше безжизнено, очите ѝ гледаха тъпо, кожата ѝ бе бледа и повехнала. Изглеждаше дори по-слаба, отколкото на пресконференцията.

— Не съм убедена, че ви разбирам — казах напрегнато.

— Накарал ги е да му се доверят и те са станали уязвими. Точно както постъпи и с останалите, с дъщеря ми и Фред.

Тя изговори всичко това, като че ли то бе неопровержим факт. Пат Харви бе осъдила Стивън Спъриър в мислите си.

— Но той никога няма да бъде наказан за убийството на Деби — продължи тя. — Знам вече това.

— Много е рано, за да се знае подобно нещо — отговорих спокойно.

— Няма доказателства. Намереното в дома му не е достатъчно. Тези улики не могат да издържат в съда, ако въобще някога случаите стигнат до съда. Не можеш да обвиниш някого в убийство просто защото си намерил изрезки от вестници и хирургически ръкавици в дома му, особено ако защитата претендира, че уликите са били пробутани, за да бъде обвинен клиентът му.

Беше говорила с Аби, помислих си отчаяно.

— Единственото доказателство — продължи тя с леден тон — е кръвта, намерена в колата на жените. Всичко ще зависи от ДНК-то, а ще има и доста въпроси, защото това се е случило толкова отдавна. Дори ако отпечатъците съвпаднат и съдът приеме доказателствата, не е сигурно, че и съдебните заседатели ще постъпят по същия начин, особено след като полицията не е намерила оръжието, с което е извършено убийството.

— Все още го търсят.

— Той имаше предостатъчно време, за да се отърве от него — отговори тя и беше права.

Марино бе открил, че Спъриър е тренирал в гимнастически салон, недалеч от дома си. Полицаяте бяха претърсили шкафчето му, което не само се заключвало, но имало и катинар. Шкафчето било

празно. Синият спортен сак, с който Спъриър бил виждан, не бе намерен, а и никога нямаше да бъде. В това поне бях сигурна.

— Какво искате от мен, госпожо Харви?

— Искам да ми отговорите на въпросите.

— Какви въпроси?

— Ако има някоя улика, за която не знам, смятам, че ще е разумно, ако ме уведомите.

— Разследването не е приключило. Полицията и ФБР се трудят усилено върху случая на дъщеря ви, госпожо Харви.

Тя се огледа из кухнята.

— Говорят ли с вас?

Изведнъж разбрах. Никой, директно замесен в разследването, не обръщаше никакво внимание на Пат Харви. Тя се бе превърнала в парий, вероятно дори в обект на подигравки. Нямаше да ми признае подобно нещо, но това бе причината тя да се появи на вратата ми.

— Вярвате ли, че Стивън Спъриър е убил дъщеря ми?

— Какво значение има моето мнение? — попитах.

— Има голямо значение.

— Защо? — повторих въпроса си.

— Вие не казвате мнението си, без да помислите. Смятам, че не бихте стигнали до някакъв извод или повярвали в нещо просто защото искате да е така. Запозната сте с уликите. — Гласът ѝ потрепери. — А и вие се погрижихте за Деби.

Не знаех какво да кажа.

— Ще ви попитам отново. Вярвате ли, че Стивън Спъриър ги е убил?

Поколебах се, макар и само за секунда, но тя бе достатъчна. Когато ѝ казах, че просто не мога да отговоря на подобен въпрос, а и не знам отговора, тя не пожела да ме изслуша.

Пат Харви стана от стола си.

Наблюдавах я как излиза в нощта, профилът ѝ слабо се освети от светлината в ягуара ѝ, когато тя се качи в него и го подкара.

Аби се прибра, когато вече се бях отказала да я чакам и си бях легнала. Спях леко и отворих очи веднага щом чух, че долу тече вода. Погледнах часовника. Беше почти полунощ. Станах и облякох халата си.

Аби сигурно бе чула стъпките ми по коридора, защото, когато стигнах до стаята ѝ, тя стоеше пред вратата по пижама и с боси крака.

— До късно стоиш будна — каза тя.

— Ти също.

— Ами аз...

Тя не можа да довърши изречението си, защото влязох в спалнята ѝ и седнах на леглото.

— Какво става? — запита тя неловко.

— Пат Харви ме посети тази вечер. Говорила си с нея.

— Говорих с много хора.

— Знам, че искаш да ѝ помогнеш — казах. — Знам, че си възмутена от начина, по който използваша смъртта на дъщеря ѝ, за да я съсипят. Госпожа Харви е чудесна жена и смятам, че ти наистина държиш на нея. Но тя не трябва да се намесва в разследването, Аби.

Тя ме погледна, без да проговори.

— За нейно собствено добро — добавих.

Аби седна на килима с кръстосани крака като индианец и се облегна на стената.

— Какво ти каза? — попита ме тя.

— Убедена е, че Спъриър е убил дъщеря ѝ, но никога няма да бъде наказан за това.

— Наистина нямам нищо общо със заключението, до което е стигнала — каза Аби. — Пат има своя собствена глава.

— Спъриър ще се яви в съда в петък. Тя възнамерява ли да присъства?

— Обвинението е само в дребна кражба. Но ако искаш да знаеш дали се тревожа Пат да не се появи и да направи сцена... — Аби поклати глава. — ... няма начин. Появата ѝ не би свършила никаква работа. Тя не е идиот, Кей.

— А ти?

— Какво? Аз идиот ли съм? — отново се опита да ме отклони Аби.

— Ще бъдеш ли в съда?

— Естествено. И ще ти кажа как точно ще премине всичко. Той ще се признае за виновен в дребна кражба и ще го шамаросат с глоба от хиляда и петстотин долара. Ще прекара известно време в затвора —

вероятно около месец. Ченгетата се надяват той да се поизпоти зад решетките, да се скапе и да проговори.

— Откъде знаеш това?

— Той няма да проговори — продължи тя. — Те ще го изведат от съда пред всички и ще го напъхат в патрулната кола. Всичко е замислено, за да го сплашат и унижат, но няма да свърши работа. Той знае, че те нямат достатъчно доказателства. Ще си излежи времето в затвора и ще си тръгне. Един месец не е вечност.

— Звучиш като че ли го съжаляваш.

— Не изпитвам чувства към него — каза тя. — Спъриър си паднал по кокаина според адвоката му и в нощта, когато ченгетата го хванали да краде номерата, бил решил да си купи наркотици. Страхувал се, че търговецът на наркотици може да е доносник, да запише номера му и после да го даде на ченгетата. Това е обяснението за кражбата на номерата.

— Ти не вярваш на това, нали? — запитах разгорещено.

Аби протегна краката си и леко се намръщи. Без да проговори, се изправи и излезе от стаята. Последвах я в кухнята, раздразнението ми се увеличаваше. Тя започна да пълни една чаша с лед. Поставих ръце на раменете ѝ и я обърнах с лице към мен.

— Слушаш ли ме?

Погледът ѝ стана по-мек.

— Моля те, не ми се ядосвай. Това, което правя, няма нищо общо с теб или с приятелството ни — каза тя нежно.

— Какво приятелство? Имам чувството, че вече дори не те познавам. Оставяш пари из къщата, като че ли не съм нищо повече от една проклета слугиня. Не си спомням последния път, когато сме се хранили заедно. Не говориш с мен. Обхваната си от мания заради проклетата си книга. Видя какво се случи с Пат Харви. Не разбираш ли, че и с теб става същото?

Аби не ми отговори.

— Имам чувството, че взимаш някакво решение. Защо не ми кажеш какво е то? — продължих да я моля.

— Не взимам решение — отговори тя кротко и се дръпна от мен. — Всичко вече е решено.

Филдинг ми се обади рано в събота сутринта, за да ми каже, че не ни предстоят аутопсии, и аз изтощена се върнах обратно в леглото. Станах доста късно. Взех дълъг горещ душ и се почувствах готова да се разправам с Аби, да пробвам да поправа по някакъв начин разрушеното ни приятелство.

Слязох долу и почуках на вратата ѝ, но не последва отговор. Излязох навън, за да взема вестника, и видях, че колата ѝ я няма. Вбесена, че тя отново бе успяла да избяга от мен, заредих кафеварката.

Пиех втората си чаша, когато късо заглавие прикова вниманието ми:

„МЪЖ ОТ УИЛИЯМСБЪРГ ПОЛУЧАВА УСЛОВНА ПРИСЪДА“

Ужасена прочетох, че Стивън Спъриър не е бил изпратен в затвора след явяването си в съда предишния ден, както Аби бе предрекла. Той се признал виновен за дребна кражба, но понеже нямал криминално досие и винаги досега бил спазващ законите гражданин на Уилямсбърг, бил глобен хиляда долара и пуснат на свобода.

Всичко вече е решено, бе казала Аби.

За това ли говореше? Ако е знаела, че Спъриър ще бъде освободен, защо нарочно ме бе подвела?

Напуснах кухнята и отворих вратата на спалнята ѝ. Леглото беше оправено, завесите — дръпнати. В банята забелязах капки вода в мивката и леко ухание на парфюм. Не беше излязла отдавна. Огледах се за куфарчето и касетофона ѝ, но не можах да ги открия. Трийсет и осем калибровият ѝ пистолет липсваше от чекмеджето. Прерових навсякъде и най-накрая намерих бележниците ѝ, скрити под дрехите.

Седнах на ръба на леглото и нервно започнах да ги прелиствам. Преминавах през дните и седмиците ѝ и нещата постепенно ми се изясняваха.

Кръстоносният поход на Аби за разкриването на тези убийства се бе превърнал в амбициозна мания за нея. Тя изглеждаше завладяна от мисли за Спъриър. Ако той бе виновен, тя възнамеряваше да фокусира цялата си книга върху историята му, да изследва болния му мозък. Ако

бе невинен, случаят щеше да се превърне в друг „Гейнсвил“, бе написала тя, позовавайки се на серийните убийства на студенти от университета, при които името на заподозрения се произнасяше във всяка къща, а впоследствие се оказа, че той е невинен. „Само дето ще бъде много по-лошо от Гейнсвил — бе добавила тя. — Заради значението на картата.“

Отначало Спъриър упорито бе отказвал молбите на Аби за интервю. Но в края на миналата седмица тя опитала отново и той отговорил на обаждането ѝ. Предложил ѝ да се видят след делото, като ѝ съобщил, че адвокатът му „направил сделка“.

„Каза, че е чел статиите ми в «Поуст» през миналите години — беше написала Аби, — а и си спомнил името ми още от времето, когато бях в Ричмънд. Спомнил си, че бях писала за Джил и Елизабет, и отбеляза, че те били свестни момичета и се надявал ченгетата най-после да хванат «онзи психопат». Знаеше и за сестра ми, бил чел за убийството ѝ. По тази причина най-после се съгласи да говори с мен. Каза, че ми съчувствал, разбирал какво е да си жертва, а случилото се със сестра ми, било превърнало и мен в такава. «Аз съм жертва — каза той. — Можем да си поговорим за това. Вероятно ще ми помогнете да разбера за какво е всичко това.» Той предложи да отида в дома му в събота сутрин, към единайсет часа, и аз се съгласих, при положение че интервюто ще е изключително за мен. Той отговори, че нямал нищо против, още повече че не възнамерявал да говори с никой друг, щом аз ще разкажа историята му, или по-скоро «истината», както той се изрази. Благодаря ти, Господи! Майната и на теб, и на книгата ти, Клиф! Губиш!“

Значи Клифърд Ринг също пишеше книга по тези случаи. Мили боже! Нищо чудно, че Аби се държеше толкова странно.

Беше ме излъгала, когато ми каза, че знаела какво ще стане на делото на Спъриър. Не е искала да заподозра плановете ѝ да посети къщата му, а е знаела, че въобще не бих се сетила за това, ако смятам, че той е в затвора. Спомних си думите ѝ, че вече не се доверява на никого. Така беше очевидно дори с мен.

Погледнах часовника си. Беше единайсет и петнайсет.

Марино го нямаше, затова оставих съобщение на пейджъра му. После се обадох на полицията в Уилямсбърг. Стори ми се, че

телефонът звъня около час, преди секретарката най-после да го вдигне. Казах ѝ, че се налага незабавно да говоря с някой от детективите.

— Сега всички те са из улиците.

— Тогава искам да говоря с този, който е все още в участъка.

Тя ме прехвърли на някакъв сержант. Представих се и казах:

— Знаете кой е Стивън Спъриър, нали?

— Няма начин да работиш тук и да не знаеш.

— Една журналистка го интервюира в дома му. Съобщавам ви, за да уведомите хората, които го наблюдават, че тя е там, и за да се уверят те, че всичко е наред.

Последва дълга пауза. Изшумоля хартия. Звучеше като че ли сержантът яде нещо. После той се обади:

— Спъриър вече не е под наблюдение.

— Моля?

— Казах ви — нашите момчета бяха оттеглени.

— Защо? — настоях аз.

— Е, това не знам, док. Бях в отпуск през последните...

— Слушайте сега, искам веднага да изпратите кола до къщата и да се уверите, че всичко е наред. — Едва успях да се удържа да не се развикам.

— Не се тревожете. — Гласът му прозвуча вбесяващо спокойно. — Ще предам изискванията ви.

Затворих телефона и чух, че приближава някаква кола.

Аби, слава богу!

Погледнах през прозореца и видях Марино. Отворих вратата, преди той да успее да позвъни.

— Бях в района, когато ми предадоха съобщението ти, така че...

— Къщата на Спъриър! — Хванах го за ръката. — Аби е там! И пистолетът ѝ е в нея!

Небето беше мрачно и заваля силен дъжд, докато ние с Марино хвърчахме по И-64. Всички мускули в тялото ми бяха ужасно напрегнати. Сърцето ми биеше лудо.

— Успокой се — каза Марино, когато завихме към отбивката за Уилямсбърг. — Независимо дали ченгетата го наблюдават или не, той не е толкова тъп, че да ѝ направи нещо. Знаеш го. Той няма да направи нищо такова.

Завихме в тихата улица, където живееше Спъриър. Видяхме само една кола.

— Мамка му — измърмори Марино под носа си.

Пред къщата на Спъриър бе паркиран черен ягуар.

— Пат Харви — казах. — О, боже господи!

Марино удари спирачките.

— Стой тук — нареди ми той.

Марино изхвърча от колата, като че ли бе изстрелян, и се затича по пътя под проливния дъжд. Сърцето ми ускори ритъма си, когато той ритна вратата, за да я отвори, и с пистолет в ръка изчезна вътре.

Вратата остана отворена, после Марино се появи отново. Погледна към мен и извика нещо, което не успях да разбера.

Излязох от колата и се затичах натам. За секунди дрехите ми прогизнаха от дъжда.

В момента, когато влязох в антрето, усетих миризма на барут.

— Обадох се за помощ — каза Марино, като се оглеждаше наоколо. — И двамата са там.

Всекидневната се намиреше вляво.

Марино забърза по стълбите, водещи към втория етаж. Снимките от къщата на Спъриър изплуваха в мислите ми. Познах стъклената масичка за кафе и видях пистолета върху нея. Под тялото на Спъриър имаше локва кръв. Вторият пистолет лежеше на няколко метра встрани. Спъриър бе по очи, на сантиметри от сивото кожено канапе, където Аби лежеше на една страна. Тя гледаше към възглавницата под бузата ѝ с празен поглед. Предницата на светлосинята ѝ блуза бе оцветена в яркочервено.

За момент не знаех какво да направя. Струваше ми се, че в главата ми шуми буря. Клекнах до Спъриър и го обърнах, без да се интересувам от кръвта, в която стъпваха обувките ми. Беше мъртъв, застрелян в корема и гърдите.

Отидох бързо до канапето и докоснах врата на Аби. Нямах пулс. Обърнах я по гръб и започнах изкуствено дишане, но сърцето и дробовете ѝ отдавна бяха забравили това, което трябваше да правят. Държах лицето ѝ в ръцете си, усещах топлината ѝ и долавях уханието на парфюма ѝ. Не можех повече да се контролирам и се разплаках.

Не обърнах внимание на стъпките по дървения под, докато не осъзнах, че са прекалено леки, за да принадлежат на Марино.

Погледнах нагоре в момента, когато Пат Харви вдигна пистолета от масичката.

Втренчих се учудено в нея и отворих уста.

— Съжалявам — каза тя.

Пистолетът подскачаше в ръката ѝ, когато го насочи към мен.

— Госпожо Харви. — Гласът ми се прекъсна и протегнах ръце, изцапани с кръвта на Аби. — Моля ви...

— Просто стойте там.

Тя се отдръпна на няколко стъпки и леко наклони пистолета. Колкото и да е странно, първата ми мисъл бе, че тя е облечена със същото червено яке, с което бе дошла в дома ми.

— Аби е мъртва — казах.

Пат Харви не реагира. Лицето ѝ беше посивяло, а очите — толкова тъмни, че изглеждаха черни.

— Опитвах се да намеря телефон. Той няма нито един телефон.

— Моля ви, оставете оръжието.

— Той го направи. Уби моята Деби, уби и Аби.

Марино, помислих си. О, господи, побързай!

— Госпожо Харви, всичко свърши. Те са мъртви. Моля ви, оставете пистолета. Не влошавайте нещата.

— Нищо не може да стане по-лошо, отколкото е в момента.

— Не е вярно. Моля ви, изслушайте ме.

— Не мога да остана повече тук — произнесе тя със същия равен тон.

— Аз мога да ви помогна. Оставете пистолета. Моля ви — казах и станах от канапето в момента, когато тя вдигна оръжието. — Не — извиках, осъзнавайки какво възнамерява да направи Пат Харви.

Тя насочи дулото към гърдите си.

Хвърлих се към нея.

— Госпожо Харви! Не!

Експлозията я отхвърли назад и тя се препъна, изпускайки пистолета. Ритнах го встрани и той се завъртя бавно и тежко по гладкия дървен под. Краката ѝ се подгънаха. Тя се протегна, за да се задържи за нещо, но нямаше за какво.

Марино изведнъж се появи в стаята и извика:

— Ох, мамка му!

Държеше пистолета с двете си ръце, с насочено към тавана дуло. Ушите ми бучаха. Коленичих разтреперана до Пат Харви. Тя лежеше на една страна със свити колене и притискаше гърдите си.

— Дай кърпи! — извиках на Марино.

Преместих ръцете ѝ встрани и се захванах с дрехите ѝ. Измъкнах блузата ѝ и дръпнах нагоре сутиена, после притиснах купчината дрехи до раната под лявата ѝ гърда. Чувах проклятията на Марино, докато тичаше из къщата.

— Дръж се — прошепнах, като притиснах отново раната, за да не може въздухът да нахлуе в нея и да унищожи дробовете.

Пат Харви се сви и простена.

— Дръж се — повторих.

От улицата се чу виенето на сирените. Червените светлини проникнаха през щорите, които закриваха прозорците на всекидневната. Стори ми се, че вълн от къщата на Стивън Спъриър бушува пожар.

18.

Марино ме закара у дома и не си тръгна. Седях в кухнята, загледана навън в дъжда и почти не осъзнавах какво става около мен. На вратата се позвъни. Чух стъпки и мъжки гласове.

Малко по-късно Марино дойде в кухнята и придърпа един стол срещу мен. Седна на края му, като че ли не възнамеряваше да остане за дълго.

— Има ли друго място в къщата, където Аби може да е слагала нещата си, освен спалнята? — запита той.

— Не мисля така — измърморих.

— Е, ще трябва да погледнем. Съжалявам, док.

— Разбирам.

Той проследи погледа ми към прозореца.

— Ще направя кафе — надигна се Марино. — Да видим дали съм запомнил това, на което ме научи. Първият ми изпит, нали?

Той се задвижи из кухнята. Тропаха отварящите се врати на шкафовете и течеше вода. Марино напълни кафеварката и излезе от кухнята. Кафето закапа в каничката. След секунда Марино се върна с един от другите детективи.

— Това няма да отнеме дълго време, доктор Скарпета — каза детективът. — Оценявам високо сътрудничеството ви.

Той каза нещо с нисък глас на Марино. После излезе и Марино се приближи до масата, като постави чашата с кафе пред мен.

— Какво търсят? — Опитвах се да се съсредоточа.

— Преглеждаме бележниците, за които ми разказа. Търсим касети или нещо друго, което би могло да ни обясни защо госпожа Харви застреля Спъриър.

— Сигурен си, че тя го е направила.

— О, да. Пат Харви го направи. Истинско чудо е, че е още жива. Не е успяла да уцели сърцето си. Извадила е късмет, но вероятно няма да мисли така, ако оживее.

— Обадох се на полицията в Уилиямсбърг. Казах им...

— Знам — прекъсна ме той нежно. — Постъпила си правилно. Направила си всичко, което си могла.

— Те не желяеха да бъдат обезпокоени. — Затворих очи и се опитах да се преборя със сълзите си.

— Не е там работата — замисли се той. — Изслушай ме, док.

Поех си дъх дълбоко.

Марино прочисти гърлото си и запали цигара.

— Когато отидох до кабинета ти, поговорих с Бентън. ФБР приключило с анализа на ДНК-то от кръвта на Спъриър и сравнили резултатите с пробата от кръвта, намерена в колата на Елизабет Мот. Резултатите не съвпадат.

— Какво?

— Резултатите не съвпадат — повтори той. — Вчера го съобщили на детективите от Уилиямсбърг, които следели Спъриър. Бентън опитвал да се свърже с мен, но нямаше начин да ме открие и затова и аз не знаех. Разбираш ли какво ти казвам?

Втренчих се тъпо в него.

— Според закона Спъриър вече не е бил заподозрян. Перверзен тип — да. От най-смахнатите. Но не той е убил Джил и Елизабет. Кръвта в колата не е негова със сигурност. А ако той е убил останалите двойки, нямаме никакви доказателства за това. Да продължим следенето, наблюдението над къщата му или да тропаме по вратата му, когато има компания, би било полицейски тормоз. Имам предвид, че щеше да настъпи време, когато нямаше да има достатъчно ченгета, готови да продължат с всичко това, а Спъриър можеше да реши да ни съди. Затова ФБР се е отдръпнало. И така стана всичко.

— Той уби Аби.

Марино отмести погледа си от мен.

— Да, така изглежда. Касетофонът ѝ е работил през цялото време и имаме всичко на запис. Но това не доказва, че е убил младежите, док. Изглежда, че госпожа Харви е очистила невинен човек.

— Искам да чуя касетата.

— Не искаш да я чуеш. Послушай ме.

— Ако Спъриър е бил невинен, защо тогава е застрелял Аби?

— Имам идея, базираща се на това, което чух на касетата и видяното на местопрестъплението — каза той. — Аби и Спъриър са

говорили във всекидневната. Аби е седяла на канапето, където я намерихме. Спъриър е отишъл до вратата, за да отвори на някого. Не знам защо е пуснал Пат Харви да влезе. Струва ми се, че би трябвало да я познае, но може и да не съм прав. Тя е носила яке с качулка и джинси. Няма начин да разберем как се е представила и какво му е казала. Няма да го узнаем, докато не поговорим с нея, а дори и тогава не е сигурно, че ще разберем.

— Но я е пуснал да влезе.

— Отворил е вратата — каза Марино. — Тогава тя е извадила пистолета си — онзи, с който впоследствие се застреля. Подкарала го е насила обратно към всекидневната. Аби е седяла там, а касетофонът е работел. Колата на Аби е била паркирана отзад и госпожа Харви не я е видяла, когато е паркирала отпред. Не е знаела, че Аби е в къщата, и това е отклонило вниманието ѝ за достатъчно време, така че Спъриър се е хвърлил към Аби, вероятно за да я използва като щит. Трудно е да се каже точно какво се е случило, но знаем, че пистолетът на Аби е бил у нея, сигурно в чантата ѝ — на канапето до нея. Опитала се е да извади оръжието си, сборила се е със Спъриър и той я е застрелял. А после, преди да успее да убие госпожа Харви, тя е стреляла първа. Два пъти. Проверихме пистолета ѝ. Три изстреляни гилзи.

— Тя спомена, че е търсила телефон — казах тъпо.

— Спъриър има само два телефона. Един в спалнята му на горния етаж, другият — в кухнята. Същият на цвят като стената и се намира между два шкафа — доста е трудничко да го видиш. И аз почти не успях да го намеря. Изглежда, ние с теб сме пристигнали в къщата около десет минути след стрелбата, док. Смятам, че госпожа Харви е оставила пистолета си на масичката, отишла е до Аби, видяла е колко лошо е положението и се е опитала да намери телефон, за да повика линейка. Сигурно се е намирала в другата стая, когато аз влязох там. Вероятно ме е чула и се е покрила някъде. Знам само, че когато влязох там, веднага огледах района и всичко, което видях, бяха труповете във всекидневната. Докоснах сънните им артерии и ми се стори, че Аби има лек пулс, но не бях сигурен. Имах избор, но трябваше да взема решение веднага. Можех да започна да претърсвам колибата на Спъриър, за да намеря госпожа Харви, или да повикам теб и после да се поогледам. Имам предвид, че когато отначало влязох вътре, не я видях. Мислех, че може да е излязла от задната врата или да се е

качила горе — каза той, очевидно разстроен от мисълта си, че ме е изложил на опасност.

— Искам да чуя касетата — повторих.

Марино разтри лицето си с ръка и ме погледна с изморени и зачервени очи.

— Недей да минаваш през всичко това.

— Трябва.

Той стана неохотно от масата и излезе. Когато се върна, отвори найлонов плик за улики, който съдържаше касетофон. Постави го на масата, превъртя набързо касетата и натисна копчето.

Гласът на Аби изпълни кухнята:

— Просто се опитвам да видя нещата от вашата страна, но не мога да си обясня защо трябва да обикаляте с колата си нощем, да спирате и да разпитвате хората за неща, които всъщност не ви интересуват. Например за посоката.

— Вижте сега, вече ви казах за кокаина. Някога взимали ли сте кокаин?

— Не.

— Опитайте някой път. Под негово влияние човек върши странни работи. Обърква се и смята, че знае къде отива. После изведнъж се загубва и му се налага да пита за посоката.

— Казахте ми, че вече не взимате кокаин.

— Вече не. В никакъв случай. Беше голяма грешка. Никога вече няма да го направя.

— А какво ще кажете за нещата, които полицаите намериха в дома ви? А?

Чу се лек звън.

— Да. Почакайте. — Спъриър звучеше напрегнато.

Стъпките заглъхнаха. Не можех да доловя какво казват отдалечените гласове. Чух как Аби се размърдва на канапето. Последва стреснатият глас на Спъриър:

— Чакайте. Не знаете какво...

— Много добре знам какво правя, копеле мръсно такова — извиси се гласът на Пат Харви. — Тази, която заведе в гората, беше дъщеря ми.

— Не знам за какво...

— Пат! Недей!

Пауза.

— Аби? О, господи!

— Пат. Не го прави, Пат.

В гласа на Аби се долавяше страх. Тя изохка, когато нещо се удари в канапетото.

— Махай се от мен!

Чух шум от борба и тежко дишане, после Аби изпищя:

— Спри! Спри!

Последва звук, напомнящ за изстрел от пистолет с капси. Отново и отново. Тишина. Чу се шум от стъпки, който постепенно се засилваше. После стъпките спряха.

— Аби?

Пауза.

— Моля те, Аби, не умирай... — Гласът на Пат Харви трепереше толкова силно, че едва го чувах.

Марино се протегна към касетофона, спря го и го прибра обратно в найлоновия плик. Седях и го гледах шокирано, без да помръдна.

Погребението на Аби се състоя в събота сутрин. Изчаках тълпата да се разпръсне, после тръгнах по една пътечка под сянката на магнолии и дъбове. Розовите и бели цветове блестяха под нежното пролетно слънце.

Хората на погребението на Аби не бяха прекалено много. Запознах се с няколко от бившите ѝ колеги от Ричмънд и се опитах да успокоя родителите ѝ. Дойде Марино. Марк също. Той ме прегърна силно и си тръгна, с обещанието, че ще намине към къщата ми покъсно през деня. Имах нужда да поговоря с Бентън Уесли, но първо исках да остана сама за малко.

Гробището „Холивуд“ беше най-разкошното място за мъртвите в Ричмънд. Простираше се на около четиридесет акра по хълмовете, покрити с широколистни гори и поточета, на север от река Джеймс. Извитите улички бяха павирани и наименувани, бяха поставени знаци за ограничение на скоростта. Поляните бяха изпълнени с гранитниobeliski, надгробни плочи и паметници на ангелчета, като повечето бяха над стогодишни. Тук бяха погребани президентите Джеймс Мънро и Джон Тайлър, Джеферсън Дейвис и тютюневия магнат Луис

Гинтър. Имаше войнишка секция за убитите при Гетисбърг. Аби бе погребана в семейния парцел до сестра си Хена.

Застанах на малка полянка между дърветата и се загледах надолу към реката, която блестеше като мед, помътняла от последните дъждове. Виждаше ми се невероятно, че Аби вече е част от обитателите на гробището, гранитна плоча, избеляваща с течение на времето. Зачудих се дали все пак е успяла да се върне в бившата си къща, в стаята на Хена. Беше ми казала, че възнамерява да го направи, когато събере смелост за това.

Чух стъпки зад гърба си. Обърнах се и видях Уесли, който бавно вървеше към мен.

— Искала си да говориш с мен, Кей?

Кимнах.

Той свали тъмното си сако и разхлаби вратовръзката си. Загледа се към реката и зачака да чуе какво ще му съобщя.

— Има някои нови неща — започнах. — В четвъртък се обадох на Гордън Спъриър.

— Братът? — запита Уесли и ме погледна любопитно.

— Да, братът на Стивън Спъриър. Не исках да ти казвам за това, докато не проверя още няколко неща.

— Аз още не съм говорил с него — съобщи ми Уесли. — Но той е в списъка ми. Много неприятно се получи с резултатите от ДНК-то. Те все още са солиден проблем за нас.

— Точно за това искам да говорим. С ДНК-то няма проблем, Бентън.

— Не разбирам.

— По време на аутопсията на Спъриър, открих много стари терапевтични белези. Единият е от малък разрез над ключицата, който се свързва с човек, имал проблеми с кръвопреливане — казах.

— И това означава?

— Такива разрези не се правят, освен ако пациентът има сериозен проблем, травма, налагаща бързото вливане на течности — кръв или лекарства. С други думи — знаех, че Спъриър е имал солиден медицински проблем някога в миналото и започнах да мисля дали това няма нещо общо с петте месеца, в които е отсъствал от книжарницата — малко след убийствата на Елизабет и Джил. Имаше и други белези — над хълбока и бедрото. Те ме накараха да подозирам, че и преди са

му взимали проби от костния мозък. Затова се обадох на брат му — за да науча малко повече за медицинската история на Спъриър.

— И какво научи?

— По времето, когато изчезнал от книжарницата, Стивън бил лекуван от апластична анемия — казах. — Говорих с хематолога му. Стивън получил пълна лимфоидна радиация и химиотерапия. Костен мозък от Гордън бил вкаран в Стивън и той прекарал доста време в турбулентната стая, или балона, както я наричат повечето хора. Сигурно си спомняш, че къщата на Спъриър приличаше на тези стаи — абсолютно стерилна.

— Искаш да кажеш, че трансплантацията на костния мозък е променила ДНК-то му? — попита Уесли с напрегнато лице.

— Да. Кръвните му телца са били напълно унищожени от анемията. При изследването резултатите са съвпаднали с тези на брат му, чийто тип АБО и дори типовете в другите кръвни групи са същите.

— Но ДНК-то на Стивън и Гордън не може да е било еднакво.

— Не, освен ако братята са еднолични близнаци, а те не са — отговорих. — Кръвната група на Стивън е съвпадала с кръвта, открита в колата на Елизабет Мот. Но на ниво ДНК е имало солидна разлика, защото Стивън е оставил кръв във фолксвагена преди трансплантацията на костен мозък. А когато наскоро взехме проба от кръвта на Стивън, получихме всъщност кръв от брат му. Това, което сравнявахме с ДНК теста от старата кръв във фолксвагена, не беше ДНК-то на Стивън, а на Гордън.

— Невероятно — каза Бентън.

— Искам нов тест от мозъка на Стивън, защото ДНК-то в другите клетки ще бъде същото като след трансплантацията. Костният мозък произвежда кръвни телца, затова, ако ти е направена трансплантация, получаваш кръвните телца на донора. Но клетките на мозъка, далака и спермата не се променят.

— Обясни ми тази апластична анемия — каза Уесли, когато тръгнахме да се разходим.

— Костният ти мозък вече не произвежда нищо. Всички кръвни телца са унищожени, като че ли вече си бил облъчен.

— Какво я причинява?

— Смята се, че е идиопатична — никой всъщност не знае. Но е възможно да е резултат от излагане на пестициди, химикали, радиация,

органични фосфати. Важното е, че свързват апластичната анемия с бензола. Стивън е работил на печатарска преса. Бензолът е разтворител, използван за почистване на печатарски преси и други машини. Той е бил изложен на него всекидневно в продължение на една година.

— А симптомите?

— Умора, недостиг на въздух, температура, инфекции и кръвене от венците и носа. Спъриър вече е страдал от апластична анемия, когато е убил Джил и Елизабет. Сигурно е имал кръвене от носа, появяващо се и при най-слабата провокация. Стресът винаги влошава нещата, а той е бил подложен на солиден стрес при отвличането на Елизабет и Джил. Вероятно от носа му е започнала да тече кръв. Това обяснява точно кръвта по задната седалка на колата на Елизабет.

— Кога най-после е отишъл на лекар? — попита Уесли.

— Месец след убийството на момичетата. По време на прегледа открили, че броят на белите кръвни телца бил доста нисък, а също така ниски били и хемоглобинът и тромбоцитите му. А когато тромбоцитите са толкова малко, кървиш много.

— Значи той е бил много болен, когато е извършил убийствата?

— Можеш да имаш апластична анемия дълго време, преди тя да се изостри — отговорих. — Някои хора я откриват едва при обикновен медицински преглед.

— Лошото здраве и изгубване на контрола над първите му жертви са го накарали да се оттегли — замисли се Уесли на глас. — Изминали са години. Той се е възстановил и е започнал да фантазира. Преживявал е убийствата отново, премислял ги е и е усъвършенствал техниката си. Най-накрая е станал достатъчно самоуверен, за да започне отново да убива.

— Да, това може да обясни дългия интервал. Но кой знае какво се е въртяло из главата му?

— Уви, никога няма да го научим — каза Уесли мрачно. Той спря и се загледа в един стар надгробен камък. После проговори: — И аз имам някои новини. В Ню Йорк има един шпионски магазин, чиито каталози намерихме в дома на Спъриър. Поразучихме и установихме със сигурност, че преди четири години той си поръчал оттам очила за нощно виждане. Освен това открихме и един оръжеен магазин в

Портсмут, където е закупил две кутии „Хидра-шок“, по-малко от месец преди изчезването на Дебора и Фред.

— Защо го е правил, Бентън? — попитах. — Защо е убивал?

— Никога няма да успея да ти дам задоволителен отговор, Кей. Но поговорих с бившия му съквартирант от университета. Той ми намекна, че отношенията на Спъриър с майка му били доста нередовни. Тя била ужасно критична и властна, вечно го унижавала. Зависел от нея и в същото време вероятно страхотно я е мразил.

— А какво ще кажеш за избора му на жертви?

— Смятам, че се е насочвал към млади жени, които са му напомняли какво не би могъл да притежава, момичета, които никога не биха му обърнали внимание. Когато е виждал привлекателна двойка, това го е влудявало, защото той самият е бил неспособен да създава приятелства. Въобразявал си е, че чрез убийствата ги притежава. Радвал се е, че има надмощие над това, на което завидва. — Бентън се замисли и добави: — Ако вие с Аби тогава не бяхте се сблъскали с него, съмнявам се, че въобще щяхме да го хванем. Страшен е начинът, по който се развиват нещата. Убиецът Бънди бе спрял, защото единият му фар не светел. Синът на Сам бе заловен заради глоба за паркиране. Късмет. Извадихме късмет.

Не се чувствах късметлийка. А и Аби нямаше късмет.

— Сигурно ще ти е интересно да узнаеш, че откак цялата история се появи в новините, ни се обадиха много хора, които твърдяха, че някой, отговарящ на описанието на Спъриър, ги е приближавал пред разни барове, бензиностанции и магазини. Дори в един от случаите една двойка го закарала донякъде. Казал им, че колата му се повредила. Децата го закарали до вкъщи. Без проблеми.

— По време на тези сухи тренировки само към смесени двойки ли се е ориентирал? — попитах.

— Невинаги. Това обяснява, защо е спрял и вас с Аби, за да ви пита за посоката. Спъриър е обичал риска, фантазиите си. В известно отношение убийството е било случайно в игричките му.

— Все още не разбирам напълно защо ЦРУ толкова се тревожеше, че убиецът може да е от лагера „Пиъри“ — казах.

Бентън спря и прехвърли сакото в другата си ръка.

— Имаше и още нещо, освен валето купа — каза той. — На пода, под седалката в колата на Джим и Бони, полицията откри пластмасова

компютърна карта за бензин. Решихме, че тя случайно е изпаднала от джоба на убиеца, докато е отвличал младежите.

— Е, и?

— Името на компанията, издала картата, бе „Син-Трон“. След известно проучване установихме, че е на сметка на „Викинг Експорт“. А това е прикритието на лагер „Пиъри“. Подобни карти се издават на персонала на лагера, за да ги използват на бензиностанциите на базата.

— Интересно — казах. — Аби споменаваше за някаква карта в бележките си. Реших, че става дума за валето купа. Тя е знаела за кредитната карта, нали, Бентън?

— Подозирам, че Пат Харви ѝ е казала. Госпожа Харви знаеше за това от доста време. Всъщност това обяснява и обвиненията ѝ по време на пресконференцията, когато твърдеше, че нещо се прикрива.

— Очевидно вече не го е вярвала, когато реши да убие Спъриър.

— Директорът ѝ обясни някои неща след пресконференцията, Кей. Нямахме друг избор, освен да ѝ обясним подозренията си, че картата е била оставена нарочно. Подозирахме го от самото начало, но това не означава, че не сме го приели сериозно. А и ЦРУ го приемаше доста сериозно.

— И затова я накараха да мълчи.

— Поне я накараха да се позамисли. А след арестуването на Спъриър директорът ѝ разказа някои подробности.

— Как Спъриър е успял да се снабди с карта, издадена от лагера „Пиъри“? — зачудих се.

— Много агенти от лагера „Пиъри“ посещават книжарницата му често.

— Искаш да кажеш, че е успял да открадне картата от някой от клиентите си?

— Да. Да предположим, че агентът си е тръгнал от книжарницата и е забравил портфейла си на щанда. Докато се върне обратно да си го потърси, Спъриър може вече да го е прибрал и да е излъгал, че не го е виждал. А после оставя картата в колата на Джим и Бони, за да направим връзка между убийствата и лагера „Пиъри“.

— На картата няма ли номер за самоличност?

— Номерата са на лепенките, които бяха махнати, така че не можехме да разберем на кого принадлежи картата.

Усетих, че се изморявам и краката започват да ме болят, докато стигнем до паркинга, където бяхме оставили колите си. Хората, почели погребението на Аби, си бяха тръгнали.

Уесли изчака да отворя колата си, после докосна ръката ми и каза:

— Съжалявам за онези случаи, когато...

— Аз също — не го оставих да довърши. — Ще продължим оттук, Бентън. Направи всичко възможно Пат Харви да не бъде наказана допълнително.

— Смятам, че на съдебните заседатели няма да е трудно да разберат колко е изстрадала тя.

— Тя знаеше ли за резултатите от ДНК-то, Бентън?

— Пат Харви си има начини да открива критични за разследването подробности, въпреки нашите усилия да я държим настрана, Кей. Подозирам, че е знаела. Това чудесно обяснява извършеното от нея. Вярвала е, че Спъриър никога няма да бъде наказан.

Влязох в колата и запалих двигателя.

— Ужасно съжалявам за Аби — добави Бентън.

Кимнах и затворих вратата. Очите ми се изпълниха със сълзи.

Подкарах по тесния път към изхода на гробището и минах през величествената порта от ковано желязо. Слънцето блестеше по служебните сгради в далечината, лъчите му проблясваха и между дърветата. Отворих прозореца и подкарах на запад към вкъщи.

Издание:

Патриша Корнуел. Двойни убийства
Американска. Първо издание
ИК „Атика“, София, 1995

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.